

Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ:

ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ

Η ΤΖΙΝΑ

Η ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΗ
ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ
ΛΟΛΟΜΠΡΙΓΚΙΤΑΣ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ
ΚΕΝΤΗΜΑΤΩΝ
ΚΑΙ ΠΑΤΡΟΝ

ΚΑΛΩΣ ΩΡΙΣΕΣ, ΤΖΙΝΑ ΛΟΛΟΜΠΡΙΓΚΙΤΑ!

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Εκδότης: «Ε. ΤΕΡΖΟΠΟΥΛΟΣ & Σία»

Διευθυντής:
Ε. Χ. ΤΕΡΖΟΠΟΥΛΟΣΑρχισυντάκτης:
ΗΛ. Ι. ΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣΓΡΑΦΕΙΑ γωνία Σταδίου και Σανταρόζα 1 + Τηλέφ. 36-762
Τηλέφ. τυπογραφείων 36-555 Τηλέφ. πιστηρίων 26-343
ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧΜΑΙ 6

ΕΝΩ ΔΙΑΒΑΙΝΕΙ ΤΟ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ

ΣΤΗ ΛΟΥΤΡΟΠΟΛΙ

ΑΥΤΑ, λοιπόν, τα ξενοδοχεία που βρίσκονται στις «ισματικές» λουτροπόλεις, μου θυμίζουν, κάθε φορά που τα βλέπω τα «γκαραζ», στα οποία συγκεντρώνονται όσα αυτοκίνητα έχουν ανάγκη επισκευής. Με τη διαφορά, ότι εδώ συγκεντρώνονται έμψυχες μηχανές που τα «γρναζία» τους, κάπου σκαλώνουν, κάπου κολλάνε και χρειάζονται το «γρσάρισμα» του ιαματικού νερού, για να προχωρήσουν καλά. «Μηχανές» κάθε είδους, κάθε ποιότητας, κάθε κοινωνικής τάξεως, — κάθε... «μάρκας», παρά λίγο να πω. Όλοι φύρδην - μίγδην. Από την πολυτελή «κωντιλάκ», (τον διουμήχανο), ως το μικρούτσικο «ρενώ», (τον διωτέχνη), «γρσάρονται» όλοι το πρωί στις ιαματικές πηγές και πλήττουν το άπογευμα στις βεράντες του «γκαραζ», — παρντόν, του ξενοδοχείου. Και τα λένε: Δηλαδή, τι να πούνε; Τα ίδια και τα ίδια. Το θέμα είναι εξαντλημένο από έτών.

— Καί σεις αρθρϊτικά;
— Ναι. Κι' επιπλέον ισχυαλία!

— Είδατε καλό από τις πηγές;
— Έτσι κι' έτσι. Έσεις;

— Κι' εγώ το ίδιο. Καί, μετά σιγή. Καί πλήθει. Η γαλάζια ώρα του δειλινού προχωρεί, αλλάζει απόχρωσι, γίνεται μπλέ, μετά μπλέ - νουάρ. Έπειτα μαύρη. Νύχτα. Καιρός για ύπνο. Καί το άλλο πρωί, πάλι «γρσάρισμα» στις ιαματικές πηγές και πάλι πλήθει στη βεράντα του «γκαραζ».

Τώρα, μπορείτε να μου πείτε, πώς ξέπεσαν εκεί η δροσιά και τα νιάτα του εικοσάχρονου κοριτσιού; Κατά πάσαν πιθανότητα ήρθαν, για να συνοδεύουν τη μαμά, στη λουτροθεραπεία της. Έγκαταστάθηκαν πρωί - πρωί, σε κάποιο δωμάτιο και το ίδιο βράδυ, έγινε η έφοδος στη βεράντα. Ένα ζωντανό κουκλί, γεμάτο σφρίγος και χυμούς, ανήσυχο και καπριτσιόζο, σκανταλιάρικο, αείκλιντο. Από τη μία στιγμή στην άλλη, έπιασε με όλους «φιλίες», έσύστησε μεταξύ τους, όσους δεν είχαν γνωριστεί ακόμα, τιτίβισε για χίλια - δυο χαρούμενα πράγματα, έβγαλε τη γλώσσα στον ένα, τράβηξε

τη μύτη του άλλου, καί, στο κάτω της γραφής, ώργανωσε την παρέα των «επισκευαζόμενων», σ' ένα σωρό θεότρελλα παιχνίδια. Στην αρχή, οι πιο «σοβαροί» δυσανασχέτησαν. Έπειτα τους συνεπήρε το κύμα της χαράς και της εὐθυμίας. Ο διουμήχανος με τον «λίθο» στο νεφρό έπαιξε τη «μπουκάλα», ο έμπορος με την ισχιάδα έπαιξε τον «τηλέγραφο» κι' όλοι μαζί, άργα τη νύχτα, ξαναγιναν παιδιά και θυμήθηκαν — με το κουκλί στο γενικό πρόσταγμα — το «περνά - περνά ή μέλισσα». Το ξενοδοχείο άλλαξε μονομιάς όψη. Δεν έμυιζε πια «γκαραζ». Ήταν μάλλον... παιδική κατασκήνωσι!

Πρωί - πρωί, οι «επισκευαζόμενοι» κατρακύλησαν τις σκάλες με μιάν άπιστευτη ζωτικότητα. Χαιρετίστηκαν κεφατοί: — Καλημέρα σας, αγαπητέ!

— Χαίρετε, αγαπητέ!
— Πώς πάνε τ' αρθρϊτικά σας;

— Περίφημα. Κι' έσεις;
— Θαυμάσια!
— Θαύματα κάνουν οι πηγές!

— Θαύματα... θαύματα!
— Καλημέρα σας, αγαπητέ!

— Χαίρετε αγαπητέ!

Λίγες μέρες αργότερα το κουκλί χάθηκε. Η «επισκευή» της μαμάς τελείωσε γρήγορα και το πήρε κι' έφυγαν. Το ίδιο απόγευμα η κουδέντα στη βεράντα, ξαναμπήκε απότομως στα γνωστά της ανάγρια.

— Καί σεις αρθρϊτικά;
— Ναι. Κι' επιπλέον ισχυαλία!

— Είδατε καλό απ' τις πηγές;
— Χμ... Έτσι κι' έτσι. Καί σεις;

— Το ίδιο!

Κι' ήρθε μέσα στην πλήξη η γαλάζια ώρα κι' έγινε, μετά μπλέ, κι' έγινε μπλέ - νουάρ κι' έγινε μαύρη.

Αν και νάταν δυνατό να βρεθούν τίποτα πηγές, που σ' αυτά τους να υπάρχει αναλυμένο το κέφι, κι' η δροσιά, ή αρμή και το σφρίγος του εικοσάχρονου κοριτσιού! Θαύματα θάκαναν κάτι τέτοιες πηγές! Κολυμβήθρα του Σιλωάμ θα ήταν. Άλλά... πούντες;

Η ΠΕΡΑΣΤΙΚΗ

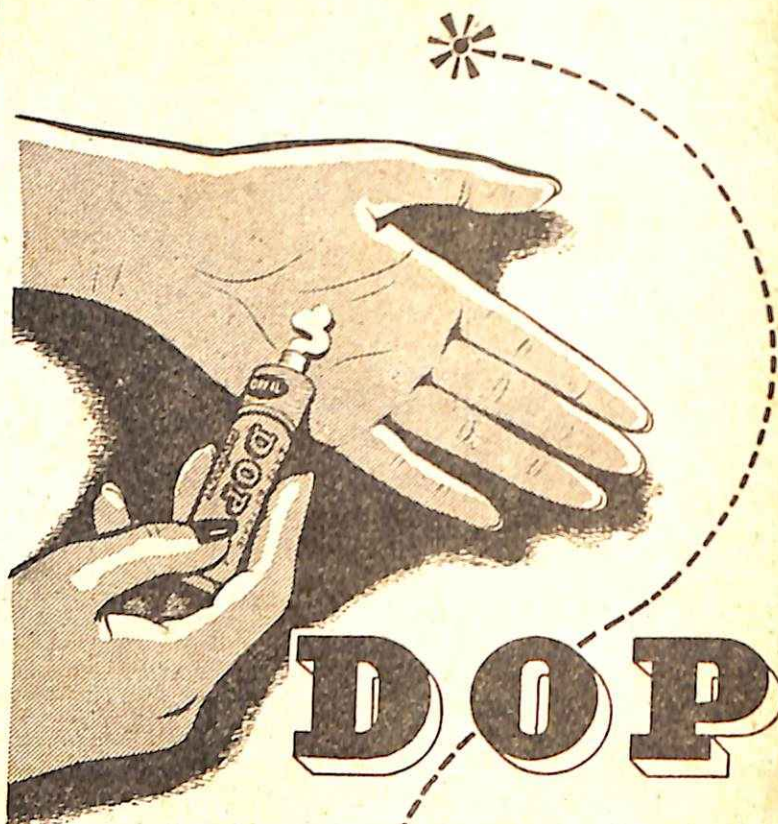
ΑΠΟ ΥΦΑΣΜΑ ΜΠΟΥΡΝΟΥΖΙΟΥ

● Τα ζακετάκια της πλάτ' από ύφασμα μπουρνούζιου έχουν πιά επιβληθή, γιατί απέδειχσαν πολύ πρακτικά. Ένα τέτοιο ζακετάκι π.χ. βλέπετε στο σκίτσο υπ' αριθ. 1. Από τα ζακετάκια αυτά όμως μπορείτε να έμπνευσήτε και άλλα χρήσιμα εξαρτήματα όπως την πετσέτα - έσάρπα που σας υποδεικνύουμε στα σκίτσα 2 και 3. Η έσάρπα αυτή αντικαθιστά την πετσέτα. Όταν τη μαζεύτετε στη μέση με το κορδόνι, δίνει από έμπρος την έντύπωσι ζακέτας. Οι τσέπες έξασφαλίζουν τα μικροπράγματά σας και κλείνουν με κουμπί. 4: Άλλη ιδέα ή τσάντα από μπουρνούζιανο. Στο σκίτσο 5 βλέπετε ένα κομμάτι από το ύφασμα αυτό, περασμένο σε δυο κρίκους. Είναι πολύ βολικό για το στέγνωμα της πλάτης.

ΡΥΘΜΟΣ

Τόση λίγη Κρέμα χρειάζεται για να
λούσετε τα μαλλιά σας με...

Όραϊα, γερά μαλλιά σάν μετάξι,
χωρίς πιτυρίδα, μόνον με το
Γαλλικό Σαμπουάν D O P

D O P το οικονομικότερο σαμπουάν.

ΨΥΓΕΙΑ ΕΞΤΡΑ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗ

Οικιακά, Έπαγγελματικά.

ΜΕΤΑΛΛΙΝΑ. Άπλά και μετατρέπομένα εις Ήλεκτρικά. Άρίστης ποιότητας και πολυτελούς εμφάνισως.

ΞΥΛΙΝΑ. Είς μεγάλην ποικιλίαν τύπων και ποιότητων.

ΜΟΝΩΣΙΣ ΦΕΛΛΟΥ. Έγγυημένα. Πώλησις χονδρική — λιανική.

Εύκολοι πληρωμή.

ΕΚΘΕΣΙΣ: Γαμβέττα 12, Τηλ.: 28.138.

ΑΘΗΝΑ

Πάντοτε
κρατούν τα βελήτερα
τα καλλυντικά

ΝΕΛΣΟΝ

ΔΙΟΤΙ:
Η ΚΡΕΜΑ ΝΕΛΣΟΝ
ΕΙΝΑΙ ΗΓΓΥΗΜΕΝΗ ότι έξαφανίζει
τά ΜΠΙΜΠΙΚΙΑ, ΕΞΑΝΘΗΜΑΤΑ,
ΠΑΝΑΔΕΣ, ΛΕΙΧΗΝΕΣ και άλλον
ΕΡΕΘΙΣΜΟΝ της ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΟΣ σας
και την διατηρεί ΜΑΛΑΚΗΝ, ΝΕΑΝΙΚΗΝ

Η ΚΡΕΜΑ ΝΕΛΣΟΝ πωλείται και εις ΣΩΛΗΝΑΡΙΑ

ΚΑΙ: ΤΟ ΚΡΑΓΙΟΝ ΝΕΛΣΟΝ είναι ΗΓΓΥΗΜΕΝΟΝ ότι
μισή ώρα μετά την τοποθέτησίν του ΔΕΝ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑ-
τόπιν από τα χείλη και δεν άφίνει ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΑ

Γεν. Άντιπρ. Βορ. Έλλάδος Ίωακ. ΚΕΦΑΛΑΣ

Βαλαωρίτου 31, Θεσ/νίκη

5

1 Μακρύ κορσέλι που κατεβαίνει ως τους γοφούς. Η φούστα έχει ατσάκιστες πιέτες. Το επάνω τμήμα του μπουστου αποτελείται από πέντε σιδερωμένες. Μικρή πιάτ φτιάχνει γιακαδάκι.

2 Φόρεμα χορού, από αιθέριο ύφασμα. Η ίδια κορδέλα που αποτελεί τις τσιράντες, δένεται κατά ρομαντικό τρόπο γύρω από τη μέση. Λουλούδια στο ντεκολτέ. Φουντωτό και χαρούμενο μισοφόρι.

3 Την πρωτοτυπία της φούστας αυτής αποτελεί η πασιμαντερί της, που θυμίζει γαρνιτούρες σε στολές ταυρομάχων. Μπουστός σκέτος.

4 Φούστα σε τρία τμήματα, πλισέ ή σούρα. Γαρνίρεται με δολανάκι.

ΟΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ

στο στίβο της ζωής

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΗΣ «ΓΥΝΑΙΚΑΣ» ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΕΣ

ΦΙΛΟΞΕΝΟΥΜΕ στη σημερινή μας σελίδα, μία ακόμη διακεκομμένη Έλληνίδα, την κ. Ελένη Σκούρα, πρώτη γυναίκα δουλεύτη στην Ελλάδα. Η κ. Σκούρα απαντά στα ερωτήματά μας με σαφήνεια και ζωντάνια, όπως ταιριάζει δέδωκε στην καλλιεργημένη προσωπικότητα μιας γυναίκας, που είχε τη δύναμη και το θάρρος να μη στών πολιτικό στίβο και ν' αντιμετωπίσει κάθε τυχόν... «αντίδραση» εκ μέρους του ανδρικού φύλου, που ως τώρα είχε, κα. κ. κ. κ.

2. ΑΠΑΝΤΑ Η Κ. ΣΚΟΥΡΑ
Βουλευτής Θεσσαλονίκης

Ερώτηση: Τίρι απ' όλα κ. Σκούρα, θα σας παρακαλέσω να μου πείτε δυο λόγια για την κατάρτησή που πέτυχε η γυναίκα πρώτη φορά στην Ελλάδα, με το ν' αποκτήσει ο δικαίωμα της συμμετοχής της στην πολιτική κίνηση.
Απάντηση: Ξπείτα από αγώνες πολλών χρόνων που είχαν αρχίσει οι Έλληνίδες, και μετά την ψηφισι σχετικού Νόμου σύμφωνα με την Διεθνή Σύμβαση «περί ισότητας της γυναίκας», που υπέγραψε και η Ελλάς την 1η Απριλίου 1953 (αν και η ψηφισι έγινε με τέτοια ταχύτητα, χωρίς μάλιστα ν' αφήσουν ν' ακουστή από το κοινοβουλευτικό δόγμα και μία γυναίκα φωνή) η Έλληνίδα μπορεί πια να πη με υπερηφάνεια πως στέκει στο ίδιο κοινωνικό επίπεδο με τον άνδρα συμπαραστάτης και βοηθός του.

Ερώτηση: Πιστεύετε ότι η συμμετοχή της στη διοίκηση των δημοσίων πραγμάτων αποβαίνει προς γενικότερο όφελος κρατικό και κοινωνικό;
Απάντηση: Αυτό θα εξαρτηθή από την ίδια την Έλληνίδα, να δείξει δηλαδή και στο μέλλον, ότι δίκαια απέκτησε το δικαίωμα της συμμετοχής της στα πολιτικά. Θα χρειασθούν όμως ακόμη κόποι και προσπάθειες μεταξύ μας για την δικαίωση των αγώνων μας. Πάντως είμαι δέδωνη πως πολλά έχει να προσφέρει η Έλληνίδα στον κοινόν αγώνα με τον άνδρα γ.α. το καλό του τόπου μας. Γιατί αν μέχρι τώρα που φαινόταν δύσκολο το μέλλον της, διερωτάτο: «Γιατί να κοπιάζω τόσο για τη μόρφωσή μου; Πού θα την χρησιμοποιήσω;», σήμερα βλέποντας ότι όλοι οι κοινωνικοί όριζοντες ανοίγονται μπροστά της ελεύθεροι, με άλλο θάρρος και αποφασιστικότητα θα παίρνει μέρος στον κοινόν αγώνα, αφού θα έχει την πεποίθηση, πως ό,τι κατακτά θα μπορεί και να το χρησιμοποιή. Καί, ασφαλώς, να το χρησιμοποιή καταλλήλως.

Ερώτηση: Πού στηρίζετε αυτή την τελευταία γνώμη σας;
Απάντηση: Την γνώμη μου την βασίζω στο γεγονός πως με ό,τι καταπίστηκε μέχρι σήμερα η Έλληνίδα το έφερε σε καλό πέρας, αν από σκοπού δεν έμπαιναν εμπόδια στο δρόμο της.
Ερώτηση: Και τώρα ως έρθουμε στο κύριο θέμα της έρευνάς μας. Πώς διαγράφεται ο ρόλος της Έλληνιδας σαν εργαζομένης και νοικοκυράς; Μπορεί μετά τον γάμο να ανταπεξέλθει και στα δύο;
Απάντηση: Ο αγώνας για τη διαδίωσι του αν-

θρώπου είναι τραχύς και δύσκολος, γι' αυτό και η εργαζομένη Έλληνίδα οφείλει να συνεχίσει την εργασία της και μετά το γάμο για να συνεισφέρει και αυτή στη δημιουργία της οικογενείας της. Έχουμε δε πολλά παραδείγματα που μας έπιδεσαν ότι με λίγη συστηματοποίηση της οικοκυρικής της μπορεί η γυναίκα να ανταπεξέλθει και στα δύο.

Ερώτηση: Και τα παιδιά; Μήπως στερούνται τη μητρική αγάπη και τη φροντίδα όταν η μητέρα εργάζεται;
Απάντηση: Κάθε άλλο. Και νά γιατί: Έχουμε σε μερικές πόλεις της Ελλάδος παιδικούς σταθμούς και άστυα παιδιού, καθώς και 200 σχεδόν «σπίτια του παιδιού», που πριν λίγα χρόνια ιδρύθηκαν στη Μακεδονία, Θράκη και Ηπείρο από τον έρανο Βορείων Επαρχιών υπό την προστασία της Βασιλείας. Σ' αυτά τα «σπίτια του παιδιού» οι εργαζομένες μητέρες των πόλεων όσο και οι αγρότισσες αφήνουν τα παιδιά τους και το βράδυ όταν τελειώνουν, τα παραλαμβάνουν πλυμένα, καθαρά και χορτάτα πρό παντός δε χαρούμενα, γιατί πέρασαν όλη την ημέρα τους με συνομήλικα παιδάκια με παιχνίδια και τραγούδια με την συνεχή φροντίδα μεγάλων δεσποινίδων. Αν το σύστημα αυτό με την φροντίδα του κράτους επέκταθη σ' όλη τη χώρα μας, η εργαζομένη γυναίκα όχι μόνο δε θα περισπάται με τη φροντίδα των παιδιών της, αλλά και τα παιδάκια αυτά, εκτός απ' τη χαρά που θα βρίσκουν παίζοντας μ' άλλα συνομήλικα τους, θα αποκτούν από μικρά και μίαν αυτοπεποίθηση για τη ζωή. Όσο για τη μητρική στοργή (ή οποία πολλές φορές όταν το παιδί βρίσκεται όλο το 24ωρο κολλημένο στη φούστα της μητέρας του είναι επίζη-

Στο προηγούμενο: 'Απάντησε η κ. Αλ. Δ. Μαντζουλίνο, Πρόεδρος Συνδέσμου 'Ελληνίδων 'Επιστημόνων.
Στα ερχόμενα: Θ' απαντήσουν οι κ.κ. Παντελάκη, πρόεδρος 'Εθν. Συμβ. 'Ελληνίδων, Κωστοπούλου, εκπρόσωπος κέντρου κοινωνικής μορφώσεως 'Ελληνίδων, Δοράκη, δημοτική σύμβουλος 'Αθηνών, Μάντζαρη, διευθύντρια κέντρου έργαζ. κοριτσιών.

μία) και η μητέρα θα μπορεί να την δείξει καλύτερα στο παιδί της το θράδυ, που θα το πάρη μαζί της, αλλά και το παιδί θα την καταλάβει έντονα.
Ερώτηση: Η σημερινή εργαζομένη Έλληνίδα, δε νομίζετε πως δεν έχει την υποστήριξη των εργαζομένων γυναικών της Αμερικής και των άλλων χωρών;
Απάντηση: Είναι αλήθεια ότι η εργαζομένη Έλληνίδα δεν έχει ακόμη την υποστήριξη των εργαζομένων γυναικών όλου του κόσμου. 'Αλλά τούτο συμβαίνει, γιατί δεν δόθηκε ακόμη η ευκαιρία σε καταλλήλως δυναμικές γυναίκες για να κατευθύνουν αυτόν τον μεγάλον αγώνα. 'Εν τούτοις, είμαι δέδωνη πως και αυτό θα γίνει εν καιρώ.
Ερώτηση: Μέχρι ποιάς ηλικίας νομίζετε, ότι πρέπει η γυναίκα να εργάζεται;
Απάντηση: Έχω τη γνώμη ότι ο υγιής άνθρωπος (άνδρας ή γυναίκα) αδιακρίτως ηλικίας, αφού οι δυνάμεις του το επιτρέπουν, δεν πρέπει να σκέπτεται να σταματήσει την εργασία του, γιατί όπως έχει αποδειχθή από παρατηρήσεις ειδικών γιατρών, η εργασία είναι σημαντικός συντελεστής της υγείας. 'Αλλωστε εκείνα τα κράτη είναι προωρισμένα να πάνε μπρός, δαών οι πολίτες δεν μετρούν την εργασία σε ώρες και θώρα, αλλά εργάζονται έντατικά και πρό παντός όταν έχουν να ανθρωθώσουν ε-

ρείπια όπως έμεις οι Έλληνες. Όμως γ.α. την εργαζομένη Έλληνίδα και μάλιστα για την εργαζομένη μητέρα, που τις περισσότερες φορές αρχίζει να εργάζεται από 18 χρόνων, θα έλεγα ότι πρέπει να σταματήσει την εργασία της έξω από το σπίτι μόλις συμπληρώσει τα 45 της χρόνια, παίρνοντας μία ανάλογη σύνταξη από το Ταμείο της εργασίας της. Δεν πρέπει όμως να πάψη να εργάζεται και στο σπίτι της, αλλά να άφοσιωθή σ' αυτό, γ.α.τι θα έχει εκεί τόσα σοβαρά πράγματα να κάνει, έχοντας υπ' όψη της την παροιμία που λέει: «Μεγαλώνουν τα παιδιά σου, μεγαλώνουν τα δάσανά σου... Φεύγοντας από την εργασία της άνοιξη κενή θέσι, για μία άλλη νέα κοπέλλα που δγαίνει στο στίβο της ζωής.

Ερώτηση: Ποιά γνώμη έχετε γ.α. το φεμινιστικό κίνημα στην Ελλάδα;
Απάντηση: Το πρώτο σοβαρό ξεκίνημα φεμινιστικής κινήσεως στην Ελλάδα άρχισε πριν πενήντα χρόνια από έκλεκτες Έλληνίδες με επί κεφαλής την Καλλιρρόη Παρρέν και συνεχίστηκε από άλλες επίσης έκλεκτες, που βλέποντας σήμερα την επέκτασι του κινήματος αυτού, αισθάνονται περηφάνεια, γιατί και οι ίδιες με το παραδείγμα τους κατάφεραν, ώστε η χειραφέτησι της γυναίκας, από δειρο να γίνει πραγματικότητα.

Ερώτηση: Πιστεύετε ότι η εξέλιξι του πολιτισμού μας, φέρνει με ταχύτητα τη γυναίκα στον επαγγελματικό και δημοσιο στίβο;
Απάντηση: Πιστεύω και ελπίζω, ότι όχι η εξέλιξι του πολιτισμού μας άλλ' αυτό που πάρα πάνω σας είπα, δηλαδή οι κόποι και οι προσπάθειες που η ίδια η Έλληνίδα θα καταβάλει, θα την οδηγήσουν στην πρόπουσα θέσι του επαγγελματικού και δημοσίου στίβου με σταθερά δήματα, ώστε να είναι και η θέσι, που της αξίζει, επίσης σταθερή.

Ερώτηση: Διαβλέπετε ανταγωνισμό στον επαγγελματικό στίβο μεταξύ ανδρών και γυναικών; Και με ποιά μέσα θα μπορούσε

η γυναίκα να ανταπεξέλθει, αν λάβουμε υπ' όψη τη βιολογική και ψυχολογική διαφορά της από τους άνδρες;
Απάντηση: Ο ανταγωνισμός είναι απαραίτητος δρος της ζωής. Είναι το νερό που κινείται. 'Ενώ η έλλειψις ανταγωνισμού μοιάζει με τέλμα. 'Αλλά όταν λέμε «ανταγωνισμό» πρέπει να έννοούμε την ευγενή αμιλλα, γιατί αυτή δίνει τον τόνο του πολιτισμού σε οποιοδήποτε κράτος. Τα κράτη δεν έχουν ανάγκη, για την επιδίωξιν τους, απλώς πολλών εργαζών, αλλά έχουν πρό πάντων ανάγκη καλών εργαζών, είτε είναι χειρώνακτες είτε είναι διανοούμενοι. Πάντως οι βαρείες εργασίες που έχουν ανάγκη από γερά μπράτσια και πλάτες πρέπει να το πάρουμε απόφασι, να μένουν πάντα προνόμιο του ισχυρού φύλου. 'Αν και όπως βλέπουμε, άρχισε να απλώνεται ραγδαία ο αθλητισμός και μεταξυ των γυναικών. 'Ας ελπίσουμε, λοιπόν, ότι και στον τομέα των βαρείων εργασιών θα μπόρσει κάποτε η Έλληνίδα να κρατήση κάποιο τμήμα.

* Η κ. Σκούρα απάντησε στα ερωτήματά μας, συμπληρώνοντας έτσι τον δεύτερο κύκλο της έρευνάς μας, που άφοροσε περισσότερο τη θέσι της γυναίκας μέσα στο δημόσιο βίο της χώρας. Θα συνεχίσουμε, όμως, στο ερχόμενο τεύχος, με τις γνώμες άλλης Έλληνιδας.

A'

“Ὅπως καὶ νὰ εἶναι, στὰ χρόνια ποὺ ἐπικρατοῦσαν ἀκόμη τὰ παλὰ γῆθ καὶ ἔθιμα ἡ μονογαμία ἦταν καθιερωμένη καὶ σπάνια παραβιάζονταν. Ὅταν διαλυόταν ὁ πρῶτος γάμος διότι ἐμεσολάβησε θάνατος τοῦ ἀνδρός, ἐπιτρεπόταν ὁ δεύτερος γάμος στὴ γυναίκα, ἀλλὰ ἂν ἔμενε χήρα” ὅλη τῆς τῆς ζωῇ «ἐτίματό πολύ».

— Είσα βέβαιη, γυναίκα, ὅτι τὸ ψάρι
 πού πῆρες σήμερα ἦταν φρέσκο;
 — Μὰ δὲν τὸ εἶδες πού ἦταν ζωντανὸ
 ἀκόμα;
 — Αὐτὸ δὲν σημαίνει. Καὶ ἡ μητέρα
 σου εἶναι ζωντανή, ἀλλὰ δὲν τρώγεται!

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ

ΣΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΣΥΝΟΛΟ

ὅχι μὲν βάσι φυσικὰ τὰ στοιχεῖα τοῦ Ι.Κ.Α. — ἡ γυναίκεα συμβολῇ στὴν ἐργασία ἔρχεται σχεδὸν στὸ ἴδιο ποσοστὸ μὲ τὴν ἀνδρική καὶ αὐτὸ εἶναι ἕνας τίτλος τιμῆς γιὰ τὴν Ἑλληνίδα.

ΤΟΥ ΗΛ. Ι. ΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

αυτή την κατηγορία των αν-
τρών και των γυναικών. Τό μό-
νο κακό, τὸ μόνο λάθος θὰ ᾔ-
ταν, ἂν ἀποφασίζαμε νὰ μεί-
νουμε γιὰ πάντα μαζί...

— Γελῶ τόσον κο-
γεΐτονες ὅτι εἶμαι ἐκ

— Έμπρός, κάθισε
λυθρόνα. — Άνοιξε κ
στόμα σου!

Ἡ Ὑζίνα Λολομπριγκίτα

● Μιά ωραία έγχρωμη φωτογραφία της θεακτικής Τζίνας, της οποίας η ζωή περιγράφεται στις σελίδες 50, 51, 52 και 53 του περιοδικού μας. Μέχρι της στιγμής που το φύλλο μας «τίθεται υπό το πειστήριον», υπάρχουν βάσιμες πληροφορίες ότι η κοσμογάταλη στάρ θα θάσασε στις 27 Αυγούστου στην Έλλαδα με την «κρουαζιέρα» της περιβόητης Αμερικανίδας δημοσιογράφου και κουτσομπολάτου Χάλλυγουντ Έλσας Μάξγουελ, στην οποία συμμετέχουν διάφορες διάσημες προσωπικότητες. Η σύνθεσι του εξωφύλλου μας με το «Καλώς ώρισε, Τζίνα Λαομπριγκάτα», είναι ανάλογη με τις τεράστιες άφισες που αναρτήθηκαν στο Χόλλυγουντ κατά την άφιξη της εκεί.

— Έμπρός, κάθισε
λυθρόνα. — Άνοιξε κ
στόμα σου!

4. ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΠΟΛΕΙΣ

Εντυπώσεις του διευθυντού της «Γυναίκας» Ε. Χ. ΤΕΡΖΟΠΟΥΛΟΥ

(Σκίτσα κα. φωτογραφίες του ίδιου)

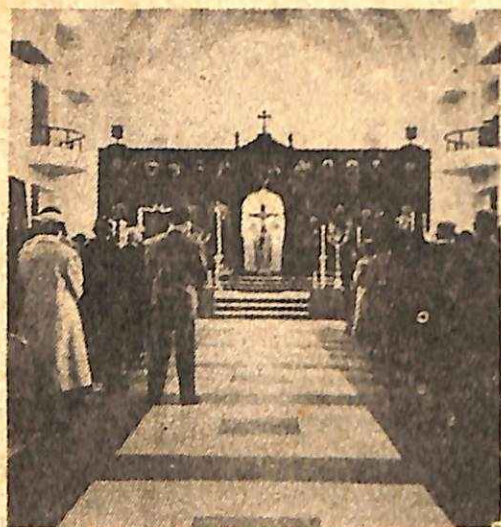
Ο ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ πόλεις δεν έχουν μεγάλη ιστορία πίσω τους διότι οι γηραιότερες αδελφές τους της Ευρώπης. Οι παλιότερες πόλεις των Ηνωμένων Πολιτειών δε μιλούν να ξεπερνούν ή καθεμιά τους τα τριακόσια χρόνια και αυτές δεν είναι περισσότερες από τα δάχτυλα των δυο χεριών. Όλες οι άλλες, οι νεώτερες, έχουν μια κανονική ομοιομορφία κι' ένα κοινό νγώρισμα: τον ούρανοξύστη. Κι' εκτός απ' αυτό, τη ρυμοτομία, με δρόμους οριζοντίους και κάθετους.

Υπάρχουν πόλεις στην Αμερική που είναι δημιουργήματα των νεώτερων χρόνων και ξεπετάχθηκαν σα μανιτάρια από τη μια μέρα στην άλλη. Τα πλήθη των μεταναστών που έφταναν στους δυο τελευταίους αιώνες κατά κύματα στη μεγάλη αυτή χώρα, έπρεπε να κατοικήσουν βέβαια σε σπίτια κι' αυτά σχημάτισαν μικρές ή μεγάλες πόλεις. Οι ανάγκες του οικισμού ήταν τόσο επείγουσες, που δεν υπήρχε καιρός για περιπεπλεγμένα σχέδια. Έτσι προτιμήθηκε το απλό, πρακτικό αλλά και τόσο μονότονο σχέδιο των ευθειών δρόμων που σχηματίζουν τετράγωνα σπιτιών, τα «μπλόκς» που ηγαίνουν με κανονική αρίθμηση. Και στους δρόμους αυτούς, γύρω από τον άξονα, να τους βρίσκουν, έβαλαν αριθμούς: πρώτος, δεύτερος, τρίτος κ.λπ. και μόνο στους κυριώτερους έδωσαν ονόματα. Χώρισαν τις πόλεις στα τέσσερα τμήματα: το βορραιο, το νότιο, το ανατολικό και το δυτικό ή σε ενδιάμεσους παιδί μπορεί εύκολα να βρει το δρόμο του σπιτιού του, αφού θα ξέρει βέβαια να μετρήσει...

Το αποτέλεσμα ήταν πρακτικό, αλλά οι πόλεις αυτές δεν έχουν προσωπικότητα. Μοιάζουν τόσο πολύ μεταξύ τους που είτε στο Χιούστον του Τέξας βρίσκονται, είτε στο Κάνσας Σίτυ, είναι ένα και το νόημα, κάτι που να μη το έχει η προηγούμενη πόλη που πέρασες, εκείνο που θα σου δώσει μια ξεχωριστή συγκίνηση.

Οι μετανάστες που συνέρρευσαν απ' την Ευρώπη, έφεραν τα ήθη και έθιμο της πατρίδας τους αλλά και τους ρυθμούς των σπιτιών τους. Το δεξιά της εικόνας κτίριο με τη χαρακτηριστική πρόσοψη φέρει την επιγραφή: «Σάιλι Μπρόδερς», που δείχνει πως οι ιδιοκτήτες του ήρθαν από την Γερμανία ή την Αυστρία.

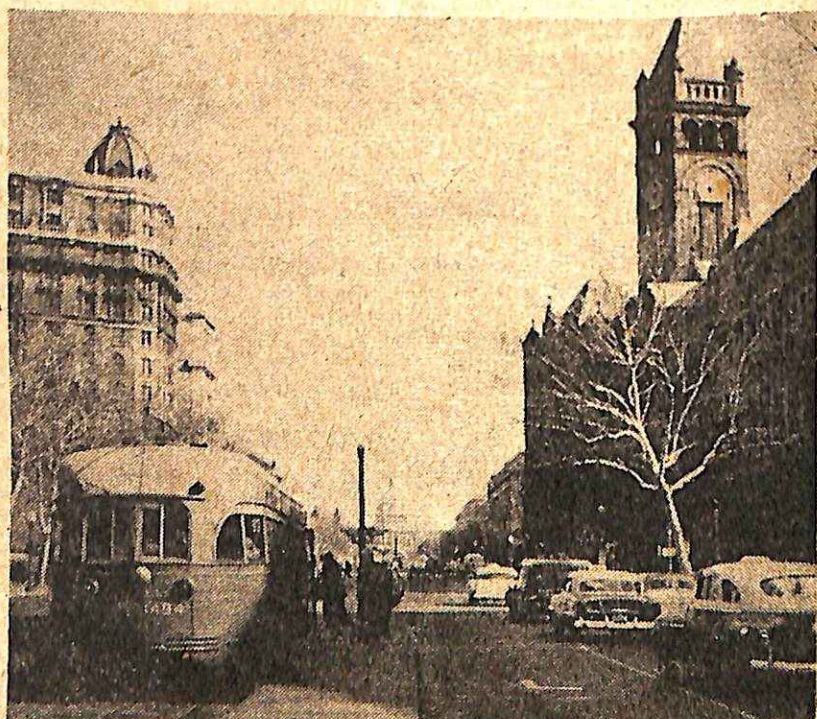

Κυριακάτικη πρωινή λειτουργία στον ελληνικό Ορθόδοξο Ναό της Αγίας Σοφίας της Ουάσιγκτον. Η διαφορά από τις εδώ εκκλησίες είναι ότι η χορωδία αποτελείται από κορίτσια και αγόρια, που ψάλλουν συνοδεία αρμονίου και δεν σου δημιουργούν την πρόπουσα κατανύξη. Ο δίσκος βγαίνει τρεις φορές. Από ένα δολλάριο ίσον τρία δολλάρια, δηλαδή 90 δραχμές για κάθε ιεουργούμενο!!!

Κυκλοφορείς διαρκώς μέσα στο ίδιο πλαίσιο γιατί κι' αυτή η ίδια πόλη, που βρίσκεται, αποτελείται από όμοια μεταξύ τους τμήματα. Είσαι κάπου σε ένα σταυροδρόμι, σε μια πλατεία και νομίζεις πως έχεις ξαναπαράσει απ' αυτό το μέρος, μα δεν είναι έτσι, γιατί αυτό που είχες δηχθές είναι το ίδιο μ' αυτό που βλέπεις σήμερα, αλλά απέχουν κάμποσα μίλια το ένα από το άλλο.

Οι παλιές πόλεις

Οι παλιές πόλεις έχουν γραφικότητα

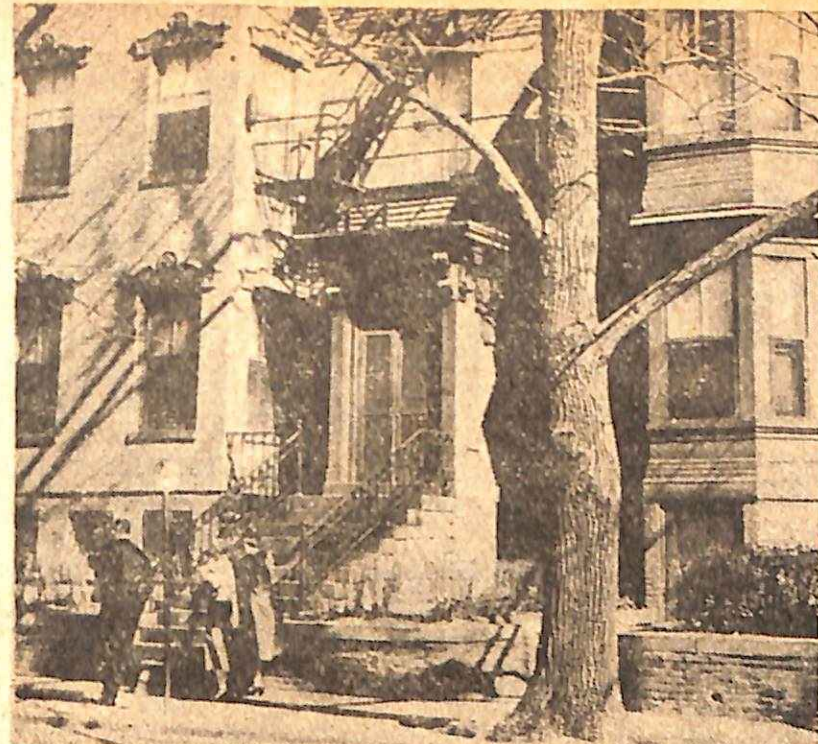
Η περίφημη Πενσυλβάνια Αβενιού, όπου γίνονται οι μεγάλες παρελάσεις. Αυτός ο δρόμος συνδέει το Καπιτώλιο, που μόλις διακρίνεται στο βάθος με το Λευκό Οίκο την κατοικία του Αμερικανού Προέδρου. Στη μέση ένα τραμ. Αυτά κυλούν τόσο ήσυχα, που νομίζεις πως έχουν λάστιχα στις ρόδες.

και η κάθε μία τους φέρνει τη σφραγίδα εκείνων που την πρωτοκατοίκησαν και το χαρακτηριστικό όνομα της καταγωγής τους. Τώρα όμως αναπτύχθηκαν και ξεπλώθηκαν κι' η παλιά πόλη δεν είναι πια παρά μια συνοικία, ένα νησάκι του παρελθόντος, πνιγμένο μέσα στο πέλαγος των μοντέρνων οικοδομών.

Στη Βοστώνη, ο ξένος που κυκλοφορεί στους στενούς και ελίσσόμενους δρόμους του εντάσσει ταύνη, της παλιάς πόλεως δηλαδή, έχει την εντύπωση πως βρίσκεται σε μια έγγλεξη πόλη, με σπία, χτισμένα όλα από κόκκινο τούβλο, που έχουν τις χαρακτηριστικές κατακόρυφες στέγες. Έγώ θα την άνωμαζα «κόκκινη πόλη» και νομίζω πως δεν θάπεφτα έξω. Οι πρώτοι κάτοικοι της ήταν Έγγλεζοι, οι ίδιοι αυτοί Έγγλεζοι άποικοι που κήρυξαν αργότερα την ανεξαρτησία τους κι' οι απόγονοί τους τώρα περηφανεύονται να λένε, πως είναι οι πό γνήσιοι Αμερικανοί. Κι' οι Έγγλεζοι αγαπούν πολύ το κόκκινο χρώμα και μ' αυτό, θαρρείς, έβαψαν όλες τις πόλεις των πρώτων ανατολικών αποικιών.

Το «εντάσσει ταύνη» της Νέας Υόρκης είναι στην κάτω άκρη του Μανχάτταν και μέσα στα όριά του υπάρχει η παλιά Νέα Υόρκη, ολόκληρη διαφορετική απ' ό,τι είναι η υπόλοιπη κι' απ' ό,τι την φαντάζεται ένας ξένος. Κι' αυτού οι στενοί δρόμοι δεν ακολουθούν την ευθεία. Μοιάζουν περίπου σαν της δικής μας της Πλάκας, αλλά θα μπορούσατε να φαντασθείτε την Πλάκα με ούρανοξύστες πάνω από εκατό μέτρα ύψος. Τα παλιά σπιτία έδωσαν τη θέση τους στα σύγχρονα οικοδομικά μεγαθήρια, οι δρόμοι όμως έμειναν το ίδιο στενοί και στραβοί, έτσι που να μοιάζουν με σκοτεινά φαράγγια καθώς περιβάλλονται από τα ψηλά κτίρια.

Η παλιά Νέα Ορλεάνη δεν είναι, παρά ένα τετράγωνο τεμάχιο, στις όχθες του Μισισσιππή, ένα μικρό ποσοστό μπροστά στο μέγεθος της σύγχρονης ξεπλωμένης πολιτείας. Την παλιά Νέα Ορλεάνη έχτισαν πριν από 237 χρόνια οι Γάλλοι που κατέβηκαν απ' τον Καναδά, ακολουθώντας το ρεύμα του μεγάλου ποταμού. Σ' αυτό το μικρό τετράγωνο κομμάτι με τους ίδιους δρόμους και τα σιδερένια μπαλκόνια των σπιτιών, που μοιάζουν σα να είναι κέντημα, αναπνέεις τον αέρα της αποικιακής Γαλλίας του περασμένου αιώνα. Ο έρωτισμός είναι δάχτυλος στην ατμόσφαιρα και νομίζεις πως κάπου θα δής μια κρεολή ή ένα πειρατή με μαύρο

ΠΑΛΙΑ ΚΑΙ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΤΙΡΙΑ ΤΗΣ ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝ

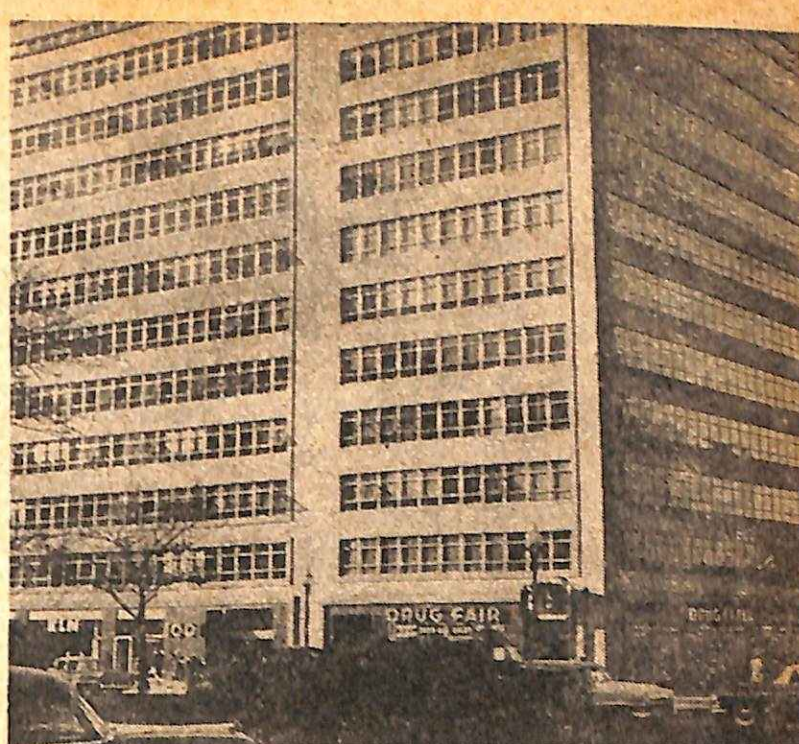
Αυτό είναι το σχέδιο των παλιών σπιτιών των αμερικανικών πόλεων με έσοχες και έξοχες στην πρόσοψη, με κορνίζες και πλούσια διακόσμηση. Είναι χτισμένα με κόκκινο τούβλο. Με τα ίδια επίσης τούβλα χτίζονται και οι μοντέρνες μονοκατοικίες και πολυκατοικίες, αλλά σε πολύ διαφορετικό σχέδιο. Πάντως, πέτρινο σπίτι είναι σχεδόν αδύνατο να δείς στην Αμερική, όπως επίσης θεράντες και μπαλκόνια στα σπίτια. Το σπίτι αυτό βρίσκεται στη 18η Οδό, Ουέστ, της Ουάσιγκτον.

πανί στο ένα μάτι να προβάλλουν απ' την πόρτα της ταβέρνας που είναι η ίδια ή ταβέρνα με το ίδιο όνομα που είχε πριν από διακόσια χρόνια.

Το Σάντα Φέ, η πρωτεύουσα της Πολιτείας του Νιού Μέξικο είναι σε μια περιοχή που ανήκε κάποτε στους ερυθρόδερμους. Την έκτισε ο τολμηρός Ισπανός κατακτητής Κορναδό, κάπου πριν από τα 1600 και δεν θα ήταν τότε βέβαια παρά ένα αθροίσμα από χαμηλά λασπόσπιτα. Ένα απ' αυτά σώζεται ακόμα και του έχουν μια επιγραφή που λέει πως είναι το πρώτο σπίτι που χτίστηκε στο Σάντα Φέ. Έδω θα βρήτε ένα κράμα ινδιάνικου και ισπανικού ρυθμού στα σπιτία και θ' αναπτύσσετε μιαν ατμόσφαιρα βαρειά από τους θρήνους των ινδιάνικων φυλών που εξαφανίστηκαν. Τίποτα εδώ δεν δίνει την εντύπωση πως βρίσκεσαι σε έδαφος των Ηνωμένων Πολιτειών κι' οι παλιές εκκλησίες των ιεραποστόλων τονίζουν περισσότερο την ισπανική καταγωγή αυτής της πόλεως. Την ίδια ισπανική επίδραση θα βρήτε σ' όλες τις πόλεις και τα χωριά των νοτιοδυτικών πολιτειών και θα τη νοιώσετε εφόσον πολύ ακούοντας την ισπανική γλώσσα, μιλιέται εκεί τόσο, όσο και η έγγλεξική.

Το Σάν Φραντσίσκο είναι βέβαια μια αμερικανική πόλη, αν και το ισπανικό της όνομα δείχνει την προέλευσή της μ' όλα ταύτα έχει μια ξεχωριστή γραφικότητα και νομίζω πως δίκαια θεωρείται η γραφικότερη απ' όλες τις πόλεις των Ηνωμένων Πολιτειών. Μόνη αυτή απ' όλες τις άλλες είναι κτισμένη πάνω σ' επτά λόφους κι' οι ανηφορικοί δρόμοι της με τους οδοντωτούς τροχιόδρομους είναι το χαρακτηριστικό της. Όχι λίγες φορές συγκλονίστηκε από σεισμούς και αφανίστηκε από πυρκαϊές, όμως πάντα ξαναζωντανεύει χαρούμενη, σφιγγίλη και γραφική. Οι λόφοι της, όπως φαίνονται απ' τον πύργο του ψηλότερου λόφου, είναι κουκουλωμένοι με όμορφα σπιτία και σε μια πλαγιά βλέπεις κινέζικες παγόδες να λογχίζουν τον ούρανο με τις μύτες τους.

Αυτές ήταν οι πιο παλιές και ιστορικές πόλεις που πέρασα και η παραμονή μου σ' αυτές ήταν μια ευχάριστη ανάπαυλα

Αυτή είναι η έκφραση της σύγχρονης αρχιτεκτονικής στην Αμερική, όσον αφορά τα μεγάλα κτίρια, τα προωρισμένα για γραφεία εταιριών κ.λπ. Είναι χτισμένα από τσιμέντο και οι προσόψεις τους είναι άπλες, γεμάτες από παραθύρα στη σειρά. Στα πιο μοντέρνα, αυτά δηλ. που χτίζονται φέτος, το γυαλί και το σίδερο είναι τα βασικά στοιχεία της οικοδομής. Στην εικόνα ένα κτίριο της Κανέτικατ Αβενιού της Ουάσιγκτον, από τα πιο συγχρονισμένα των Ηνωμένων Πολιτειών.

υστερ' από διαδρομές χιλιάδων μιλίων με το τραίνο στις πλατειές πεδιάδες.

Η Μέκκα των Αμερικανών

Η Ουάσιγκτον που δρισκόμουνά τώρα, έχει διαφορετικών χαρακτήρα από τις άλλες. Τούτη δώ είναι μια ήσυχη πολιτεία, που δεν την καίει ο πυρετός της αμερικανικής ζωής. Οι Αμερικανοί υπερφανεύονται να λένε, πως είναι «η ωραιότερη πόλη του κόσμου». Μπορεί κανείς να τους διακαλογήσει αν λάβει υπ' όψη την στερεο-

«Εν' απόγεμα, περπατώντας σ' ένα δρόμο της Ουάσιγκτον, δρέθηκα ξαφνικά μπροστά στις γνωστότατες κολλιτέχνιδες μας, τις αδελφές Καλούτα, όπως τις έλεγαν εκεί. Καταλαβαίνετε την έκπληξη και των τριών μας, γιατί είμαστε παλιοί γνώριμοι. Τις φωτογράφησα για ανάμνησι. Τότε έπαίξαν στο περίφημο κέντρο «Δη' Ολντ Νιού Ορλίνς», του πανέξυπνου Έλληνα επιχειρηματία Γκαστάν.

τυπία των άλλων αμερικανικών πόλεων, εκτός από κείνες που αναφέραμε. Ίσως να μη είναι η ωραιότερη πόλις του κόσμου είναι όμως μια πολύ ωραία πολιτεία και περισσότερο μοιάζει με ευρωπαϊκή παρά με αμερικανική. Έκείνος που τη σχεδίασε ήταν Γάλλος, ο μηχανικός και αρχιτέκτονας Λ' Ανφάν και σε πολλά σημεία θυμίζει Παρίσι και Βερσαλλίες. Την ίδρυσε ο ίδιος ο Ουάσιγκτον που βρήκε και την κατάλληλη θέση στην άριστη οχθή του Ποτόμακ. Από τότε έχουν περάσει 165 χρόνια, είναι όμως πάντα μια καινούργια πόλις. Οι κάθες, ορίζοντες και διαγώνιες λεωφόροι της στολίζονται με όμορφα κτίρια, όχι ψηλά, όχι ούρανοξύστες. Οι ευρύχωρες πλατείες και τα καταπράσινα πάρκα είναι γεμάτα από συντριβάνια και αγάλματα ηρώων του έθνους.

Η Ουάσιγκτον δεν είναι απλώς μια όμορφη πόλη. Είναι η Μέκκα των Αμερικανών, η εθνική κιβωτός, το πολιτικό κέντρο της χώρας. Πάνω από τις Ισούψεις, περίπου, στέγες των σπιτιών υψώνονται περήφανα ο επιβλητικός τρούλος του Καπιτωλίου και η αίγιμη κορυφή του οβελίσκου του Ουάσιγκτον, σύμβολα της δημοκρατίας και της πολιτικής αρετής.

Ο χώρος όπου βρίσκονται τα εθνικά ιδρύματα, τα δημόσια κτίρια και τα άπεριττα μνημεία των μεγάλων ηγετών του έθνους, όλα ελληνικότερα ρυθμού, είναι απέραντος. Μπορείς να περπατάς ώρες και ώρες και να βλέπεις και πάλι ταχώς πολλά να δής. Σε τούτον εδώ το χώρο πραγματικά σου επιβάλλεται η δύναμη κι' η αυτοπεποίθησι του μεγάλου αυτού έθνους.

Στέκεσαι σιωπηλός μπροστά στη σεβάση και ασκητική μορφή του Αβραάμ Λίνκολν, που κάθεται μαρμαρωμένος ανάμεσα στις ιωνικές κολώνες του μνημείου του, σταματάς στο άγαλμα του Τζέφερσον, άποτιες φόρο τιμής στον Αγνωστο Στρατιώτη που αναπαύεται στο Αρλίνγκτον. Όπου και να γυρίσεις, θα βρεις τα πάντα να σου θυμίζουν πως τούτος εδώ ο χώρος είναι ιερός.

Την ιστορία των Ηνωμένων Πολιτειών την έγραψαν άνδρες με στιβαρό χέρι και γερή καρδιά. Η γυ-

ναίκα, που έπαιξε τόσο σημαντικό ρόλο στην ιστορία των ευρωπαϊκών εθνών, απουσιάζει. Εδώ δεν υπάρχουν ευνοούμενες βασίλισσες, ούτε γυναίκες άριστοκράτισσες που σκόρπιζαν με την ίδια ευκολία τα άρωματά, τον έρωτα και το χρημα και τραβούσαν τις χώρες τους σε παρόμοιες εξουμήσεις!

Εδώ δεν υπάρχουν θρύλοι κι ούτε αιματοδομημένα ξεσηκώματα των λαών που να ζητούν πιο φιλελεύθερα καθεστώτα. Εδώ ιδρύθηκε εκ των άνω μία Δημοκρατία που δγχε απ' την ανάγκη, τη συζήτηση και τη λογική, και το έθνος το στερέωσαν αποφασιστικοί άνδρες που πίστευαν «ότι ελαιο οι άνθρωποι γεννήθηκαν ίσοι, ότι είναι προικισμένοι από το Δημιουργό τους με μερικά αναπαλλοτρίωτα δικαιώματα, ότι ανάμεσα σ' αυτά είναι η ζωή, η ελευθερία και η αναζήτηση της ευτυχίας». Ένα απλό αστικό σπίτι, έθνικο κεμήλιο, στο Μουσόν Βέρνον, λίγα μίλια έξω από την πόλη, όπου έζησαν οι Ουάσιγκτον και η γυναίκα του η Μάρθα, είναι δτι συνιστά το ρομαντικό θρόλο στην ιστορία των Ηνωμένων Πολιτειών.

Η Ζωή στους δρόμους

Η Ουάσιγκτον ήταν η πρώτη αμερικανική πόλη που δρισκόνουν και σε παρόμοιες περιπτώσεις, όταν πρωτοσηγαίνω σε μία ξένη πολιτεία, μ' άρεσε να έχω τις πρώτες εντυπώσεις από την καθημερινή ζωή που κυλάει στους δρόμους. Έτσι άφησα τα μπαγκάζια μου στο ξενοδοχείο, το «Φαίρφαξ» που βρίσκεται στην ωραία τατη Μασσατσουσέτς «Αβενιου και πήρα τους δρόμους μ' ένα χάρτη της Ουάσιγκτον στο χέρι.

Με κάποια άπορία παρατήρησα πώς τα φαρδεια πεζοδρόμια ήταν άδεια σχεδόν άπαν πήχτρα από αυτοκίνητα. Τό είχα διαβάσει, πως σε κάθε τρεις «Αμερικανούς» σε όμως να το φανταστώ πώς αυτό θα ήταν ήταν πώς τόσο οι κεντρικοί, όσο κι οι απόκεντροι δρόμοι, όχι μόνο στην Ουάσιγκτον αλλά σ' όλες τις πόλεις, φιλοξενούν ατέλειωτες σειρές σταματημένων αυτοκινήτων από μια στην κάθε τους πλευρά. Μά και όπου υπάρχει ελεύθερος χώρος, ένα οικόπεδο δηλαδή, έχει μεταβληθεί σε υπαίθριο γκαράζ, όπου τα αυτοκίνητα είναι στριμωγμένα στη σειρά κατά ένα-ποιούν πόσο κοστίζει το «επαρκέρισμα» για μία ώρα, για περισσότερες ή και για δύο είκοσιτετράωρα.

Μά και για κείνα τα αυτοκίνητα, που είναι σταματημένα στις πλευρές των δρόμων, κατά μήκος των πεζοδρομίων, οι ιδιοκτήτες τους είναι υποχρεωμένοι να πληρώνουν, τουλάχιστον όσον αφορά τις κεντρικές οδούς αρτηρίες. Κι' εδώ όμως θα είδικα ρολόγια, τοποθετημένα στην κορυφή ενός σιδερένιου πασσαλού στην κορυφή ενός, κι' εκείνος, ως ένα μέτρο το αυτοκίνητο του πρέπει να ρίξει σε μία σμένη ώρα «επαρκέρισμα». Σε τέλος του πάρη τ' αυτοκίνητο του από κεί η ν' αναλάνα κέρμα. «Αν δεν κάνη ούτε το ένα ούτε το άλλο, ο αστυφύλακας της Τροχαίας, που θα τύχη να περάση από κεί, θα δηψη». Βεβαιώθηκε πώς σε κανένα «γυράκαν» δεν είναι ευχάριστο να τον «γυράφη» ο αστυφύλακας. Οι αστυνομικές διατάξεις για την Τροχαία δεν χωρατεύουν...

Δεν ξέρω αν σας ενδιαφέρουν τα ζητήματα της Τροχαίας, νομίζω όμως πώς τον πει να τον ενδιαφέρει. Στην «Ελλάδα και ιδιαίτερα στην Αθήνα, οι δρόμοι βάρουν και καθημερινά με αίμα αθών ανθρώπων που πέφτουν θύματα της κακιάς «ώρας» ή της ανικανότητας των οδηγών ή το χειρότερο της ανυπαρξίας σωστών κανονισμών για την τροχαία κίνηση. Πιστέψτε με, πώς εδώ στην «Ελλάδα, γίνονται πολύ περισσότερα αυτοκινητιστικά δυστυχήματα από ό,τι στην Αμερική, αν συγκρίνουμε τα

τεράστιο αριθμό των αυτοκινήτων που κυκλοφορούν εκεί με όσα έχουμε εδώ.

Μά οι Αμερικανοί, όπως είπαμε, είναι πρακτικοί άνθρωποι και τρωμερά προβλεπτικοί. Βλέπουν πάντα πολύ πιο μπροστά, από την εποχή τους. Αυτή η Ουάσιγκτον, που περπατούσα στους δρόμους της είναι μία πόλη που σχεδιάστηκε και άρχισε να χτίζεται στα 1790!... Μ' όλα ταύτα είναι μία υπερμοντέρνα πόλη με ρυμοτομία που έγινε θαρρείς για να χωρέση τις 500 χιλιάδες αυτοκίνητα της περιοχής της, των 100 τετραγωνικών χιλιομέτρων.

Η ωραία(!) Αθήνα μας που χτήθηκε πολύ αργότερα, είναι δυστυχώς ένα έκτεταμένο χωριό, όλο στενσοκάκα, όπου καμιά διατάξη της Τροχαίας δε μπορεί να εφαρμοσθή σωστά.

Περπατώντας, λοιπόν, στα σχεδόν άδεια πεζοδρόμια της Ουάσιγκτον, έβλεπα με θαυμασμό τις χιλιάδες αυτοκίνητα να κυλούν σαν όρημνικά ποτάμια στους φαρδύς δρόμους. Το να περάσης όμως ένα τέτοιο όρημνικό ποτάμι, για να πας αντίπερα, είναι κάτι που πρέπει να το σκεφθής πολύ αν αγαπάς τη ζωή σου. Γι' αυτή και πρέπει να περάσης απ' τις διαβάσεις, που είναι πραγματικές διαβάσεις πεζών και όχι κατ' όνομα. Και για να περάσης πρέπει να δής το πράσινο φως και την επιγραφή «ούώκ» δηλαδή περπάτα. Όταν σβύσουν αυτά και ανάψη το κόκκινο φως ανάβει και η επιγραφή «ενώι ούώκ», μην περπατάς.

Η ταχύτητα που τρέχουν τ' αυτοκίνητα μέσα στις πόλεις είναι 25 μίλια, δηλαδή κάπου 40 χιλιόμετρα την ώρα. Αλλά τα πράσινα και κόκκινα φώτα, που υπάρχουν παντού, στα σταυροδρόμια, στις πλατείες και σ' όλους τους δρόμους της υπαίθρου, δουλεύουν αυτόματα και είναι έτσι σοφά ρυθμισμένα ώστε ένα αυτοκίνητο τρέχοντας μ' αυτή την ταχύτητα είναι δυνατό να μη σταματήσει πουθενά μέσα στην πόλη, γιατί θα βρίσκη μπροστά του διαρκώς το πράσινο φως.

Αλλά, που μου έκανε εντύπωση σχετικά, ήταν τα χρησιμοποιημένα αυτοκίνητα, τα «γιουζεντ κάρς», τα οποία έλθεται άραδιασμένα σε ανοιχτούς χώρους. Τεράστιες επιγραφές προέτρεπαν τους διαδαστικούς ν' αγοράσουν ένα από αυτά, που ήταν όλα επιδιορθωμένα και άστραφταν στον ήλιο. Οι τιμές άρχιζαν από τα χαμηλότερα έπιπεδα για τα παλιότερα άμαξια, από 100 δολάρια κι' ανέβαιναν σε σημείο που μία θαυμάσια «Πάκάρντ» μπορούσε να πουληθί 1300 δολάρια και να είναι περσιό μοντέλο.

Ο αμερικανικός δρόμος δεν σ' αφήνει να πλήξης. Και μόνο να κυττάς τις διτρίνες των καταστημάτων, αρκεί για να περάσης ευχάριστες ώρες. Όλες σχεδόν, είναι ωραϊότατα διακοσμημένες, από ειδικούς γι' αυτή τη δουλειά και κάθε κατάστημα φιλοδοξεί να επιδείξει την ωραϊότερη διτρίνα. Ιδιαίτερα οι διτρίνες εκείνες που παρουσιάζουν γυναίκες είδη, καπέλα, φορέματα και παπούτσια έχουν μεγάλο ενδιαφέρον με τις κοούκλες—μανεκέν που φαίνονται σαν αληθινές κοπέλλες.

Η μοντέρνα γραμμή και στα είδη και στη διακόσμηση και στην τοποθέτηση σου ανοίγουν την όρεξη να μπής στο κατάστημα και να ψωνίσης όλα αυτά τα ωραία πράγματα που δλέπεις έκτεθειμένα. Θα ήθελε στις διτρίνες εκτός από τα είδη μόδας και όλα τα είδη του σπιτιού: μοντέρνες επιπλώσεις, εξοπλισμό κουζίνας, γυαλικά και δτι μπορείς να φαντασθής πώς χρειάζεται ένα σπίτι.

Έτσι λοιπόν χαζεύοντας στους δρόμους βλέπεις τα κτίρια όλα περιποιημένα, και τα πιο παλιά άκόμα. Τα σπίτια αυτά αποτελούν ένα αληθινό μουσείο ρυθμών και δίνουν στην πολιτεία μία εμφάνιση παλαιική, που διακόπτεται κάπου κάπου από μοντέρνες οικοδομές. Όμως είναι πάντα μία σύγχρονη πόλη.

Περπατούσα ώρες ολόκληρες, ως που κατακουράστηκα να τα βλέπω όλα αυτά και να μη τα χορταίνω. Λες και είχα μεταφερθί σ' ένα τόπο παράξενο, όπου οι ατέλειωτες σειρές των σπιτιών έμοιαζαν με φανταστικό σκηνικό. Γύρισα τους κεντρικούς δρόμους που φέρουν τα όνομα των αμερικανικών Πολιτειών, είδα τα πελώρια ξενοδοχεία σαν το αρχοντικό «Μαϊού

φλάουερ» και το υπερμοντέρνο «Στάτλερ», τις πολυάριθμες γοτθικές εκκλησίες, τις μαυρισμένες σχεδόν από την πολυκαιρία και τα μεγάλα καταστήματα όπου μπορείς να βρης δτι ζητήσεις.

Μά η Ουάσιγκτον δεν είναι μία μικρή πόλη να τη γυρίσης μέσα σε μία μέρα, κι' είναι άδύνατο να την περιγράψης με λίγα λόγια. Έκείνο που ενδιαφέρει είναι η ζωή, καθώς κυλάει στο δρόμο και η ζωή αυτή είναι περίπου όμοια σ' όλες τις αμερικανικές πόλεις και στερεότυπη. Ίσως θαπρεπε να πώ, μάλλον, πώς στους αμερικανικούς δρόμους δεν υπάρχει η ζωή όπως την ξέρουμε εμείς.

Έτσι δε βρήκα πουθενά μία καρέκλα σ' ένα πεζοδρόμιο ή σ' ένα ζαχαροπλαστείο ή σ' ένα καφενείο για να καθήσω να ξεκουραστώ ύστερα από την εξαντλητική πεζοπορία γιατί, απλούστατα, αυτά δεν υπάρχουν. Το καφενείο είναι ένα άγνωστο είδος, όπως επίσης και ο δικός μας τύπος του ζαχαροπλαστείου. Τα ζαχαροπλαστεία είναι μικρά, χωρίς τραπέζια, να πάρης ένα γλυκίσμα και να φύγης. Όποτε είσαι υποχρεωμένος να καταφύγης σ' ένα σνάκ-μπάρ για καμιά πορτοκαλάδα ή σ' ένα κανονικό μπαρ με τα ψηλά καθίσματα δίπλα στον πάγκο. Αλλά και στο ένα και στο άλλο δε μπορείς να καθήσης πολλήν ώρα γιατί μπεινεί κόσμος που θέλει και κείνος να καθήση.

Αυτό είναι ίσως το πιο χαρακτηριστικό ό,τι δε μπορείς να κάτσης κάπου και να μελετήσης τον κόσμο. Στο δρόμο, οι Αμερικανοί περπατούν γεμάτοι φροντίδες. Δεν είδα λοιπόν τους Αμερικανούς να τεμπελιάζουν στα καφενεία, να φλυαρούν στα ζαχαροπλαστεία ή να γλεντούν στις ταβέρνες. Το ενάιτ — κλάμπ» θα ήταν ίσως μία ευκαιρία, μα αυτά είναι τόσο λιγυστά και τόσο σκοτεινά μέσα, μ' ένα μικρό φως στο τραπέζι, που δε μπορείς καλά καλά να δής τον όμοτράπεζό σου.

Με το κλείσιμο των μαγαζιών και των γραφείων στις 5 το απόγευμα, κύματα κόσμου ξεχύνονταν στους δρόμους για να πάη στα σπίτια του. Το σούρουπο άναβαν τα φώτα των δρόμων και οι φωτεινές επιγραφές έδιναν μία φαντασμαγορική όψη στη μεγάλη πολιτεία. Μά οι δρόμοι τώρα ήταν άδαιο από το πλήθος. Ήταν καθαρή ματαιοπονία καθώς έβαρχα να βρω κάποιο κέντρο ανοιχτό, να ζήσω τη νυχτερινή ζωή της Ουάσιγκτον. Η πόλις παρουσίαζε μία τέλεια έρήμωση και νοσταλγισα, το λέω, την Αθήνα που αυτή την ώρα άρχίζει να ζή.

Γύριζα κατάκοπος και πεινασμένος στο ξενοδοχείο μου περνώντας από την Κοινέτικατ Αβενιου. Τα φώτα μίας διτρίνας που ήταν στολισμένη με μπλε και λευκά χρώματα τράβηξαν την προσοχή μου. Έδώ μυρίζε «Ελλάδα και το διεπίστωσα κι' από μία μικροσκοπική επιγραφή στα έγχαζικά που είδα στο τζάμι κι' έλεγε: «Σπύρος Κυρίτσας». Άνοιξα την πόρτα και βρέθηκα σ' ένα μικρό μπαράκι — έστιατόριο πολύ όμορφο συγγραμμένο. Τα τραπέζια του ήταν μισογεμάτα και το «νικελόντιουμ» έπαιζε ένα αμερικανικό σκοτό.

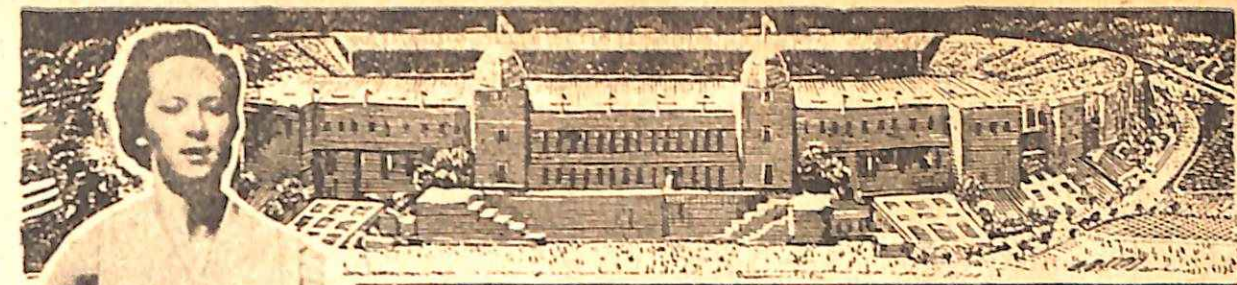
Ο ιδιοκτήτης, ένας εξαιρετικός Έλληνας από τη Βόρειο «Ηπειρο» χάρηκε πολύ όταν του είπα πώς έρχομαι απ' την Αθήνα κι' έκανε όπως κάνουν όλοι οι συμπατριώτες μας στην Αμερική. —Θα κάτσης να σε φιλέωω, μού μπράδε. Θα σου φτιάσω «λάμ σάπς», παιδάκια δηλαδή.

Όταν η σερβιτόρα μού τα σέρβιρε άπόρφα πώς μπορούν να υπάρχουν τόσο μεγάλα παιδάκια; — Είναι, μήπως, μομφάρσια; — Όχι. Είναι άρνισια. Μά τ' αμερικάνικα άρνισια είναι όσο τα μωσαχαράκια στην «Ελλάδα...

—Έκανα το σταυρό μου κι' έφαγα!... Μά πού η νοστιμιά που έχει το άρνισιού του γάλακτος σε μάς. —Η πρώτη μου μέρα τελείωσε στην Αμερική με κουβέντα για την πατρίδα.

Σε λίγες μέρες έφευγα για τη Νέα Υόρκη, σ' αυτή την κοσμοπόλη, που κάποιος Έλληνας μού τη χαρακτήρισε ως «λαβύρινθος». Και είναι πραγματικά, όπως θα ήθελε... ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΑ ΓΗΠΕΔΑ ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ ΣΤΙΒΟΥΣ

των μεγάλων αγώνων, αλλά ο συναγωνισμός της με αθλήτριες μεγάλης αξίας την βοήθησε να δελτίωση τις επιδόσεις της. Η Λερίου πήρε την τρίτη θέση στη σφαίρα και την δεύτερα θέση στον δίσκο με 37.10 μ.

Η Αργυρίου εκτός από τις δεύτερες θέσεις στα άλματα κατετάγη τρίτη στα έπιδόδια. Η Κλωνάρη και η Ρεγκούκου έπτεχαν τα συνηθισμένα ρεκόρ τους. Η Σαββατιανού ήταν άτυχη. Στο δρόμο 800 μ. έπεσε κοντά στο τέρας, όταν εύρίσκετο σε τρίτη θέση. Γενικά η εμφάνιση των αθλητριών μας ήταν ικανοποιητική. Και το σπουδαιότερο γύρισαν άπό τους αγώνες της Κων)πόλεως, με πολύτιμα διδάγματα.

Αξίζει έπαινος στον ΣΕΓΑΣ, που πήρε την άπόφαση να άποστείλη τις αθλήτριές μας στους Βαλκανικούς. Μονάχα με την συνεχή συμμετοχή σε μεγάλους διεθνείς αγώνες οι Έλληνίδες αθλήτριες θα προωθεύσουν.

● ΣΤΡΙΓΚΛΑΝΤ. Η «ΤΑΧΥΤΕΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ»

Η Αυστραλέζα αθλήτρια Σίρλεϋ Στρίγκλαντ, ντε λά Χάντ, είναι σήμερα η ταχύτερη γυναίκα στον κόσμο. Η Στρίγκλαντ κατέρριψε τον ρεκόρ των 100 μέτρων με χρόνο 11.3, στους μεγάλους διεθνείς αγώνες της Βαρσοβίας.

Το προηγούμενο ρεκόρ κατείχε από το 1952, η επίσης Αυστραλέζα αθλήτρια Μάρτζορ Τζάκσον, με 11.4. Η Τζάκσον που ήλθε στον άθλητισμό άργότερα από την Στρίγκλαντ, έχει έγκυκαλείψει τώρα τα σπόρ.

Η άθλητική καριέρα της Στρίγκλαντ, είναι άρκετά περιεργη και αξίζει να σημειωθεί.

Η Σίρλεϋ Στρίγκλαντ άρχισε τα σπόρ το 1945 και διεκρίθη στους Ολυμπιακούς αγώνες του Λονδίνου, το 1948. Τερμάτισε τότε δεύτερη στα 100 και 200 μέτρα, μετά την περιφήμη Ολλανδέζα Μπλάνκερς—Κοέν και τρίτη στα 80 μ. έπιδόδια, μετά την ίδια Κοέν και την Αγγλίδα Γκάρντνερ. Δηλαδή η παρουσία της Κοέν την στέρεψε από την τιμή να αναδειχθή Ολυμπιονίκης.

Τέσσερα χρόνια άργότερα, στους Ολυμπιακούς του Ελσίνκι, η Σίρλεϋ Στρίγκλαντ ντε λά Χάντ έμφανίσθηκε εκ νέου. Ήταν πια παντρεμένη με ένα πλούσιο Αυστραλό αλλά δεν άπεφάσισε να έγκαταλείψη τον άθλητισμό, πριν αναδειχθή Ολυμπιονίκης.

Και το όνειρό της πραγματοποιήθηκε κέρδισε στο Ελσίνκι τα 80 μ. έπιδόδια και όλοι χάρηκαν για την έπιτυχία της αυτή, που ήταν τα άποτέλεσμα μίας σκληρής προπαθείας και μεγάλης έπιμονής.

Μετά τον θρίαμβό της η ίδια

μου έλεγε στο Ελσίνκι, «ότι θα έγκατέλειπε πια τα σπόρ για να άφιερωθή στο νοικοκυριό, του σπιτιού της».

Όμως τώρα, τρία χρόνια άω

ΦΡΟΥΤΑ ΚΑΙ ΛΑΧΑΝΙΚΑ

ΠΟΥ ΘΕΡΑΠΕΥΟΥΝ

(Συνέχεια και τέλος)

Πολύ ζεστά καταπλάσματα, από φρέσκα ή ξερά σικά, κατευνάζουν τον πόνο από έγκαυματα, από βρογχίτες (καλογούρους), από έρπη κλπ. Το έγχυμα από τρυφερά κλαδιά συκιάς είναι έλσφα καθαρκτικό, που συνιστάται για τα παιδιά.

Το γαλάκτωμα που βγαίνει από τα κοτσάνια είναι καυστικό και έξασφινεί νοήγυα του καλούς και τους άκροαφόνους (μερμηγκίες). Πήζει το γάλα.

Τα φύλλα της συκιάς τα νοσημοποιούν για να τοίβουν τις καταρροές κ.λ.π.

ΦΑΚΗ

Η φακή, πλούσια σε διταμίνες Β και Γ και σε σίδερο, είναι πολύ θρεπτική. Άποτελεί πλήρη σχεδόν τροφή που συνιστάται κυρίως σε κείνους που κάνουν βαρείες έργασίες. Πρασμένη από τρυπητό, προσφέρει στους πνευματικά έργαζόμενους και στους δυσπεπτικούς, τροφή έλσφα, λεπτή και υγιεινή.

ΦΑΣΓΑΙ

Τα φρέσκα φασόλια, δεν είναι πολύ θρεπτικά, μα είναι δροσιστικά, διουρητικά και συνιστώνται στα άτομα που παίνουν από φαούρα και έρπη. Είναι πλούσια σε διταμίνες Α και Γ. Πισίμεν οι γιατροί ισχυρίζονται ότι τα όσκαλα που περιέχουν τα φρέσκα φασόλια, βλάπτουν τους αρθρικούς. Η συνηθισμένη όμως πείρα απέδειξε το αντίθετο.

Τα ξερά φασόλια, πλούσια σε άζωτο και σε διταμίνες Β και Γ, είναι πολύ θρεπτικά. Είναι πολύτιμη τροφή για κείνους που κάνουν χειρωνακτική έργασία, καθώς και για τους νευροπαθείς.

ΦΟΥΝΤΟΥΚΙ

Το φουντούκι είναι πλούσιο σε διταμίνες Α και Β, σε λιπώες ουσίες και άλκαλούς. Τα 60% του άσους του αποτελούνται από λάδι γι' αυτό το φουντούκι είναι πολύ θρεπτικό και συνιστάται για τη διατροφή των φυατικών και των αναιμικών. Έχει ευερεντικά άπο τελέσματα στη νεφρίτιδα και τη νεφρολιθίαση.

Το λάδι του φουντούκιού είναι πρώτης τάξεως φάρμακο για την ταϊνία (θα πίνετε κάθε μέρα νηστική έπί δέκα πέντε μέρες ένα κουτάλι της σούπας). Για τους ρευματισμούς, να

γότερα ή συμπαθείς Αυστραλέζα αθλήτρια περνά ξανά στην διεθνή αθλητική επικαιρότητα, με το νέο ρεκόρ της που την ανέδειξε «ταχύτερη γυναίκα του κόσμου».

Η Στρίγκλαντ, μπορεί να άποτελέσει παράδειγμα για τις αθλήτριές μας που συνηθάζουν γρήγορα έγκαταλείψουν τον άθλητισμό. Η Σίρλεϋ Στρίγκλαντ, θεωρείται τώρα άπό τις πλουσιώτερες γυναίκες του κόσμου και παρ' όλο που πέρασε τα τριάντα, παρ' όλο που έξοδισε τον όλυμπιακό τίτλο, έξοκολοιθεί να κυνηγή τα ρεκόρ, θέλοντας να έπιτύχη όλοένα καλύτερα άποτέλεσματα.

Δ. Κ.

ΦΡΑΟΥΛΑ

Η φράουλα θεωρείται σαν το πιο λεπτό φρούτο. Πλούσια σε διταμίνες Α, Β και Γ, σε ζάχαρη, σε σελουλόζη, σε λιπαρές ουσίες και σε λευκώματα, είναι πολύ θρεπτική. Έπιτρέπεται στους διαβητικούς. Είναι επίσης δροσιστική, διουρητική και καθαρκτική.

Περιέχει μεγάλη ποσότητα σαλικολικού έξους, που έχει σημαντική ένέργεια στο σπτικό, τα νεφρά και τις άρθρώσεις. Συνιστάται στους άρθρικούς, τους ρευματικούς, τους ήπαρτικούς. Ο Φοντενέλ, που έζησε έκαστο γάμια, απέδειξε τη μακροζωία του στο ότι έτρωγε πολλές φράουλες. Η φράουλα περιέχει επίσης άσβεστο, φώσφορο, που της δίνουν τονωτικές ιδιότητες και συνιστάται στους φυατικούς και αδύνατους.

Η φράουλα είναι άρκετά δροσιστική. Συνιστάται για τις δερματικές ασθένειες. Σε άρσιμένα άτομα προκαλεί ορτικήαση. Τα άτομα αυτά θα φάνε φράουλες, στις άποίες θα έχουν ρίξει ένα τέταρτο πόνιν ζάχαρη.

Τις φράουλες δεν πρέπει να τις πλένετε, για να μη κανουν το άσώμα τους. Αν είναι πολύ δρωμικές, θα τις πλένετε μισή ώρα πριν τις φάτε, για να εξααδρουν στο μεταξύ το άσώμα τους.

Για το άσώμα: θα πάρετε πέντε μεγάλες φράουλες πολύ ώριμες, θα τις πειράσετε από ένα πανί, θ' άνακατέψετε με το γυαλό τυμπάνι, θα προσθέσετε 20 σταγόνες ροδόχρο και 10 σταγόνες βενζόλη. Με ένα πανάκι ή με ένα πινέλο θα βάλετε πάνω στο άσώμα σας αυτό το μίγμα και θα το άψήσετε μία ώρα.

ΧΟΥΡΜΑΣ

Ο χουρμάς, πλούσιος σε διταμίνες Α, Β και Γ, σε ζάχαρη, σε σελουλόζη, σε λιπώες ουσίες, σε θρεπτικές. Είναι άρκετά φρούτο, αλλά το δρίσκει κανείς και στην «Ελλάδα είτε γύα είτε και σε κουτιά. Είναι θαυμάσιο φρούτο για τα παιδιά.

ΜΟΥ ΤΟ ΕΙΠΕ Ο ΓΙΑΤΡΟΣ

Μικρά έπιστημονικά νέα και περιπτώσεις από παντού

Όταν ο μπέμπης ή η μπέμπα άρ-
γουν να κάνουν την εμφάνισή...

Όλα είναι έτοιμα και όλοι περι-
μένουν... Ο παπούς, ή γιαγιά, ή μπα-
μπάς, ή μητέρα, ή κλινι-
κή, οι γιατροί... Τά πάν-
τα είναι έτοιμα, όλοι πε-
ριμένουν με άγωνία, ό-
μως... ο μπέμπης ή η
μπεμπέκα, δεν έρχονται,
καίτοι οι ήμέρες περνούν.
«Έκαναν λάθος στους
λογαριασμούς τους», λέ-
νε τα σχόλια των συγγε-
νών συνοδευόμενα από χα-
μόγελα... Αργότερα, ό-
ταν οι ήμέρες εξακολουθούν να περ-
νούν, γεννιέται ή άνησυχία. Γιατί άρ-
γει ο τοκετός; Τί συμβαίνει; Στην
πραγματικότητα, το πράγμα είναι ά-
νώμαλο, αν περάσουν 290 ήμέρες από
την πρώτη ήμέρα των τελευταίων έμ-
μηνων καί μόνον τότε. Ένας Γερμα-
νός γιατρός υποστηρίζει ότι το μονα-
δικό άληθινό σημάδι, ότι μια κύηση
συνεπληρώθη και έτελείωσε, είναι το
σταμάτημα της αύξησης του βάρους
της μητέρας. Αυτό το σταμάτημα ά-
κολουθείται μάλιστα καμιά φορά και
από άπώλεια βάρους. Επίσης οι με-
ταβολές της περιμέτρου της κοιλιάς

θα μπορούσαν, στην ίδια έννοια να
δώσουν χρήσιμες πληροφορίες. Ο
γιατρός αυτός συμπεραίνει ότι κάθε
έγκυος γυναίκα της οποίας το βάρος
σταματάει να αύξηνη, όφείλει να πη-
γαίνει άμέσως στην κλινική, γιατί ο
τοκετός έπικείται. Είναι κι' αυτό μια
κατάκτηση της έπιστήμης, που άπα-
λάσσει τον άνθρωπο και πρό παντός
τη γυναίκα, από χίλιες - δυο έννοιες
και άνησυχίες.

Αυτές οι πλευρές δεν είναι δικές
της!

Η Λίντα Βέτζελ, όταν γεννήθηκε
στις 28 Σεπτεμβρίου 1952, δεν είχε
πλευρές και συνεπώς θω-
ρακική κοιλότητα. Αδελ-
κα ήμέρες πιο άργά, οι
χειρουργοί έπεχείρησαν
μιά έγχείρηση πολύ τολ-
μηρή. Μετεφύτευσαν στις
άποφύσεις της σπονδυλι-
κής της στήλης πλευρές,
που τις πήραν από ένα
άλλο δρόφο που πέθανε
μόλις γεννήθηκε. Η Λίν-
τα, ή οποία είναι τώρα
τριών χρόνων, δέχθηκε πολύ ίκανοποιη-
τικά αυτή την έξωτερική δόηση και
έχει τώρα ένα θώρακα σχεδόν πλήρως
φυσιολογικός όπως σε κάθε πλάσμα.

Η ΚΟΠΕΛΛΑ ΜΕ ΤΟ ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΙΤΑΛΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Άν τ' όρής, ποιόν είδα! είπε ή
Έντιβίτ στη Νινέττα ρίχνοντας της μια λο-
ξή ματιά κάτω από τις μακριές, θαμμένες
θλεφαρίδες της.

— Πού να ξέρω; Έκανε ή Νινέττα και
εξακολούθησε να τοποθετεί στο ράφι τα
πτηνάρια που θα έπαιρνε ό Άντόνιο, ό
σερβιτόρος, για να τα δώσει στους πελά-
τες που κάθονταν σε πυκνές παρέες στο
μπάρ.

Είχε άπαντήσει με ήρεμία, αν και ένα
παράξενο προαισθήμα την είχε κάνει να
νοιώσει μια ανατριχίλα σ' όλο της το σώ-
μα. Η Έντιβίτ την κύτταξε τώρα πονηρά,
απολαμβάνοντας από πρην την έκπληξη
της Νινέττας όταν θα της έλεγε ποιόν εί-
χε όη.

Γνωρίζονταν από πολλά χρόνια και
δούλευαν σχεδόν πάντα μαζί.

Η Έντιβίτ χάρεισε φιλέρεκα τα κα-
τάμαυρα γυαλιστερά μαλλιά της. Δόξα
σοι ό Θεός, παρά τα τριάντα της χρόνια
κρατιόταν θαυμάσια. Η Νινέττα όμως,
παρ' όλο που είχε την ίδια ήλικία, είχε
τσακίσει κάπως.

— Λοιπόν, δέ με ρωτάς ποιόν είδα;
είπε ή Έντιβίτ σχεδόν με άνυπομονησία.
Η Νινέττα άφησε το τελευταίο πτηνί
και γύρισε το κεφάλι της.

— Λέγε, ποιόν;
— Τόν Ντανιέλε, τόν μικρό σου ζω-
γράφο της Έζαμάικας.

Τά θλέφατα της Νινέττας άνοιγόκλει-
σαν δυο τρεις φορές. Προσπάθησε να χα-
μογελάσει μά δεν τα κατάφερε.

— Ξέρεις, έχει αλλάξει κι' αυτός πο-
λύ! Έξακολούθησε ή Έντιβίτ, τονίζοντας το
«κι' αυτός».

Η Νινέττα προσπάθησε να έπιβληθή
στον έαυτό της. Η Ιστορία μιας όλόκλη-
ρης ζωής ξαναπερνούσε τώρα μπρός στα
μάτια της. Μιάς ζωής που είχε καταστρέ-
ψει έκείνος.

Είχαν περάσει δεκαπέντε χρόνια από
τότε. Την εποχή εκείνη, ή Νινέττα είχε έρ-

θει για πρώτη φορά από το χωριό της
στη Ρώμη. Ήθελε να γίνει μωδίστρα.
Προσπάθησε να μιλή ως μαθητεύουσα σε
κανένα άτελιέ, αλλά δεν τα κατάφερε,
γιατί χρειαζόντουσαν λεπτά και λεπτά ή
Νινέττα δεν είχε. Η ζωή είναι δύσκολη και
σκληρή. Αναγκάστηκε να πάη σερβιτόρα
σ' ένα μικρό μπάρ, την Έζαμάικα, όπου
σύχναζαν νεαροί σπουδαστές και καλλι-
τέχνες.

Την είχε συστήσει ή Έντιβίτ, που ήταν
ή ίδια εκεί σερβιτόρα. Την πρώτη φορά
που έμφανίστηκε ή Νινέττα, με τα χρυσά
μαλλιά της πλεγμένα σε κοτσίδα γύρω
στο κεφάλι της και τα άθωα γαλιανά μά-
τια της που κύτταζαν γύρω τρομαγμένα,
οι εύθυμοι νεαροί πελάτες που είχαν συ-
νηθίσει να βλέπουν φαναχτερά ντυμένες
και θαμμένες σερβιτόρες, την κύτταζαν
παραγενομένοι.

— Αρχαϊκό στυλ! είπε ένας φοιτη-
τής της αρχαιολογίας.

Και όλοι ξέσπασαν σε γέλια. Πραγμα-
τικά, ή Νινέττα ήταν πολύ διαφορετική ά-
πό τις άλλες σερβιτόρες. Θάλεγε κανείς
πως είχε πέσει εκεί μέσα από έναν άλλο
πλανήτη. Τους ήρθαν αυτοūs τους ζω-
ηρούς νέους που έβάζαν τις φωνές για το
τίποτα και άρπαζόνταν για το χατήρι κά-
ποιου Βάν Γκόγκ ή κάποιου Ρέμπραντ...
Και όταν δεν πειράζονταν μεταξύ τους,
πειράζαν τις σερβιτόρες και περισσότερο
αυτήν, που ήταν δειλή και κοκκινίζει με
το παραμικρό. Η Έντιβίτ και οι άλλες
δεν άφιναν ούτε μια λέξη χωρίς άπάντησι.
Έκείνη, δεν ήξερε από πού να φύγη.

Μιά μέρα που την είδαν έξω μ' ένα
ματσάκι γιάσεμιά, ένας φοιτητής της φώ-
ναξε :

— Γειά σου, κοπέλλα με το μπουκέτο!
Τό όνομα αυτό της έμεινε. Κανείς δεν
την ξαναφώναξε πιά Νινέττα. Ήταν τώρα
ή κοπέλλα με το μπουκέτο. Άλλά τα
πειράγματα δεν συνεχίσθηκαν για πολύν
καιρό. Ένα βράδυ, κάποιος νεαρός ζω-
γράφος, ό Ντανιέλε, ένα άδύνατο παιδί
με κατάμαυρα μαλλιά και παράξενα μά-
τια, σηκώθηκε άπτότομα και φώναξε:

— Αφστή, την ήσυχη! Τάχετε πα-
ρακάνει πιά μ' αυτό το κορίτσι!
Και πραγματικά, την άφησαν ήσυχη.
Ο Ντανιέλε έσκυψε σε λίγο και της εί-
πε με τρόπο:

— Πρέπει να κάνης ότι είσαι το κο-
ρίτσι μου και δέ θα σε ξαναπειράξω
κανείς.

Γής Νινέττας δεν της φάνηκε παράξε-
νο και είπε ναι. Ούτε το βράδυ της φα-
νηκε παράξενο πού ό Ντανιέλε την περι-
μενε στην έξοδο του μπάρ, ούτε και όταν,
μόλις στρίφανε σ' ένα σκοτεινό δρομάκι,
έσκυψε και τη φίλησε. Ήταν ό πρώτος
άνθρωπος που της είχε φερθή με καλωσύ-
νη. Τόν αγάπησε μ' όλη τη δύναμη της ά-
θάσας ψυχής της και ίσως το σφάλμα της
ήταν τό ότι τόν άφησε να καταλάβη πό-
σο τόν αγάπούσε.

Μιά μέρα, ό Ντανιέλε της είπε:
— Η Έζαμάικα δεν είναι για σένα.
Έλα μαζί μου. Θα γίνει μοντέλο μου.
Και ή Νινέττα είπε και πάλι ναι, χωρίς
να τό καλοσκεφθή. Πήγαν στο άτελιέ του
Ντανιέλε, ένα μικρό δωμάτιο γεμάτο πι-
νακες, πινέλα και χρώματα.

— Ξέρεις, πρώτη φορά στη ζωή μου
συναντώ μια άγνη κοπέλλα, της είπε. Θα
αξ ζωγραφίσω έτσι όπως είσαι, μ' ένα
μπουκέτο γιάσεμιά στο χέρι. Θα είσαι ή
ένσάρκωσι της άθωότητας. Έλα...

Σε λίγο καιρό ό πίνακας ήταν έτοιμος.
Η Νινέττα δεν χόρταινε να θαυμάζει τό
όμορφο αυτό κορίτσι που δέ μπορούσε,
δέβαια, να είναι αυτή! Ο Ντανιέλε την
έβλεπε τόσο όμορφη γιατί την αγάπούσε!
Και μιά βραδιά, ή Νινέττα δεν έφυγε
από τό άτελιέ.

Τώρα ή ζωή κυλούσε σαν ένα ώραίο δ-
νειρο. Όμως ή Νινέττα ήξερε ότι αυτό
δεν θα κρατούσε πολύ. Ήξερε πως ό Ντα-
νιέλε είχε πάρει μια ύποτροφία για τό
Παρίσι. Ο καιρός που θα έφευγε πλησι-
αζε και ή Νινέττα δεν του είχε πη ούτε
λέξι. Μόνο την παραμονή, καθώς έτοιμα-
ζε τις βαλίτσες του τόν ρώτησε:

— Δέ θα με πάρης μαζί σου;
— Όχι, μικρό μου. Άλλά θα ξαναγυ-
ρίσω.

Τό ξέρω πως δέ θα ξαναγυρίσης.
Θά ξαναγυρίσω. Για να μην άμφι-
βάλλης θα σου άφήσω τόν πίνακά μας,
την Κοπέλλα με το μπουκέτο. Θα είναι
σαν ένα ένέχυρο της αγάπης μας. Με πι-
στεύεις τώρα;

— Σε πιστεύω.
Έφυγε και δέν ξαναγύρισε. Η Νινέ-
τα μάθαινε ότι εκεί - κάτω στο Παρίσι ό
Ντανιέλε, είχε γίνει διάσημος και ότι τα
έργα του ήταν περιζήτητα. Κάποιος που
έμαθε ότι ή Νινέττα είχε ένα πίνακα του
Ντανιέλε Άρσιέρι θέλησε να τόν δει.

Μα αυτό είναι άριστούργημα! φώ-
ναξε. Σας προσφέρω πεντακόσιες χιλιάδες.

— Δέν τό υπουλάω.
— Ένα έκατομμύριο;
— Δέν τόν πουλάω.

Ήταν τό ιερό κειμήλιο του έρωτά της.
Και τώρα πού ό Ντανιέλε είχε ξανα-
γυρίσει...

Ξέρεις, μένει έδώ κοντά, είπε ή Έν-
τιβίτ. Είναι παντρεμένος...

— Παντρεμένος;
— Ναι. Και έχει χάσει τό ένα του χέρι.

Η Νινέττα νόμισε πως θα λιποθυμούσε.

— Τί ;
— Έχασε τό δεξί του χέρι. σ' ένα
αυτοκινητιστικό δυστύχημα. Δεν μπορεί
πιά να δουλέψη και φαίνεται πως ύποφέ-
ρει οικονομικώς.

— Ω, Θεέ μου, εκεί λοιπόν είχε φτάσει
ό Ντανιέλε; Δεν τόν μισούσε ή Νινέττα
τόν άνθρωπο που είχε καταστρέψει τη ζωή
της. Διατηρούσε με συγκίνηση τις άναμνή-
σεις που κάποτε αποτελούσαν την εύτυχία
της. Όποτε λοιπόν είχε ξαναγυρίσει και
ήταν δυστυχισμένος. Ίσως δεν είχε να
πεί τώρα!

Γύρισε στο σπίτι της και στάθηκε ά-
ποφασιστικά μπροστά στην Κοπέλλα με
το μπουκέτο που της χαμογελούσε. Τό
ξεκρέμασε, τό φίλησε στην άκρη και σκε-
πάζοντάς το μ' ένα πανί τό πήρε και
δύθηκε έξω.

Εδώ μένει ό κ. Ντανιέλε Άρσιέρι;
Αυτός με τό ένα χέρι; Έκανε ό θυρω-
ρός. Ναι, έδώ μένει.

Δώστε του αυτό, σας παρακαλώ.
— Από ποιόν;
— Ξέρει...

Και βγαίνοντας χάθηκε μέσα στη νύχτα.

ΛΟΡΕΝΤΖΟ ΜΙΤΣΙ

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ

άπ' τό μέτωπο της μόδας

ΗΓΡΑΜΜΗ

Άκόμα δέν δυή-
κε τό καλοκαίρι και
καταφθάνουν ήδη κα-
θημερινά νέες ειδήσεις
από τό μέτωπο της μόδας.
Της χειμωνιάτικης μόδας
δηλαδή, που άπασχολεί
τους παριζιάνικους οίκους,
ένώ ό κόσμος φνέται!

Άν λοιπόν άντέχετε και
έχετε τό κουράγιο να δια-
βάσετε χειμωνιάτικες ειδή-
σεις, ιδού μερικές από τις
τελευταίες... ζεστές - ζε-
στές, που μάς σεβδίζουν.

Έν πρώτοις, πολύ θα φορε-
θούν τα χοντροεργασμένα μάλ-
λινα ύφασματα, αυτά που δι-
νουν την έντύπωσι του άκα-
τεργαστου καί... άνάδουν τό
δέρμα. Ένας ίδιος τύπος άλ-
λά κάπως μαλακώτερος θα υί-
οθετηθή για ταγίερ. Για τα
φορέματα θα χρησιμοποιηθούν
έπίσης χοντρά ύφασματα, άλ-
λά θα ληφθή μέριμνα να φαί-
νυνται ιδίως βαρύτερα από
ό,τι θα είναι πράγματι, ώστε
να μη φοριούνται δυσάρεστα.

(Έλπίζουμε όταν θα διαβά-
τε αυτές τις γραμμές, να πα-
ραθερίσετε κάπου ή να δρι-
σκώσατε τουλάχιστον μπρο-
στά σε κανέναν άνεμιστήρα!)

Συνεχίζουμε λοιπόν, προ-
χωρώντας στα χρώματα. Έπη-
ρεασμένα μ' ένα λόγο άπ' την
Άνατολή. Κίτρινο της Συρί-
ας, μπλε Περσίας, καφετιά,
αίματινα κόκκινα, τουρκουάζ

και πράσινα που συναντάμε
στα δάπεδα έξωτικών παλα-
τιών. Παραμυθένιοι τόνοι θα
δανείσουν τη λάμψη τους στη
γυναίκα, που έχει τόση άνάγκη
από τη συνεχή άνανέωσι
για ν' αγωνίζεται τόν προαιώ-
νο άγώνα της και να κερδί-
ζη την άπαραίτητη νίκη...

Τα χρώματα αυτά, άποδί-
δουν ιδιαίτερα στα άμπιγιέ
ύφασματα. Στα φάιγ, που εύ-
νοεί ή μόδα φέτος, καθώς και
στα σατέν που λαμποκοπούν
κάτω από τα φώτα. Πολύ της
μόδας τό πυκνό δελούδο σε
θαθείες άρμονικές άποχρώσεις.
Έντυπωσιακά νέα ύφασματα:
τά μάλλινα έμπριμέ και τα
σατέν έμπριμέ, έμπνευσμένα
από τουρκικά και περσικά τα-
πέτα.

Τα κεντήματα που φορέθη-
καν πέρσι πολύ, θα εξακολου-
θήσουν και φέτος, θα προτι-
μηθούν ίσως τα μονόχρωμα σε
διαφορετικούς τόνους. Σχετι-
κά με τη γραμμή που θα έπι-
κρατήση, δέν γνωρίζουμε σί-
κόμη θετικά πράγματα. Τό μό-
νο που έπικρατεί προς τό πα-
ρόν, είναι... ή διχογνωμία των
άρχηγων της μόδας άναφορι-
κά με τό ζήτημα αυτό.

Άλλοι λένε ότι θα κυριαρ-
χήση τό γράμμα Χ, άλλοι
θα δουλέψουν τη γραμμή Η
που άρχισε πέρσι ό Ντιόρ,
ένώ ό ίδιος, ό πολύν Ντιόρ,
...την έγκαταλείπει και έτοι-
μάζεται να λανσάρη τη γραμ-
μή Υ. Τό γράμμα ύψιλον. Λέει,
θα είναι φέτος τό μαγικό
γράμμα της γυναικας, τό φω-
τεινό άστέρι που θα την οδη-
γήση προς την έπιτυχία. Τό
στήθος της, έπηρεάζει ποιητικά
ό Ντιόρ, θα κατευθύνεται ψα-

λά, άνάμεσα στα... μπράτσα
του ύψιλον (θού Κύριε φυλα-
κήν τώ στόματί μας!) Τό σώ-
μα της πρέπει όπωσδήποτε να
είναι λιγνό και κομψό όσο ό

κορμός του Υ. Τέ-
λος πάντων ό,τι κα-
ταλαβαίνετε κάνε-
τε. Άν δέν μπορεί-
τε να μοιάσετε όπωσ-
δήποτε με ένα ώρισμέ-
νο γράμμα του άλφα-
θήτου... διαλέξτε ένα άλλο.

Καλά θα ήταν μάλιστα να
μάς άφιναν να λανσάρωμε
και τίποτα γράμματα μέ...
περισσότερες καμπυλότη-
τες, που να έκφοράζουν κα-
λύτερα τις κάπως πληθω-
ρικώτερες όμορφίες του
μεσογειακού τύπου. Άς
είναι, μην πάψετε να έλπί-
ζετε και όλα μπορεί να γί-
νουν!

Άν τώρα σας ένδιαφέρουν
και μερικές άκόμα ειδήσεις,
μάθετε ότι οι μπάσκες των
μεγάτων ταγίερ είναι πολύ
κοντές, πάμπολλα κουμπιά
στην πλάτη από πάνω ως κά-
τω, σκέτα υτεκολάτε με συμ-
πληρώμα κασκόλ για τις σπόρ
έμφανίσεις. Μανίκια μακρούα,
αν και θα εξακολουθήσουν να
φοριούνται και τα τρουά-κάσ
και πολλές μπλουζες - φού-
στες, όπως και πέρσι. Ίσως
και περισσότερες.

Πολύ θα φορεθούν οι τουνίκ,
τόσο στα σπόρ όσο και στα
άμπιγιέ φορέματα, με πολύ
στενές φυσικά φούστες.

Παλτά σπόρ πολύ πλούσια
ή τρουά - κάσ σε ίσια άνδρι-
κή γραμμή.

Φούστες πλίσε άμπιγιέ με
σκέτους μπουστους σε γραμ-
μή υτεκολάτε πουλόδερο.

Βραδυά μακρούα και δρα-
δυά κοντά, από τούλι, σατέν,
μπροσέ, νταντέλα, δελούδο και
φάιγ. Διακοσμούνται με κεν-
τήματα.

Καπέλα όλων των ειδών.
Πάρα πολλά τουρμπάν, των ό-
ποιών ή μόδα άρχισε πέρσι,
γαρνίρονται με πετράδια. Για
τις σπόρ έμφανίσεις, μπερέ
όλων των ειδών.

Πολύ της μόδας, τέλος, οι
γούνες. Όσες δέν έχουν...ας
φροντίσουν να άποκτήσουν!

Σημ. Συντ.: Μόλις μάθου-
με νεώτερα, θα σπεύσουμε να
σας ένημερώσουμε.

ΜΙΚΡΑ ΧΡΗΣΙΜΑ

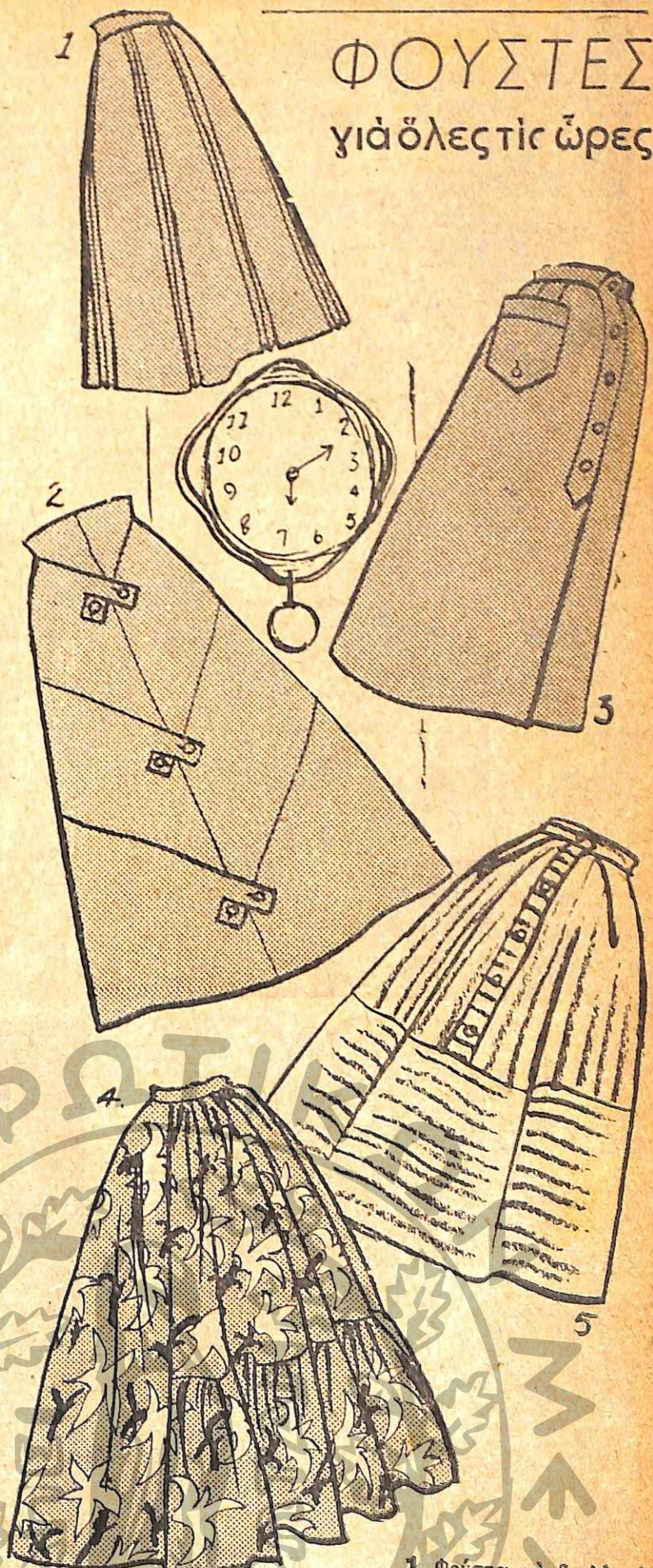
Μιά νέα σπείραλιτέ για την
καταπολέμησι της μυρωδιάς
του ιδρώτα, μάς έρχεται από
τό Λονδίνο. Φλιτάρεται από
μια μπουτίλια πλαστική πάνω
στο δέρμα και είναι σε σκόνη
όπως ή πούδρα. Ο διωηχανι-
κός οίκος που τη λανσάρει δη-
λώνει ότι ή σκόνη αυτή είναι
άβλαβής και στο ρούχο και
στο δέρμα. Άπορροφά την ύ-
γρασία του ιδρώτα και εξα-
λείφει την άσχημη μυρωδιά
του. Δέν άποκαλύπτουν τα συ-
στατικά αυτής της σκόνης που
ονομάζεται έξ αχλ ο ρ ί ν η.

Η μαγική αυτή πούδρα εί-
ναι κατάλληλη και για μωρά.
Κάθε μπουκαλί στοιχίζει στο
Λονδίνο περίπου τριάντα δραχ-
μές και έχουν έφοδιαστή με
αυτή τη θαυματουργή σκόνη
όλα τα φαρμακεία και άρρωμα-
τοπωλεία.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΦΟΥΣΤΕΣ

για όλες τις ώρες

1 Φούστα με διπλό πλι-
σέ ή πιέτες κατά διαστή-
ματα. Πολύ της μόδας.

2 Πρωτότυπη φούστα με σταυρωτές κουμπωτές πιά εμπρός. Η
φούστα άνεβαίνει ψηλά στη μέση και σχηματίζει μικρό κορσελέ.

3 Η φούστα αυτή διπλώνει στο πλάι και κουμπώνει με πιά ως
ένα ώρισμένο σημείο. Είναι φούστα εργασίας και έκδρομής.

4 Φαρδειά φούστα λοξή με σουρωτό πανό εμπρός. Τό πανό έχει
κάτω δεύτερο τμήμα, επίσης σουρωτό, που μοιάζει με βολαν.

5 Σχέδιο για ριγέ ύφασμα. Γίνεται όμως ώραίο και σε σκέτο.

ΜΠΛΟΥΖΑ με ιδιότυπη γαρνιτούρα

ΥΛΙΚΑ: 4 κούκλες μαλλί θα λασσι «Κασμιρέζ». Βελόνες Νο 2 και 2½. Μιά φουρκέτα 2½ εκατ. φάρδος. Ένα κατάλληλο βελονάκι. Λίγο λάστιχο φιλό.

ΔΕΙΓΜΑ: Για 10 εκατ. ύψος και φάρδος πλέξετε 34π επί 46 βελόνες.

ΤΡΟΠΟΣ ΠΛΕΞΙΜΑΤΟΣ: Λάστιχο 1+1π=1π καλή 1π άναποδη. Ζέρσευ=1 βελόνα καλή, 1 βελόνα άναποδη. Άρριχτο γαϊτανάκι. Με μία θηλειά στο βελονάκι το μπήξετε σ' ένα πόντο και παίρνετε κλωστή στο βελονάκι. Την φέρνετε επάνω, ξαναπαίρνετε κλωστή και με μία κίνησι την περνάτε από τις δύο θηλειές.

• ΠΛΑΤΗ

Βάζετε στις βελόνες σας Νο 2, 118π και πλέξετε 8 εκατ. λάστιχο 1+1π. Στην επομένη βελόνα προσθέτετε 26π σε κανονικές άποστάσεις, πλέκοντας τον ίδιο πόντο 2 φορές. Κάθε 10 βελόνες προσθέτετε και στις δύο μεριές του πλεκτού από 1π (8 φορές). Θά έχετε έτσι 160π. Πλέξετε χωρίς άλλες μεταβολές έως έτου έχετε γενικό μάρκος 46 εκατ. Στο σημείο αυτό σχηματίζετε το ντεκολτέ της πλά-

της ως έξης: Κλείστε τους 20 μεσαίους πόντους σε μία φορά και πλέξετε το κάθε κομμάτι χωρίς ά κλεινόντας προς την μεριά του ντεκολτέ κάθε δεύτερη βελόνα από 7π, 4π, 3π (2 φορές), 2π (4 φορές), 1π. Σε γενικό μάρκος του πλεκτού 49 εκατ. σχηματίζετε τους ώμους κλείνοντας κάθε δεύτερη βελόνα από 11π (4 φορές). Πλέξετε και το άλλο κομμάτι αντίκυρσά.

• ΕΜΠΡΟΣ

Πλέκεται όπως και η πλάτη με τη διαφορά ότι εδώ θα σχηματίζετε πένες και διαφορετικό ντεκολτέ. Σε γενικό μάρκος 30 εκατ. σχηματίζετε τις πένες με μισοτελειωμένες βελόνες ως έξης: Γυρίζετε σε κάθε άκρη 3π πριν φθάσετε στο μέρος της ραφής. Στις επομένες βελόνες (και στις 2 μεριές) αφήστετε 6π, 9π, 12π και 15π χωρίς να τους πλέξετε. Ύστερα πλέξετε πάλι με όλους τους

πόντους της βελόνας σας. Σε γενικό μάρκος 43 εκατ. κλείστε σε μία φορά τους 12 μεσαίους πόντους για το ντεκολτέ, και πλέξετε κάθε κομμάτι χωριστά, κλείνοντας άκρη προς τη μεριά του ντεκολτέ κάθε δεύτερη βελόνα από 4π, 3π (2 φορές), 2π (6 φορές), 1π (6 φορές) και κατόπιν από 1π (2 φορές) κάθε 4 βελόνες. Σε γενικό μάρκος 51 εκατ. σχηματίζετε τον ώμο κλείνοντας κάθε δεύτερη βελόνα από 9π (4 φορές) και 8π (1 φορά).

• ΦΡΑΝΤΖΑ

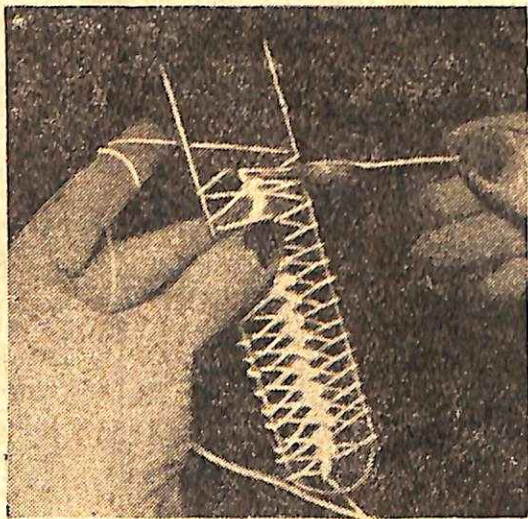
Κάνετε πρώτα μία θηλειά και περάσετε την στη δεξιά μεριά της φουρκέτας. Κατόπιν γυρίζετε τη φουρκέτα από εμπρός από δεξιά σ' άριστερά και πλέξετε ένα άρριχτο γαϊτανάκι στην πρώτη θηλειά. * Γυρίζετε πάλι την φουρκέτα από εμπρός από δεξιά σ' άριστερά και πλέξετε 1 άρριχτο γαϊτανάκι στην τελευταία θηλειά.

Επαναλάβετε πάντοτε από *, έως ότου η φράντζα έχη το μάρκος που θέλετε, δηλ. του γύρου του ντεκολτέ. (Βλ. το σχετικό σχήμα που δημοσιεύεται σ' αυτή τη σελίδα).

• ΣΥΝΑΡΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Σιδερώσετε τα κομμάτια άπό την άναποδη μεριά με νωπό πανί. Ράψετε τις ραφές των ώμων. Ράψετε τις πλαγιές ραφές έως τα 30 εκατ. ύψος. Γυρίζετε στα μανίκια ένα στριφωμάκι. Πλέξετε με το βελονάκι μία σειρά άρριχτα γαϊτανάκια γύρω-γύρω στο ντεκολτέ και ράψετε τη φράντζα. Περάσετε το λάστιχάκι στη μέση εκεί που άρχίζει το ζέρσευ.

Σημ.—Τη φουρκέτα για τη φράντζα μπορείτε να φτιάξετε και μόνη σας, λυγίζοντας ένα σύρμα χονδρούλό, στο φάρδος που σας δίνουμε, δηλ. 2½ εκ. Χ. Κ.

ΤΟ ΜΑΡΜΑΡΟ

Όταν το μάρμαρο ενός επίπλου έχει χάσει τη γυαλάδα του το τρίβετε μ' ένα μίγμα σόδας, ελαφρόπετρας και άσβουστου άσβεστί. Κοπονίζετε καλά αυτά τα συστατικά, τα περνάτε από πολύ φιλό κόσκινο και τ' άνακατεύετε ύστερα με λίγο νερό ώσπου να σχηματίσθ η ζύμη. Την απλώνετε πάνω στο μάρμαρο και την αφήνετε να στεγνώσθ. Τρίβετε κατόπιν με σκληρή βούρτσά και τέλος μ' ένα κουρέλι. Το μάρμαρο ξαναβρίσκει τη γυαλάδα του και χάνεται κάθε τυχόν λεκές.

3 ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ νοικοκυρίου

• ΜΑΓΕΙΡΙΚΑ ΣΚΕΥΗ

Τα γάλκινα σκεύη δεν καίνε το φαί. Χρειάζονται όμως τακτικό γάνωμα.

Τ' άλουμινένια είναι φτηνά και πρακτικά, πρέπει όμως να είναι καλής ποιότητας και ακριβά. Τα φτηνά είναι λεπτά και τρυπάνε. Μην τα τρίβετε με ποτάσα. Μαυρίζουν. Μόνο με σαπούνι. Μη βράζετε σ' άλουμινένια σκεύη πατάτες, κάστανα ή ξυνά φαγητά.

Τα σιδερένια μαγειρικά σκεύη είναι γερά και φθηνά. Κάνει όμως εύκολα το φαί και του δίνουν ασημένιο γεύσι. Επίσης χρειάζονται συχνό γάνωμα.

Τα έμαγιέ καθαρίζονται εύκολα. Το φαί όμως καίγεται συχνά και κολλάει. Επίσης το σμάλτο τους, με τις άπώτομες θερμοκρασίες, σκάζει και γίνονται επικίνδυνα για την υγεία.

Τη πηλίνα καθαρίζονται άωρα, κάνουν νόστιμο το φαί. Δεν είναι όμως γερά. Για ν' άντέχουν τσιφτεί τα μόλις τ' άγοράσετε με μία σκελίδα σκόρδο κομμένη στα δύο. γεμίστε τα ως τη μέση νερό και αφήστε το να βράσθ λίγη ώρα. Μοντέρνα, γερά και πρακτικά σκεύη είναι το μαγειρικά σκεύη από άνοξείδωτο άτσάλι. Στοιχίζουν όμως πολύ ακριβά.

• Ο ΝΕΡΟΧΥΤΗΣ

Το βούλωμα του νεροχύτη συμβαίνει συχνά. Για το ξεβούλωμά του χρειάζονται το πολύ δύο εργαλεία, που πρέπει να βρίσκονται στο σπίτι. Το ένα εργαλείο είναι το σουβλί, που το χώνετε στην τρύπα του νεροχύτη κα' σκαλίζετε τον άποχευτικό άγωγό στο στόμιο του και κυρίως στη στρόφι που κάνει ο σωλήνας κάτω άπό το στόμιο. Πάντοτε σχεδόν το βούλωμα γίνεται σε αυτά τα δύο σημεία. Ή τάρτα στο στόμιο πέμπει, να ξεβιδώνεται τακτικά και να καθαρίζεται άπό τις διάφορες λιπαρές ουσίες. Κι' αν είναι βιδωτή, τότε χρειάζεστε και το δεύτερο εργαλείο. Είναι ένα έλικοειδές βιδωτήρι με το όποιο θα ξεβιδώνετε την τάρτα. Έτσι, σε λίγα λεπτά, καθαρίζετε το νεροχύτη σας.

• Η ΒΟΥΡΤΣΑ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ
Οι βούρτσες των μαλλιών άποκτούν μία λίγδα άνάμεσα στις τρίχες τους. Για να τις καθαρίζετε βάζετε σε μία πλατιά λεκάνη 150 δράμια βραστό νερό. Προσθέτετε μισό κουτάλι του καφέ άμμονιά. Βουτάτε μέσα τις βούρτσες ώστε να βραχούν οι τρίχες μόνο και όχι το έύλο. Τις κουνάτε καλά και κατόπιν τις ξεπλένετε με κρύο νερό. Τις τινάξετε μ' επιμέλεια και τις βάζετε στον ήλιο να στεγνώσουν.

Ο ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ ΜΙΛΕΙ ΣΤΙΣ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΜΗΤΕΡΕΣ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΣΑΣ

και ο ψυχικός του κόσμος

Γ' Αντιδράσεις του θρέφους προς το περιβάλλον του.—Οι πρώτες «άντανακλαστικές» κινήσεις του.

ΛΕΜΕ συνήθως πως ο άρτιγέννητος άνθρωπος περνά το κατώφλι και μπαίνει στη ζωή άδέξιος κι' άνικανος όσο πολύ λίγα άπό τή ζωή. Το κλωσάπουλο, μόλις άπαλλαγί άπό το τσόφι του, είναι κιόλας έτοιμο να τρέξη, να τσιμπήσθ σπόρους, ν' αντιληφθή έξωτερικό κίνδυνο, να πάρη μέτρα. Το κατσικάκι άρχίζει άπό την πρώτη ώρα να κινή το μουςουδάκι του και να γυρεύη το μαστό, αλλά το θρέφος θα χρειασθ πολλές μέρες να ζητήσει με κίνησι της κεφαλής του να ρουφήξ γάλα άπ' το στήθος της μητέρας του. Θά περάσουν όκτώ - έννιά μήνες κι' άκόμα δε θα είναι σε θέση να ξερη τι ακριβώς πρέπει να κάνει για να καλύψη την άπόστασι άπό εκεί που βρίσκεται ως το μαστό της μητέρας του, που τον βλέπει, ερεθίζεται, άπ' αυτόν κι' οι σιελολόγοι άδένες του άρχίζουν τις εκκρίσεις τους. Του είναι άπαραίτητο να περάσουν 14 περίπου μήνες για να περπατήσθ μόνο του και πολλά χρόνια για να μπόρσθ να έξασφαλίσθ άυτοδύναμα την τροφή του. Κι' όλα αυτά, παρ' όλο που έγκυμονήθηκε έννιά δόκκληρους μήνες άπό τη μητέρα του, πιο πολύ άπό τα περισσότερα ζώα.

Ο άνθρωπος, λοιπόν, έρχεται στη ζωή κι' αντιμετώπιζει άπό την πρώτη στιγμή σοβαρές δυσκολίες. Ξεφυτρώνει σ' έναν κόσμο πολυποικίλο, πολυ σύνθετο, που έχει πίσω του χρόνια άμέτρητα, που είναι προνυρημένος στον πολιτισμό, και κυβερνιέται άπό καθωρισμένους νόμους που είναι άλυγιστος κι' άσκατα σκληρός.

Με θαυμαστή όμως όρμη κι' έπιμονή ο τρυφερός κι' αδύναμος, ο παρθένος οργανισμός του θρέφους σφηνώνεται στον κορμό της ζωής του κόσμου αυτού, άποφασισμένος να περυσθ μάζι του, να κερδίσθ τη ζωή του. Παλεύει για να υπερασπίσθ τον εαυτό του άπό την πιεστική επίδρασι του ισχυρού περιβάλλοντος, προσαρμόζεται σ' αυτό, νικά. Γιατί ο άνθρωπος είναι έτοις άπό τη φύσι του προετοιμασμένος ώστε να μπόρσθ ν' άντεπεξέρχεται θριάμβευτικά σ' αυτά, που καλούμε αντίξοότητες του περιβάλλοντος. Το έπιτυγχάνει αυτό σ' άρκετά βαθιά με τη βοήθεια της μητέρας και του κοινωνικού του περιγύρου, που του έξασφαλίζουν μερικά άπό κείνα, που το κλωσάπουλο και το κατσικάκι τα κατορθώνουν άπό μόνα τους. Άλλά κυρίως τα έπιτυγχάνει με την ικανότητά του να δέχεται τους έρεθισμούς, που του προσφέρουν οι θιολογικές του άνάγκες κι' άπό τη δυνατότά του ν' αντιδρά με τον οργανισμό του κατάλληλα ώστε, ή μόνος του αυτός ή με τη βοήθεια των ένθλικων ν' άποκαθιστούν μία ισορροπία

ώφέλιμη για τη διατήρησι της ζωής και την πρόοδο του.

Άναπτύξαμε στο προηγούμενο πως το κλάμα του μωρού είναι το σήμα μιας βιολογικής ανάγκης του οργανισμού του, που άπαιτεί ικανοποίησι. Ύπαρχουν και πληθος άλλες βιολογικές άνάγκες, που ικανοποιούνται αυτόματα, χωρίς να πιεσθ το παιδί να κλάω για να κινητοποιηθούν οι άνθρωποι του περιβάλλοντος του. Οι οργανικές λειτουργίες του θρέφους (ή λειτουργία της θρέψης, ή άποβολή των περιττωμάτων, ή εκκρίσι των διαφόρων αδένων κ.λ.π.) είτε έχουν άμεση έξωτερική εκδήλωσι είτε όχι, όπως συμβαίνει με μερικές, δε σταματούν να εργάζονται. Άπό τις πρώτες κιόλας μέρες της βρεφικής ηλικίας εκδηλώνονται και μερικές άλλες άνθρωπες, μπορούμε να πούμε, προστάθειες του οργανισμού του. Άρχίζει ή κίνησι των μελών του, που άπό μās τους άλλους πάει κάποτε να εξηγηθ σαν πράξι συνειδητή. Ο μικρός μπεμπούλης κινεί τα χέρια του και τα πόδια του άπό τις πρώτες κιόλας έβδομάδες συνήθως άπό τις άκραιοές άρ-

θρώσεις των συνδέσμων τους κι' όχι άπό τις διάψεις. Οι κινήσεις αυτές είναι εκδήλωσι έντονου διώματος και συνδεύουν ένα εύχρηστο γεγονός (χαρά, έναρξι ικανοποίησος κ.λ.π.) ή δυσάρεστο (όπως ή άνάγκη, ο πόνος κ.λ.π.). Άλλά άδρσθ συνήθιστον έπίμονα να δυζάνουν το δαχτυλάκι τους. Κι' όλα σχεδόν «έρουν» να γελούν όχι μόνον όταν είναι ξυπνήτα άλλά, άκόμα και όταν κοιμούνται. Κι' είναι άληθεια πως δεν υπάρχουν πολλά θεάματα τόσο θεσπέσια όσο το βρεφικό γέλιο, που είναι δέβαιο πως δεν έχει τίποτα άπό το περιεχόμενο και το νόημα που θέλουμε έμεις να του δώσουμε, μα που το γεγονός αυτό δε λιγοστεύει την άφραση γοητεία του.

Όλες αυτές τις κινήσεις του θρέφους δεν είναι δυνατόν άπό βιολογική και ψυχολογική άποψή, να τις ξεχωρίσουμε και να τις τοποθετήσουμε σε διαφορετικό έπίπεδο άπό το κλεισίμο των βλέφαρων, άπό τον έμετο και το φτάνισμα, που στήριζονται σε μηχανικές ή λειτουργικές ή ένστικτώδεις άνάγκες. Μόλις και με πολλή προσπάθεια μπορούμε να ξεχωρίσουμε τις λεγόμενες άνακλαστικές ένεργειες ή άπλά άνακλαστικά, που εκδηλώνονται άπό τις πρώτες μέρες της βρεφικής ηλικίας, και που μπορούμε να τις χαρακτηρίσουμε κάπως άνώτερες κι' άπό τις προηγούμενες ένεργειες του βρεφικού οργανισμού. Να μερικές άπ' αυτές: Άν κεντίσθ έλαφοά το πόδι του θρέφους θα δήςθ πως το τραβά λίγακι. Θέλει ν' άποφύγθ τον πόνο. Δεν είναι, βέβαια, σε θέση να κάμθ κάτι καλύτερο μα κι' αυτό που κάνει δείχνει

τη διάθεσί του ν' αντιμετώπισθ με τρόπο ώφέλιμο. Άν έρεθίσθ θεατητικά το πέλμα του ποδιού του ή το έγγίσθ μ' ένα σπιδόβυλο πάλι θα κινήθ το πόδι του γιατί νιώθει γονόλυσμα. Άν ρίξετε στα μάτια του δυγατό φως τα κλείνει. Κι' αν κάμθ θόρυβο κοντά του εκφράζει δυσάρεσκει. Ο Άγγλος ψυχολόγος Γουάτσον, παρητήρησε θρέφος 12 ήμερών, που πιανόταν με το χέρι του άπό τη μητέρα του, μόλις το άφινε στο κενό, για να μην πέσθ.

Πως γίνονται όλα αυτά; πως κάποιοι γονείς να διαστούν να χαρακτηρίσουν το μικρούλη τους για πανέξυπνο ή πενηδύ τους γελά ή επειδή όταν του κάνουν το μπάνιο του έρεει να πιάνεται με τα μικρούλια χεράκια του και να κρατείται — ως είναι μόλις 3-4 έβδομάδων. Μα, όχι! Δεν είναι έξυπνάδα του παιδιού όλα αυτά, δεν είναι φαινόμενα που έχουν σχέση με τη νοημοσύνη του. Οι άνακλαστικές αυτές κινήσεις είναι έμφυτες ικανότητες κι' αν θέλετε, έμφυτες δεξιότητες του θρέφους. Είναι σχεδόν κοινές σ' όλα τα ζώα. Δεν έχουν καμιά σχέση με τον έγκέφαλο, το κέντρο της νοήσεως.

Τα άνακλαστικά αυτά τα όνομάζουμε άπλά για να τα ξεχωρίσουμε άπό τ' άλλα, που θα γνωρίσουμε παρακάτω με την πρόοδο της ηλικίας του θρέφους. Και δεν όφείλονται παρ' όλα στα γνωστά ένστικτα, που όλοι μας τ' άναφέρουμε κάθε λίγο με διάφορες ευκαιρίες, όταν μιλούμε. Το τι ακριβώς πρέπει να έννοούμε με τη λέξι ένστικτο θα μās άπασχολήσθ στο έπόμενο.

ΧΑΡ. ΜΗΧΙΩΤΗΣ

ΞΕΡΕΤΕ ΝΑ ΦΕΡΕΣΘΕ ΚΑΛΑ ΣΤΟΥΣ ΣΥΖΥΓΟΥΣ ΣΑΣ;

Προσέξτε αυτές τις άπλές λεπτομέρειες

ΕΧΕΙ λεγθ ότι υπάρχουν δύο μόνον είδη γυναικών στον κόσμο: έκείνες που ρωτούν τον άντρα τους «Μ' άγαπάς;» και οι άλλες που του λένε «Σ' άγαπάω!» Βέβαια, υπάρχουν διάφορες... ποικιλίες του έρωτηματικού τύπου, αλλά το γεγονός είναι ότι οι κερδισμένες δεν είναι αυτές που ακολουθούν το σύστημα αυτό.

Είσθε στενοχωρημένη, άποθαρρημένη, έπειδή ο άντρας σας δεν σας λέει καλά λόγια, δεν σας κάνει τα κομπλιμέντα που σας έκα- νές άλλοτε; Κάνετε έσείς το άπαράκλητο βήμα: Πέστε του πόσο άξία έχει έκείνος για σας, πόσο τον αγαπάτε — και δέστε αν θα σας το άναπαύσθ. Πάντως, άκόμη και αν δεν σας το πη, μπόρετε να είσθε δέβαιη ότι θα θαυμάσθ την αντίληψή σας, την έξυπνάδα σας.

Ξεχνάει τις έπετείες σας; Να του τις θυμίσθ με τρόπο, άρκετά έγκαίρως

ώστε να προφθάνη κάτι να κάνει. Ύστερα, δώστε του το καλό παράδειγμα, δείχνοντάς του ότι θυμάσθ τις δικές του — γενέθλια κ.λ.π. Θά δήςθ πως το καλό σας παράδειγμα θα του διορθώσθ το μνημονικό... Άντιλαμβάνεσθ ότι δεν σας παρακολουθεί με όλη του την προσοχή όταν μιλάτε, και περιορίζεται ίσως στο να μουνγκρίζη άκατάληπτα «μυμ» σε κανονικά χρονικά διαστήματα; Φανητή τιμία! Τα πράγματα που του λέτε αξίζουν τον κόπο να τα άκούσθ κανείς; Ή άδεια φλυαρία, το κουτσουμπολό, και οι μικροένογιες του νοικοκυριού σας δεν είναι ιδιαίτερα εύχρηστα και έλκυστικά θέματα συζητήσεως. Τονώστε την κουβέντα σας. Πέστε του πιο ένδιαφέροντα πράγματα — ή, τουλάχιστον, μην του λέτε τίποτα. Θυμηθήτε πως φροντίζατε να είσθε ένδιαφέρουσα συνομιλήτρια πριν σας παντρευθ. Μην ξεχνάτε πως είναι πάντα

εκείνος, ο ίδιος άντρας... Του ζητάτε να σας βοηθήσθ στο νοικοκύρεμα των πιάτων μετά το βραδυνό φαγητό, γιατί κουρασθήκατε πολύ όλη τη μέρα; Μη του το πτέτε έτσι. Πέστε του καλύτερα ότι αν έχη κέφι να σας βοηθήσθ να τελειώσετε γρήγορα τη δουλειά σας, θα προλάβετε να πάτε μαζί στον κινηματογράφο. Θά του είναι πολύ πιο εύχρηστο να σκεφθθ τη διασκεδάσι που έρχεται — τον κινηματογράφο — παρ' ότις σκοτούρες της μέρας που θα του θυμίσθ — και που πέρασαν πιά. Τον ρωτάτε αν νομίζει πως πρέπει να άποκτήσθ και σείς ένα γυνίνο παλτό — σαν έκείνο που πήρε στη γυνάικα του ο φίλος σας ο Γιώργος; Μην το πτέτε έτσι. Πέστε του τι είδους γούνα θα θέλατε να άποκτήσθ έ ο αν κάποιον μέρα θα μπόρσθ να υποβληθθ σ' αυτή τη δαπάνη. Πάρτε σαν δεδομένο ότι έρετε πως έχει συνεχώς τη διάθεσι να σας παίρνει δώρα και πολυτέλειες και μη ξεχάσθ να του πτέτε πόσο εκτίματε τα τόσα πράγματα — έστω και αν είναι λίγα — που σας έχει χαρίσει ως τα τώρα. Ή τακτική αυτή θα έχη τελικά πολύ καλύτερα άποτελέσματα.

ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΠΡΟΣΟΧΗ!

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΩΣ ΝΙΝΑΣ ΦΑΡΟΥΕΛ, ΠΟΥ ΕΞΗΜΕΙΩΣΕ ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΚΑΙ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΕΠΙΤΥΧΙΑ

ΣΑΝ ΠΡΟΛΟΓΟΣ: ΟΙ κοπέλλες που βγαίνουν στη ζωή ξέρουν πολύ λίγα πράγματα για τους άντρες. Κι' έτσι, πολλές φορές, την «παθαίνουν», όπως λέμε, από έλλειψη πείρας. Κι' οι συνέπειες, τότε, είναι πολύ δυσηφείς. Κάθε νέα κοπέλα, να απουδάει τους άντρες, πριν όμως τους «γνωρίσει». Έτσι θα μπορεί ν' αμυνεται έναντι των επιθέσεων τους και να προστατεύει την αγνότητά της. Εγώ που σας τα λέω αυτά, είμαι μία «παθούσα». Δεν ντρέπομαι να το πω, αυτό μπορεί να συμβεί σε κάθε κοπέλλα. Η φωτιά παίξει αδιάκοπα γύρω από τα άχυρα. Η φωτιά είναι οι άντρες, τα άχυρα είμαστε εμείς. Κι' είναι το πιο εύκολο πράμα να καούν τα άχυρα. Ξέρετε δα πόσο εύκολα φουντώνουν! Ο μόνος τρόπος για να σωθούμε είναι να σχηματίσουμε, ανάμεσα σε μας και τη φωτιά, μία ζώνη άσφαλείας, όπως κάνουν στα δάση. Κι' αυτή η ζώνη είναι η γνώση του... πυροπολήτη. Να μάθουμε καλά τον άντρα, να σπουδάσουμε τις διαθέσεις του και τις προθέσεις του, να κατανοήσουμε πώς χρησιμοποιεί και τη στρατηγική που εφαρμόζει για να επιτύχει τους σκοπούς του. Αυτή τη μελέτη την έκανα εγώ. Έχω αποκτήσει, λοιπόν, μία πλούσια πείρα που θέλω να τη μεταδώσω στις κοπέλλες όλου του κόσμου. Αυτός είναι ο σκοπός του βιβλίου μου: «Κορίτσια, προσέχετε! Οι άντρες είναι επικίνδυνοι! Λοιπόν, κι' εμείς είμαστε ανήμπορες Κοκκινόσκουφίτσες. «Μι λίτσια σπέσιες άμορ έστ...» τραγουδούσε ο ποιητής Όβιδιος πριν από δυο χιλιάδες χρόνια. «Ο έρωτας είναι ένα είδος πολέμου...». Κι' ο πόλεμος που κάνει ο άντρας έναντι των γυναικών είναι πόλεμος... άλοκληρος. Μόλις κυριεύσει ένα φρούριο, ο νικητής το εγκαταλείπει για να μεταφέρει αλλού το πένθος και την καταστροφή. Δεν πιάνει αιχμαλώτους. Κι' ύστερα από καιρό, καθώς γλεντάει με τους φίλους του, θυμάται τα θύματά του και τ' αποπαρριθμίζει με περηφάνεια μπροστά στους έκθαμβους άκροατές του. «Ο άντρας είναι ένας φο-

νός χωρίς έλεος. Καταφθάνει στο πεδίο της μάχης άρματωμένος ως τα δόντια και μ' ένα σχέδιο επιθέσεως άριστοτεχνικά καταστροφικό!... Κι' όλ' αυτά, έναντιόν τίνος; Έναντιόν της πιο αγνής και της πιο ρομαντικής κοπέλλας, που δεν ξέρει καν ότι ο πόλεμος έχει κηρυχθεί! Είναι δίκαιο, είναι ανθρώπινο, να στέλνουμε όλα αυτά τα άθωα

πλάσματα που για μόνον όπλισμό τους έχουν το στήθος τους, έναντιόν μνηστροκινήτων δυνάμεων; «Οχι, οχι, και πάλι οχι! Θέλω κάθε κοπέλλα, τη στιγμή της επιθέσεως, να κατέχει ένα πλήρες άμυντικό σύστημα να γνωρίζει άκριβώς τις έγκυρες δυνατότητες και να είναι κατατοπισμένη πάνω στη σύγχρονη άνδρική τακτική.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α'

ΓΙΑΤΙ Ο ΑΝΔΡΑΣ ΘΕΛΕΙ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΘΕΛΕΙ

«Κάθε άντρας είναι όπως ο Θεός τον έπλασε και καμιά φορά χειρότερος». **Θερδάντες**

Ποιά, λοιπόν, είναι η μυστηριώδης αυτή δύναμη που σπρώχνει έναν άντρα κατά τα άλλα πολύ ήπιο, να λήψι ψέματα, να κοροϊδεύει, να άπατά, — με μία λέξη να εκμεταλλεύεται την εύπιστία μιας γυναίκας;

Τί είναι εκείνο που του δίνει το δικαίωμα να κατακομεταχειρίζεται αυτό το φύλο που ο ίδιος έχει χα-

ρακτηρίσει σαν «άδυνατο»; **Ναί, τί είναι εκείνο που έξηγει την άνδρική συμπεριφορά;...**

Οι λόγοι είναι πολλοί. Δέκα πέντε. Θα τους παραθέσω άμέσως, με τη σειρά. (Όρισμένοι, προσβάλλουν ίσως την άξιοπρέπιά μας, μ'ά δεν θα τους παρασιωπήσω. Η αλήθεια πρέπει να λέγεται ωμά).

1 'Η έπιθυμία της φυγής

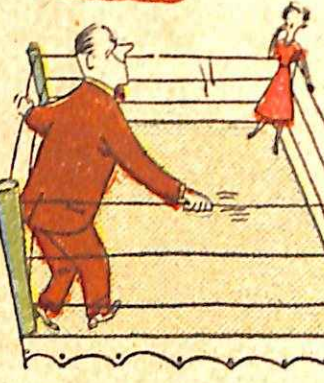
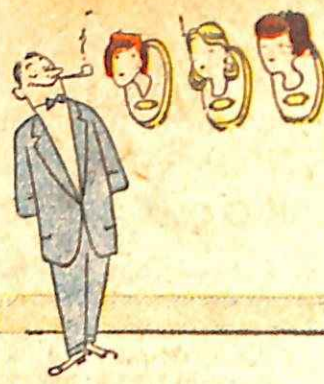
Ο άνδρας βρίσκει στη γυναίκα το πιο δυνατό ναρκωτικό. Τί καλύτερο καταφύγιο, έναντιόν των αντίεσθητων της ζωής, από την άγκαλιά μιας γυναίκας;...

2 'Η έξερευνητική μαγία

Ο άνδρας έχει τη μαγία της έξερευνησεως. Διασκεδάει πάντα άνοιγοντας έγκα πόκετο. Άγνοεί ακόμα τί περιέχει, τα δάχτυλά του μπερδεύονται στους, σπάγγους και τα χαρτιά... είναι ύπεροχο!

3 'Η τάσι για βανδαλισμούς

Μιά άπροσπέλαστη ώραία κοπέλλα άποτελεί για τον άνδρα άπαραδέκτη πρόκληση. Νοιώθει άκατανίκητη έπιθυμία να την εκατεβάζει από το θάβος της και να δη επί τέλους με τί μοιάζει, ξεμαλλιασμένη, πασαλειμμένη μ' έκοκκινάδια και φωνάζοντας με άνησυχία τη μαμά της.

4 Το ένστικτό της ιδιοκτησίας

Ο άνδρας είναι άριστοί να λήψι «ή γυναίκα μου», «ή φίλενά μου». Όπως λέει στο σπίτι μου, ή στο αυτοκίνητό μου. Άσχετα αν το σύ τοκίνητο, ή γυναίκα του ή ή φίλενά του δεν είναι έντελως τελεταίου μοντέλου: είναι δικιά του!

5 'Η έπιθυμία της έκδοκσεως

Ο άνδρας δεχεται την κυριαρχία της γυναίκας κατά την παιδική του ηλικία, άργότερα, άλυσοδένεται από τη γυναίκα με τα δεσμά του γάμου. Βρίσκει λοιπόν εύχαρίστη, ή μάλλον το θεωρεί ζήτημα τιμής να την εκδοκίσει και να την ταπεινώσει κάθε φορά που του δίνεται ή εύκαιρία.

6 'Ο πόθος της νίκης

Ο άνδρας νοιώθει μεγάλη ικανοποίηση κάθε φορά που μπορεί να νικήσει έναν αντίπαλο: είτε στο τένις, είτε στα χαρτιά, είτε στο σκάκι, είτε στις γυναίκες.

Όταν βρεθεί μπροστά σε μία κοπέλλα, παίξει για να κερδίσει. Όχι για να κερδίσει την κοπέλλα. Για να κερδίσει το πρώτο κρεβάτι.

7 'Η ανάγκη της αποδείξεως

Στον κόσμο μας που βασίλειει ή άμφοβία και ή σύγχυση πολλοί άνδρες νοιώθουν την ανάγκη ν' αποδείξουν στον έαυτό τους ότι είναι... άνδρες με τα όλα τους.

8 'Η καυχσιολογία

Ο άνδρας νοιώθει την πιο μεγάλη εύχαρίστηση όταν δη ηγείται σε άλλους άνδρες τις έπιτυχίες του στις γυναίκες και γεύεται τα έπιφωνήματα θαύμασμού με τα όποια αυτό διακόπτουν τη διήγησή του.

9 'Η εύχαρίστηση της παρανομίας

Ο άνδρας είναι το πνεύμα της αντίλογας.

Μιά άκατανίκητη δύναμη τον άναγκάζει να όρμήσει προς όραγιο με τις έπιτυχίες του στις γυναίκες. Τίς ώρες της συλλογής του κάθετε μπροστά στις φωτογραφίες των κατακτησών του και παίρνει θάρρος.

10 'Ο φόδος μνή ύστερήση

Κανένας άνδρας δεν θέλει να ύστερη από τους άλλους άνδρες. Κυνηγάει τις γυναίκες μόνο και μόνο για να μην του πούν πως είναι κούρος, ψυχρός ή καί χειρότερος. Έπιδιώκει λοιπόν να κάνει ό,τι κάνουν και οι άλλοι άντρες.

11 'Η κοινωνική έπιβολή

Αν εξαίρεση κανείς τα παράσημα, τίποτ' άλλο εκτός από την κατάκτηση της γυναίκας που έπιθυμούν όλοι, δεν χαρίζει στον άντρα το αίσημα της κοινωνικής έπιβολής. Τότε όλοι του δίνουν σημασία και αξία.

12 'Η εύχαρίστηση της κλοπής

Ο άνδρας νοιώθει μίαν ιδιαίτερη και ζωηρότατη ικανοποίηση κλέβοντας τη γυναίκα του φίλου του ή του έχθρου του. Είναι μιά πρωτόγονη άνδρική ανάγκη που δεν έχει εκλείψει ούτε στη σύγχρονη εποχή μας.

13 Βιολογική άναγκη

Ο άνδρας θεωρεί ιερό καθήκον να ύπακούη στις βιολογικές ανάγκες του είδους του. Και εύχαριστείται να λήψι ότι το ίδιο κάνουν και τα πετούμενα τ' ουρανού. Γιατί αυτό θα έξφευγε από τους αιώνιους νόμους της φύσεως;.

14 'Η δωρεάν άπόκτησις

Κανένας άνδρας, είτε φιλάργυρος, είτε φιλάνθρωπος δεν μπορεί ν' άντισταθή στην εύχαρίστηση ν' άποκτήσει κάτι χωρίς να πληρώσει. Και παίρνει φυσικά ό,τι και όσα του προσφέρονται δωρεάν.

• Το άντιστάθμισμα

Ένας άνδρας που άπέτυχε σε άλλους τομείς, παίρνει κουράγιο με τις έπιτυχίες του στις γυναίκες. Τίς ώρες της συλλογής του κάθετε μπροστά στις φωτογραφίες των κατακτησών του και παίρνει θάρρος.

Να είσαστε ρεαλιστές. Κάθε φορά που ένας από αυτούς τους κυριους σας προσφέρει τις υπηρεσίες του, να κανετε τη σκέψη: «Γιατί με θέλει; Μιά τιμία άπάντησι θα σας δώσει την έξηγησι που δεν έχει τίποτα το κολακευτικό για σας. Βάλτε καλά στο μυαλό σας ότι δεν είναι έντιμο πράγμα να έρωτοτροπούν μαζί σας. Πολλές κοπέλλες βλέπουν σ' αυτό ένα κοπιμένο ή μιά έρωτική έξουολόγησι, κι' όταν άντιληφθούν την παρεξηγησί τους είναι πολύ άργά. Σας άγαπάει; Πόσο γελοιάσαστε! Δεν είναι καν δέβαιο αν του άρέσετε... Ο άντρας δεν είναι δύσκολος: του άρεκει που είσαστε γυναίκα... Άν διάλεξε εσάς και όχι άλλη, αυτό δεν συνέβη γιατί είχατε άκατανίκητη γοητεία. Το έκανε άπλούστατα γιατί ήσασταν διαθέσιμη.

Βέβαια, δεν άαχη την κουταμάρα να σας το πη. Είναι άρεκα καλά αναθεωρούμενος και άρεκα γνωστικός για να μην το κάνει. Δεν θα κουραστή έπίσης να παίξει την κομωδία της μεγάλης άγαπης.

Μην τον άπογοητεύσετε, θα ήταν άδεξιότατα και έλλειψι θηλυκότητας. Μη δείχνετε ποτέ ότι λειτούργει ή λογική σας. Το ζήτημα δεν είναι να βάλετε σε δύσκολη θέση έναν άντρα, αλλά έπιτρέψτε μου την έκφρασι, να τον «κατακρίψετε».

Το ξέρετε καλά εκείνος πώς ή διαγωγή του είναι φορική. Άποφύγετε να του το πείτε, αλλιώς θα νομίσουν έαυτό του ύποχρεωμένο να δικαιολογηθ. Και ξέρετε τί θα κάνει: θα επαναλάβει άλλη μία φορά το αίνιο τροπάριό του.

• ΤΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΙΕΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ε, ναι! άγαπήτες μου αδερφές, οι άντρες παραπονούνται:

Α.—Ότι οι γυναίκες είναι ύστερόβουλες. Πρασφύουν τη φίλιά τους, το θαυμασμό τους, την άφοσίωσή τους, σε δόλωμα — για να «πιάνουν» τους άνδρες στο αγκίστρι του γάμου.

Β.—Ότι οι γυναίκες δεν είναι ειλικρινείς. Ίσχυρίζονται ότι αγαπούν έναν άντρα για τον έαυτό του, ενώ στην πραγματικότητα είναι προσάγιστες: οι διασκεδάσεις που μπορεί αυτός να τους προσφέρει.

Γ.—Ότι οι γυναίκες δεν έχουν δάθος. Πιάνουν φίλους μ' έναν άντρα από καθαρή ματαιοδία, μόνο και μόνο για να τον έπιδείξουν στις φίλες τους—κι' ύστερα τον ξεφορτώνονται όπως καπέλο που δεν είναι πιά της μόδας.

Έχοντας αυτές τις ίδέες, ο άντρας προβάλλει το έπιθετικό άνυντικό του σχέδιο.

Έναντιόν τίνος κατευθύνεται αυτό το σχέδιο;

• ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Κάθε άτομο του άνδρικού «φύλου» μόλις περάσει από την έφηβική στην άδρική ηλικία, σχηματίζει άμέσως την πεποίθησι ότι όλες οι γυναίκες τρέχουν έοπισω του. Άν τυχόν καμιά του χαμογελάσει, ή τον σκουνηξει στο λαιφόρειο αυτό σημαίνει κιόλας ότι θέλει να τον παντρευθ. Δεν έχει ύψημασία αν αυτή η γυναίκα είναι άμορφη, πλούσια, διάσημη και χίλιες φορές καλύτερη από αυτόν!

Ο άντρας, ζω προικισμένο με νοημοσύνη,

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β'

ΚΑΙ ΤΙ ΚΑΝΕΙ ΓΙΑ ΝΑ ΤΟ ΑΠΟΚΤΗΣΗ

Οι μέθοδοι που ο άντρας χρησιμοποιεί από τα παλιά τα χρόνια μεχοί σήμερα για την «κατακρίσι» της γυναίκας έχουν ύποστη σοβαρές μεταβολές. Βέβαια, μιά σύγχρονη — και κατατοπισμένη—γυναίκα διαβάοντας ένα σχετικά κείμενο των άρχαίων Αίγυπτίων ή των Άτρκων, θα καταλάβει άμέσως περί τίνος πρόκειται. Οι μέθοδοι όμως αυτές άλλαξαν μορφή με την πάροδο του χρόνου και με τών «εκπολιτισμό» του ανθρώπου. Η τάσι τους είναι να γίνονται όλο και πιο άπλες, και πιο ήπριες. Λόγου χάρι, την εποχή της γιαιγίας μας, ή πιο συνηθισμένη μέθοδος ήταν ή ψευτική ύπόσχεσι γάμου. Σ' αυτή τη μέθοδο καμιά κοπέλλα δεν άντιστεκόταν. Η μέθοδος αυτή έχει έγκυ καταλειφθ έντελως σήμερα, εκτός από άρισμένους χωριά όπου δεν ύπαρχει ακόμα κίνημα άγροφας.

Στην εποχή μας, οι άνδρες χρησιμοποιούν γενικά τέσσερις μεθόδους έπιθέσεως, όχι πολύ εύδιακτες κι' έπομένως, τρωμερά άποτελεσματικές:

—την Κολακεία, —την Συζήτησι, —την Σκηνοθεσία, —το Γενετήσιο ένστικτο.

1. 'Η κολακεία Είναι γνωστό το πόσο εύάλωτο είναι ή γυναίκα από την κολακεία και πόσο οι άντρες σπεύδουν να εκμεταλλευθούν αυτό το γεγονός. Άντε να πής σε μία κοπέλλα να κρατήσει σε άπόρτασι ένα νέο που της κάνει κοπιμένα για τα μαλλιά της, για το φορέμα της ή για τί ψυχή της! Όσο πιο ύπερβολικά είναι τα έγκωμια τόσο πιο εύλογα θα της φανούν. Κι' αν τυχόν ή καλή θέλησί της της δημι-

σπάνια πιάνεται όταν δεν βάλει να πιστή.

Ευτυχώς για μας, έρεχεται κάποια στιγμή που ο άντρας άποκαίει και βλέπει σαν καλύτερες τις άνέσεις του γάμου από τα πλεονεκτήματα της ελευθερίας. Αυτή τη στιγμή είναι που τους δένουμε χειροπόδαρα.

Ξεροντάς το αυτό, οι άντρες γίνονται πιο άυσπιστοι κι' από τον κοπιόθρο μπροστά σ' άνγκιστρι. Και, κάθε φορά που βρίσκονται μπροστά σε μία κοπέλλα δεν μπόρουν να μη σκεφτούν «Μέ θέλει για σύζυγο». Έπιμενω ιδιαίτερα πάνω σ' αυτό το σημείο ο άνδρας δεν είναι μπεκαδός, μήτε έκδικητικός. Έχει άπλάς επαγρυπνησι. Και κούτος άκμα αν είναι και άσέφελος αν είναι... έχει πάντα επαγρυπνησι!

ουρήσει μιά μικρή άμφοβία, θα σπεύσει να την πνίξει με έπιχειρήματα σαν κι αυτά: «Γιατί θα μου τόλεγε αυτό αν δεν το σκεπτόταν;» ή «τί έχει να κερδίσει λέγοντάς μου ψέματα;» Όραίοι συλλογισμοί, μα την αλήθεια!... «Γιατί» και «τί» έχει να κερδίσει;... Μα ο άνδρας είναι ένας κυνηγός που, αν μπόρψει, θα κοιμηθ. την πόρδα με χλωροφόριο προτού της αίξει, με το ντουφέκι του. Κι' ο καθένας ξέρει ότι ένα καλό και πετυχημένο έπιθέμενο που λέγεται την κατάλληλη στιγμή σε μία γυναίκα είναι πιο άποτελεσματικό από δέκα πέντε νύχτες περιπάτου στο φως του φεγγαριού συν ένα γούνιο πανωφόρι.

Η Κολακεία μπορεί να χρησιμοποιησκι άλλες μορφές, έξω από τα λόγια: συχνά τηλεφώνηματα, έρωτικά γράμματα, μικρά φιλικά δώρα.

Απαντήστε εύγενικά, εύχαρίστητε για τις θέσεις στο θέατρο, φάτε τ' άκριβα μπουφάνια, τοποθετήστε τα λουλούδια σ' ένα βάζο... αλλά ούτε ένα δευτερόλεπτο μην τα πιστέψετε! Προέρχονται από έναν άντρα—έναν άντρα που θέλει να σας κολακεύσει (άλλοιως γιατί θα το έκανε;) Και κάθε κολακεία... με καταλαβαίνει. Διατηρήστε τη ψυχραιμία σας. Αυτό δεν θάνατι εύκολο: ή Κολακεία είναι επικίνδυνο οίονπνευματώδες ποτό... Πίνεις δαυ να εκμεταλλευθούν αυτό το γεγονός. Άντε να πής σε μία κοπέλλα να κρατήσει σε άπόρτασι ένα νέο που της κάνει κοπιμένα για τα μαλλιά της, για το φορέμα της ή για τί ψυχή της! Όσο πιο ύπερβολικά είναι τα έγκωμια τόσο πιο εύλογα θα της φανούν. Κι' αν τυχόν ή καλή θέλησί της της δημι-

2. 'Η συζήτησις 'Ο Μπαλζάκ έλεγε κάτι το πολύ σωστό: «Έκείνος που μιλάει για έρωτα κάνει έρωτα». Οι άνδρες εύ-

Μωραίστιστα του παλιού καιρού.

ΣΟΦΙΑ ΚΑΛΛΕΡΓΗ

Τού συνεργάτου μας κ.Τ. ΛΑΠΠΑ

ΕΙΧΕ ΚΙ' Η 'Ελληνική 'Επονομασία την ώραία 'Ελένη. Κι' αν δεν είχε το όνομά της ήταν, όμως, ίδια στην ομορφιά με κείνη, και παρά λίγο ο αδαφωκτόνος πόλεμος πού άνοιξε γι' αυτή τότε, να απλώθη σ' όλους τους πολυμύστες 'Ελληνες. Την λέγαν Σοφία, ήταν κορη του Μωραίτη προύχοντα Θεοχάρη Ρέντη, και γεννήθηκε στην Κόρινθο το 1807. Ήταν γνωστή με τ' όνομα, ή Θιοχαροπούλα.

Απ' όσα αναφέρει ο διογράφος της, θα πρέπει να ήταν πανώρια. «Υψηλή το ανάστημά, εανθή και ανθρώπινη, είχε καλ λιτεχνικωτάτη συμμετορία σώματος, παράστημα αρχαίας θεότητας. Πάλλευκος, τρυφερά, σεμνή, ευαίσθητος, γλυκυτάτη, με όφθαλμούς μεγάλους, ευκύλους υγρούς και γόπας, με χείλη γοαφικώτατα και φωνή μουσικωτάτην και επαγωγόν, και με κόμην πλουσίαν και χρυσήν, πλήρης θαλγύτρων, χαρίτων και αρετών».

Μπροστά, λοιπόν, σε μια τέτοια ομορφιά, πώς μπορούσε κανείς να μείνει αδιάφορος; Ακόμη κι' αν ήταν ένας γενοαίος πολυμύστης, σαν το Γιάννη Νοταρά, το εξακουτό αρχοντόπουλο του Μωριά. Είχαν να κάνουν με την παλληκαριά του όλοι οι 'Ελληνες και γι' αυτό μ' όλο πού ακόμα δεν ήταν είκοσι πέντε χρονών είχε γίνει στρατηγός. Δεν ήταν μόνο άφοδο παλληκάρει αλλά και στην ομορφιά αεσπεράστο. Νά πώς μας τόν πε-

ριγράφουν: «Εανθός άν, είχε κόμην μακράν και δαδωχρυσόν, ως ήτο δόχουρας από κεφαλής μέχρι πιδών και ή θαρύτιμος στολή του ήν εκόσμου κομδία μεγάλη και όπλα πάντα άργυρά και κεχρυσήμενα και πολυτίμοις λίθους πεπι- κοιλμένα. Υπερήφανος, φιλόδοξος, φιλελεύθερος και φιλόπατρις. Δικαιολογη- μένα να του κολληθούν οι Μωραίτες το όνομα, άρχοντόπουλο.

Αυτός έδωτέυτηκε τη συμπατριωτισμό του Σοφία. Και κείνη όμως φαίνεται πως ανταποκρινόταν στο αίσθημά του. Και σ' αλήθεια, ήταν ένα ταιριαστό ζευγάρι. Γι' αυτό όταν το άρχοντόπουλο έστειλε το προσενίο για τη Σοφία, ο Ρέντης το άποδέχθηκε. Μόνο πού ζήτησε ο γάμος να γίνει σαν τελειώνει, με το καλό, ο Αγιώνας.

Μαθεύτηκε σ' όλο το Μωριά το συμπεριό των Νοταράων με το Ρέντη και παντού τους μακάριζαν. Νά όμως πού κάποιος δεν λογάρισε το λόγο πού είχαν δώσει οι δύο δυνατές οικογένειες. Ήταν κι' αυτός έρωτευμένος με τη Σοφία κι' είχε το ίδιο όνομα με το άρχοντόπουλο, και κάποια μακρινή συγγένεια. Τόν λέγαν Παναγιώταρη Νοταρά. Αξίος και τούτος πολυμύστης πού νικήθηκε όμως απ' την ομορφιά της Θιοχαροπούλας. Τη ζήτησε και τού την άνοιξησαν. Κείνος φεβρίζε να την κλέψει.

Τότε, στο 1826, άνάμε- σα στους δύο Νοταράους ξεκίνησε ένας ανέλεπτος αγώνας, ένας άλλος Τρωϊκός πόλεμος, για την καρπό της ώραίας Σοφίας. Ο Παναγιωτάκης πήρε τα παλληκάρια του και στρατοπέδευσε στο χωριό Σοφικό. Κι' ο Γιαννάκης «φοβερός, ως ο Άρης, άνδρείος ως ο Λέων, και όρμητικός ως λαίλαψ, μένεα πνέων και μανίαν», ξεκίνησε να πάη ν' ανταμώσει τον αντίπαλό του. Την διαμάχη τους τότε πλήρωσαν όρεκτα χωριά, το Σοφικό, ή Ζαχόλη, ή Καστανιά, και χυθή- ρε κάμποσο ελληνικό αίμα. Ο αγώνας τους όλο και δυνάμω- νε και κινδύνευε να ξεπλωθή

ΗΜΠΑΝΑΝΑ και ή άξία της

Κάθε τόσο, διαβάσουμε τις γνώμες διαφόρων διακεκομένων επιστημόνων, πού ζητούν να μας εξηγήσουν με όλη τους την πειστικότητα, πόση αξία έχει μια μπανόνα και μας λητούν να τρώμε όσο περισσότερες απ' αυτές μπορούμε. Έχουν κάθε δικήν να υποστηρίζουν με τόσο θερμή την άποψή τους. Γιατί ή μπανόνα, σαν τροφή, άποτελεί πραγματικά ένα άνεκτίμητο δώρο του Θεού στον άνθρωπο.

Οι υδρογονάνθρακες πού

σ' δολοφονο το Μωριά. Για να σταματήσει το κακό αναγκάστηκαν να μεσολαβήσουν ο Κολοκοτώνης, ο Ζαΐμης κι' ο Πετρούμπης.

Έτσι ο Παναγιωτάκης Νοταράς αποτραβήχτηκε κι' έμεινε πιά ή Σοφία στο Γιάννη Νοταρά. Μά δεν πρόκαναν ν' αναμωουν οι λαμπάδες του γάμου. Δεν ήταν τυχερό το άρχοντόπουλο κι' ή Θιοχαροπούλα να εύλογηθούν και να χαρούν τη ζωή τους.

Τόν Άπριλή του 1827, ο Γιάννης Νοταράς χάθηκε στο φοβερό μακελίο του Φαλήρου, πού στοίχισε τότε τη ζωή σε πολλούς διαλεχτούς πολυμύστες. Τόν άγουρο χαμό του άρχοντόπουλου βοήτησε όλος ο Μωριάς. Μά περισσότερο από κάθε άλλον, ή Σοφία Ρέντη. Και το ά- τυχο αυτό ειδύλλιο πού έσβησε πριν της ώρας του, ή μούσα το τραγούδησε:

Πρώτα ήμουν εύτυχής, τώρα είμαι δυστυχής! Ένα νειόν άγάπιας είς όλην τη ζωή μου, τούτον μού έφύλαξεν ή τύχη ή δική μου. Τούτον είχα φως μου, φως των όφθαλμών μου, Ιατρόν μεγάλον όλων των δεινών μου».

Έπειδή υπήρχε κάποια πληροφορία πώς το άρχοντόπουλο δεν είχε σκοτωθή αλλά ζούσε αιχμάλωτο, οι Νοταράοι στεί- λαν ανθρώπους σε διάφορες χώρες να ψάξουν και να το εξα- κριδίσουν. Ακαρπες όμως οι έρευνές τους. Κι' ή Σοφία, όλο αυτό τον καιρό, περισσότε- ρο από δυό χρόνια, ζούσε με τον καμιο προσμένοντας καθη- μερινά, να φανή στην Κόρινθο το άρχοντόπουλο.

Τέλειωσε καμιά φορά ο Αγιώνας κι' ή Έλλάδα έγινε πιά ανεξάρτητο κράτος. Κάποια μέρα ήρθε στην Κόρινθο, όχι το άρχοντόπουλο, αλλά ένας πιστός του φίλος, ο Δημητράκης Καλλέργης. Στη φωνική εκείνη μάχη του Φαλήρου, ήταν κι' αυτός, αλλά κατάφερε να γλυτώ- ση αιχμάλωτος κι' ύστερα να τον εαγοράσουν. Ήρθε να συ- νανήτηση τη Σοφία και να τη βεβαιώσει πώς το άρχοντόπου- λο, το είδε με τα μάτια του να το σκοτώνουν πλιά του. Αδι- κα, λοιπόν, προσέμενε τον έρ- χομό του. Ήρθε όμως ο Καλ- λέργης και για κάτι άλλο: Νά της προτείνει να πάρη αυτός τη θέση του φίλου του. Ήταν και τούτος άξιος, σαν το άρχοντό-

πουλο. Γι' αυτό κι' ή οικεγέ- νεια του Ρέντη δέχτηκε κι' έ- στερε κι' ή Σοφία. Έτσι σε λίγο έγινε στην Κό- ρινθο ο γάμος του Δημητράκη Καλλέργη και της Σοφίας Ρέν- τη. Κι' ο γάμος τους, κατά μια περιγραφή: «ήταν λαμπρότα- τος και σπάνιος διά την μεγα- λοπρέπειαν αυτού εις τα κοινω- νικά χρονικά της Κορίνθου αϊ δέ εύχυσαι του και χαρά διδο- κσαν επί έβδομαδας, πολυτά- περοι, πολύκροτοι, δαπανηρό- ταιο».

Από τότε ή Σοφία έζησε σε ράντα χρόνια πλιά στον Καλ- λέργη, μια πιστή κι' αφοσιωμέ- νη σύζυγος. Στην πολυτάραχη ζωή του επαναστάτη της 3 Σε- πτεμβρίου 1843, κι' ύστερα του πολιτικού, ή Σοφία στάθηκε πλιά του αξία. Μοιράστηκε μα- ζι του τις συγκινήσεις και πίκ- κες, τις όδεις και τις τιμές, και στις δυσκολες στιγμές έγι- νε ή έμπνευσμένη σύμβουλος του. Ήταν υπόδειγμα στην ά- θηναϊκή κοινωνία για την άσ- χολιά, την καταδεκτικότητα και την καλωσύνη πού τη χα- ρακτήριζαν.

Πέρασαν τά χρόνια. Το 1867 πέθανε ο Καλλέργης κι' ύστερα μερικά απ' τά παιδιά τους. Χα- ροκαμένη ή Καλλέργη άποτει- δήχτηκε στο άρχοντικό της στο «Αογος, και ζούσε μόνη της, μακριά απ' την πολυτάραχη κοινωνία.

Την εποχή εκείνη, να πώς μας την περιγράφει ο διογρά- φος της Βασιλομνήτης. Πού τη γνώρισε γοιά πιά, άγδονταπέν- τε χρόνων, λίγο πριν πεθάνη: «Ρυτίδες πλέον και όστά, σκία και φάσμα ζωής άπομαρυνθεί- σης. Διατηρεί ακόμη το άπτε- σερθεν μάγον άλλοτε δλέμμα και την πνοήν εις τά άπομαρυν- θέντα χείλη. Ρευδάξια συνήως με τάς άνομνήσεις. Είς τον εύ- ρυν και βαθυμύστιον ορίζοντα της ζωής αυτής, έδυσεν ήδη ο ή- λιος, έδυσεν δε και ή σελήνη και μόλις διακρίνονται επί των έ- σχότων ημερών οι ώχριώντες ά- στερες».

Και στις 3 Φεβρουαρίου του 1893, σήσαν κι' αυτά τ' αστέ- ρια. Στόν άθηναϊκό τύπο δια- βάσαμε αυτό: «Εν Αογει ά- πεβίωσε σεβαστή δέσποινα, ή χήρα του στρατηγού Καλλέρ- γη. Η κηδεία της έγινε εκεί, επιθλητικοτάτη και δημοτελής συμπόσης της πόλεως παρα- κολουθήσης αυτήν». Θιοχαρο- πούλα, είχε περάσει πιά στην Ιστορία.

περιλαμβάνονται στην κάθε μπανόνα, άπορροφώνται τα- χύτατα από το σώμα, ώστε μια μπανόνα άποτελεί ένα σημαντικό προσμηθευτή δυνά- μεως. Περίπου το ένα πέμ- πτον της άποτελείται από ζάχαρη. Όταν τρώμε πολ- λές μπανάνες, αυτές άσκούν χρήσιμη επίδραση στην ίσορροπία των μικροοργανισμών μέσα στο πεπτικό μας σύ-στημα. Και έτσι, έπηρεάζουν τη χώνευση των τροφών μας. Προστιθέμενες, παραδείγμα- τος χάριν, στη διατροφή των παιδιών, οι μπανάνες βοη- θούν και ένθαρρύνουν την τα- χεία ανάπτυξη. Έξ άλλου, ή θεοαπεία του έλλους στομά- χου και δωδεκαδακτύλου στήν- σκει πολύτιμο δοηδό στις

πεπτικές ιδιότητες της μπανάνας. Αν και οι μπανάνες δεν έχουν μεγάλη περιεκτικότητα σε πρωτεΐνες, περιλαμβάνουν όμως μερικά χρησιμώτατα ό- ουκτά, όπως είναι το ασβέ-στιον, ο γαλλκος, ο σίδηρος, το μαγνήνιον, το ποτάσιον, το μαγνήσιον, ο κοβάλτης, το σόδιον και ο φώσφορος. Έτσι, μια μπανόνα άποτε- λει πολύτιμη πηγή για τα περισσότερα βασικά στοι- χεία πού χρειαζόμεθα στην τροφή μας. Με τόσο στοιχεία υπέρ- ούτως, είναι περίεργο το πώς δεν χρησιμοποιούμε πε- ρισσότερες μπανάνες στην τροφή μας.

Ο ΙΑΤΡΙΚΟΣ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΕΞΗΓΕΙ:

ΤΙ ΘΑ ΚΑΜΕΤΕ ΣΕ ΜΙΑ ΕΠΙΛΗΠΤΙΚΗ ΚΡΙΣΙ;

Πρώτα - πρώτα ας δούμε πώς θα διακρίνετε μια κρίσι επιληπτική από μια λιποθυμία ή μια κρίσι ύστερίας. Μια λιποθυμία σημαίνει άπότομη άπώλεια των αισθη-σεων. Έπισυμβαίνει ύστερ' από πολλές αίτιες, ή λιπο-θυμία όμως πού μας ενδιαφέρει, αυτή πού πιο συχνά θα συναντήσετε στο δρόμο ή στο σπίτι σας, έχει σαν αίτια είτε δυνατή συγκίνηση από μια είδησι ή από ένα θέαμα είτε ναυτία (βάλασσα — αυτόκίνητο). Το άτομο πέφτει συνήθως άπότομα, είναι ώχρο και περιούεται από ιδρώτα. Πρόσωπο, χέρια, πόδια, άκίνητα. Έχει πλήρη άπώλεια των αισθήσεων.

Μια ύστερική κρίσι επισυμβαίνει περισσότερα στις γυ- ναίκες, σε άτομα κυρίως εύασθητα και νευρικά, ύστερα από μια έντονη ψυχονευρική κρίσι ή σύγκρουσι. Έπέρχε-ται σχεδόν πάντοτε ένώπιον θεατών, είτε πολλοί είναι αυτοί είτε ένας, προς τον όποιο συνήθως άπειυθύνεται ύποσυνειδητός ή κρίσις. Η όλη σκηνή ένθυμίζει σκηνή θεάτρου. Τις φωνές, τά κλάματα ή τις άπελπισμένες κι- νήσεις ακολουθεί πτώσις, πάντοτε όμως «στα μαλακά», και σε συνέχεια άπώλεια της συνειδήσεως όχι πλήρης, συστοφή των βολών των ματιών και άτακτες κινήσεις των χεριών. Κανείς σπασμός και ή όλη κατάσταση άφί- νει την έντύπωσι ξύπνιο ανθρώπου πού ύποκρίνεται.

Η επιληπτική κρίσις είναι όλότελα διαφορετική. Το άτομο πέφτει άπότομα από όπουδήποτε και αν βρίσκεται, χωρίς καμιά φροντίδα να πείσθι σε τά μαλακά και χωρίς καμιά προηγούμενη αίτια. Η κρίσις δεν άπειυθύνεται σε κανένα, και οι θεαταί, αν υπάρχουν, είναι τυχαίοι. Το πέσιμο είναι τόσο άπότομο, πού μπορεί να έπιφέρει πολ- λές φορές κατάγματα των χεριών, των ποδιών, του κρα- νίου κ.λ.π. Το πέσιμο ακολουθεί άύσπασις των δοντιών και ή άπώλεια της συνειδήσεως είναι πλήρης. Από το στόμα βγαίνουν άφροί και παρατηρούνται σπασμοί πού είτε αρχίζουν από ένα μέρος (χέρι, κεφάλι κ.λ.π.) και έ- πεκτείνονται συνέχεια σ' όλο το κορμί, είτε περιορίζον- ται στο μέλος από το όποιο και αρχίζουν είτε μονομιάς έμφανίζονται σ' όλόκληρο το σώμα. Η βρα είναι τραγική και ή επιληπτική κυριολεκτικά σφαδάζει, ενώ συχνότατα έπέρχεται κατά την κρίσι άπώλεια ούρων και κοπράνων. Προστατεύστε τον επιληπτικό να μη πληγώθι. Σύρτε τον σε ένα έπίπεδο μέρος για να μη κινδυνεύη να πέσθι και συγκρατήστε τον έλαφρά. Βάλτε του ένα δρεμένο μαγνάλι άνάμεσα στα δόντια πού για να μη κόψθι τη γλώσσα του και ένα μαξιλάρι πίσω από το κεφάλι του για να μη το σπάση γυτώντας προς τά πίσω. Αφήστε τον ήσυχο επιβλέποντάς τον ως να τελειώσει ή κρίσις. Μη τού δίνετε διεγερτικά. Μετά την κρίσι αφήστε τον να κοιμηθι όσο θέλει.

Τά φάρμακα για την επιληψία είναι «ειδικά» και πολ- λά. Θα τά καθορίση ο γιατρός.

ΠΩΣ ΘΑ ΒΑΛΕΤΕ ΕΠΙΔΕΣΜΟ ΣΤΑ ΔΑΧΤΥΛΑ;

Τά τραύματα και οι μολύνσεις στα δάχτυλα είναι πολύ συχνές. Πολ- λές φορές θα χρειασθι να βάλετε έναν επίδεσμο, και μ' όλο πού σας φαί-

νεται απλή ύπόθεσις, μπορεί και να σας δυσκο- λείη. Τά σχέδια της στή- λης μας σας δείχνουν πώς τοποθετούνται οι επίδε-

σμοι στα δάχτυλα.

Αν πρόκειται για τραύμα και τρέχει πολύ αίμα, σφίξτε δυνατά το δέσιμο (γ) ώστε να στα- ματήσει ή αιμορραγία. Φροντίστε όμως να τόν εσφίξετε μετά από μισή ως μια ώρα και να το- ποθετήσετε έναν άλλο, κανονικό επίδεσμο. Δρ Ν. Ι. Ζ.

Ο ΜΙΣΤΕΡ Μοντγκόμεου (ή λικίας 78 χρονών, άτυχός, τρυφερός και υποκούειου, έγρασε ο φακκλός του απ' Έ-ξω) καθόταν στην άκρη του στε- νού καρεοατιού του και συλλογι- ζόταν. Ότι έπεσε να κινή κά- ποιο μικρό δώρο στην Τζιούντυ, πού γινόταλε ύστερ' από δύο με- ρες.

Ο μίστερ Μοντγκόμεου ήταν άλλοτε πολύ πλούσιος. Μά τα- ρας όλα και μια μερα, με πυ- ρετό και μ' όλη τη δυστυχία, τον κουδάλισαν στο υποκούειο. Ο γιατρός, πού τόν εξέτασε, διάταξε, στην άκμή να τόν πάνε στο νοσοκούειο. Μά ή μικρή Τζιούντυ, πού δούλεσε στο να- γκούειο και παραδέρθηκε εκεί, ύ- ποχρέθηκε στο γιατρό, ότι α- νελάμβανε αυτή προσωπικά να κοινοποιήται τον κομωό κι' εύ- γενικό κύριο» τρώοντας άυστη- ρα όλες τις παραγγελίες, πού θα έβρινε ο γιατρός. Έτσι, αυ- τός, ύπνωώθηκε...

Η Τζιούντυ φέρεο ήταν ένα δσοσερό κοριτσόπουλο, μελα- νοκόνιο, ως δεκαεπτά χρονών. Εί- νε μεγάλη ζωηρά ύπτις, σπιτλήν- κατασάα μαλλιά, άδρα γασακτι- ριστικά και γονδρά σασακώδη χει- λιά, στα όποια, πάντα, άνθιζε ένα έλκυστικό ναυάγιο. Κι' α- πό αυτή ή μικρούλα έκανε τό- σες θυσίες και ο Μοντγκόμεου άπέκτησε πάλι την ύγεια του, ο τελευταίος συλλογιζόταν με τη σείσα πού τώρα ότι έπεσε να της κινή κάποιο μικρό δώρο. Με- τι λεπτά όμως: Δεν είχε πεντα- ρα... Πού ημερών πού ή λιακάδα είχε άγκαλισθεί στοργικά την άνοιξιατική φύσι, ο μίστερ Μοντ- γκούειου, έκανε ένα κάπως μα- κροκό προείατο. Πεονώτης δε υποστάα από ένα κατάστημα, είδε στα χείλη της, μια δσοση- ρική υπλότητα. Τιμή! Τότες γαστι- νες λίδες και πέντε σελήνια!...

Τις σκέψεις αυτές τού μίστερ Μοντγκόμεου, τις έδιεκοψε ένας έλαφρός γύπτος στην πόρτα. Έυπόός. Η πόρτα άνοιξε, διακοιτικά και μίστερ μέσα ή Τζιούντυ. Τού πήγε το πωινό γέλα και μια φουγανία...

Πώς φανταζόσαστε το μελ- λον σας, δεσποινίς Τζιούντυ; τη ούπτες έξασνα ο μίστερ Μοντ- γκούειου. Δεν έρω... Απλάδι... ά- πάντση εκείνη σαστισμένη, γω- ρις να υποδέσθι να εξακολουθήσθι τη φούσι της. Ένα δσοση κορίτσι σαν και σας... Μη λησμονάτε δεσποινί- ς, ότι ο δσοφος κόσμος είναι πλάσμενος για τά δσοση κορί- τσια...

Η Τζιούντυ άπότομα, έξασ- σε σε λυγμούς. Δεν είμαι δσοση! Είμαι άσχημη... Το έρετε πολύ καλά και... Την ύπόλοιπη φράσι δεν υπό- ρεσε να την άκούση ο μίστερ Μοντγκόμεου γιατί ή Τζιούντυ έφυγε στο μεταξύ τρέχοντας Έ- ξω από το δωμάτιο.

Όταν, άργότερα, ή Τζιούντυ εναυμάκη στο δωμάτιο, είχε ή- συνασει και ζήτουμε συγγνώμη. Μά και δέβαια είσαστε ώ- ραία, δεσποινίς Τζιούντυ... Έ- γώ θα υπορούσα να είμαι πα- πούς σας... Έχω ζήσει τόσο γαόνια και έξω καλά τόν κό- σμο... Και σά να όνειροπολούσε, συ- νένισε: Έδώ και πενήντα χρόνια πείν, ένώνρισα ένα κοριτσόπου- λο, ακριβώς σαν και σας. Ή- ταν στη Βενετία... Έχετε άκού- σει για τη Βενετία; Έχω διαβάσει μερικές ρε- κλάδες στις έφημερίδες και στα περιοδικά, πού τη διαφημίζουν. Είναι, φαίνεται, πολύ όμορφη...

Ναί, Έκει λοιπόν, τη γνώ- ρισα. Ήταν σά δίδυμη άδελφή σου... Και είχε πολλούς θαυμα- στές... Αλλάς, έαυ, Τζιούν- τυ, δεν ένει κανένα θαυμαστό. Η Τζιούντυ τόν έβεβαίωσε, ό- τι κανένας άνδρας δεν την είχε προσέξει, ως εκείνη τη στιγμή. Ήταν άσχημη, κατά τη γνώμη της...

Ναί, Έκει λοιπόν, τη γνώ- ρισα. Ήταν σά δίδυμη άδελφή σου... Και είχε πολλούς θαυμα- στές... Αλλάς, έαυ, Τζιούν- τυ, δεν ένει κανένα θαυμαστό. Η Τζιούντυ τόν έβεβαίωσε, ό- τι κανένας άνδρας δεν την είχε προσέξει, ως εκείνη τη στιγμή. Ήταν άσχημη, κατά τη γνώμη της...

ΤΟ ΔΩΡΟ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Όταν ο μίστερ Μοντγκόμεου έβρινε υνός, άνοισε πάλι να δασανίξη τη σκέψι του, με πού τόπο θα υπορούσε ν' άνοστήθι την δσοση υπλότητα... Και τότε θυμήθηκε ότι, απ' όλη την τε- ραστία περιούσια πού έσπατάλη- σε, τού είχε μείνει κάποιο πολύ- τιμο κομμάτι... Ένα διβλίο!...

Την άλλη μέρα πωλί - πωλί, με το διβλίο τυλιγμένο προσ- γνικά σε μίαν έφημερίδα, ο μί- στερ Μοντγκόμεου έσπεκέσθη τα παλαιαπολίο:

— Ένω αυτό το παλιό δι- βλίο... Οι άνάγκες έρεστε, με άναγκάζουν να το διαβάσω... Ο διβλίοπώλης εξέτασε το δι- βλίο προσεκτικά.

— Και πόσο ζήτατε γι' αυ- τό το διβλίο; Δέκα γαστινες λίδες, α- πάντση δέλια, ο Μοντγκόμεου, γιατί φοβήθηκε ότι το μικρό πο- σό πού ζήτουμε έβρινε το δι- βλίοπώλη να έκπλησθι.

— Δυστυχώς, κύριε, δεν ά- νορούμε τέτοια διβλία... — Έως λιγώτερο... — Άκούστε με, κύριε... Για να μη κοπιάζετε άδικα και τρέ- νετε και σ' άλλα παλαιαπολίο, σας προφοφώ ότι το διβλίο αυτό δεν ένει καμιά αξία... Ο Μοντγκόμεου έτύλιξε και πάλι το διβλίο στην έφημερίδα προσεκτικά και έφυγε

Μέσα στο δωμάτιό του ο Μοντ- γκούειου έκανε βόλτες. Ήταν ή μέρα πού ή Τζιούντυ γινόταλε και είχε άδεια όλη την ημερά. Δόξα σοι ο Θεός, είπε με- σα του ο Μοντγκόμεου. Έτσι, δεν θα ή την άντικρύσω καθάλου σπύρα...

Αισθανόταν μεγάλη ντροπή, πού δε υπορούσε να έεπληρώσει ένα τόσο μικρό γέλο. Μά, κατά τις έξη τώ άπογευμα, ή πόρτα του δωματίου τού άνοιξε ζωηρά. Μπήκε μέσα ή Τζιούντυ, ναρού- μενη και γελαστή. Φορούσε ένα γαστιωμένο κανούρογο άνοιξια- τικό φορέμα. Κι' είχε φτιάξει δσοση, τά άφθονα μαύρα μαλ- λιά της.

— Ό! Τι δσοφα! Έπιθύσι- σε με θαυμασά ο Μοντγκόμεου. Μόνο πού, έγώ, δυστυχώς, δε υπορούσα να σας γασίσω μια ώ- ραία υπλότητα.

— Μα τί λέτε, κύριε Μοντ- γκούειου. Αυτά όλα έρεσι μού τά γασίσαι! Έγώ; Δεν καταλαβαίνω... ευνενικό τόπο πού μού μιλώ- στε, ίδως, τώρα τελευταία... Μού μιλούσατε για τόσο όμορφα παγαμύα... Ήσουν δέβαια, ό- τι μού λέγατε ψέματα, ότι είμαι ένα όμορφο κορίτσι, σαν εκείνη στη Βενετία, πού είχε τόσους θαυμαστές... Μού το είπατε ό-μως, με τέτοιο τόπο, πού το πίστεψα...

— Αί, όχι, δεσποινίς Τζι- ούντυ! Σας είπα όλη την αλή- θεια... Πάντως, για και το πι- στέψατε, είμαι τόσο εύτυχη!... — Και γώ το ίδιο, κύριε Μοντ- γκούειου, να πείπει να πηγαί- νω... Ένω σπατέλο μ' ένα νεό, θά τού δώσετε πολύ, μι- κούλα Τζιούντυ... Είμαι άνθω- πος, πού ένω ζήσει πολύ και έ- σω καλά από γυναίκες. Μόνο τρέξι! Μην άργήσι στο ναυτεύο.

Η Τζιούντυ έφυγε ναρούμενη. Κι' ο Μοντγκόμεου, πού είχε τό- σω αισθανόταν ψυχρά μέσα στο δωμάτιό του και φορούσε την καμπαντίνα του, άκούσε να ξε- σταίνεται. Έγχαλε το έλαφρό- του πού κι' άνέντυπος δέβαια με άνακούφισι. Ο κύριος Μοντ- γκούειου, ο άνθρωπος πού είχε ζήσει τόσο πολύ και ήεσε τόν κόσμο, έν, έκπληκτικό το μι- κό του γέλο, με λίγα τόσο δ- σοφα, αλλά και τόσο άληθινα λόγια...

● ΜΕΘΑΝΑ: Μερική άποψις της πελοποννησιακής λουτροπόλεως.

ΤΑ ΜΕΘΑΝΑ

Η λουτρόπολις, ήσυχαστήριο της Πελοποννήσου

ΠΟΙΕΣ ΕΛΛΕΙΨΕΙΣ ΔΥΣΚΟΛΕΥΟΥΝ ΤΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΛΟΥΤΡΟΠΟΛΕΩΣ.—ΟΙ ΘΕΙΟΥΧΕΣ ΚΑΙ ΧΛΩΡΟΝΑΤΡΙΟΥΧΕΣ ΠΗΓΕΣ.—ΠΟΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ.—ΤΟ ΚΟΣΤΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΜΟΝΗΣ

ΝΑ, μία λουτρόπολη μ' ευχάριστη και τακτική συγκοινωνία: τα Μέθανα. Βρίσκονται στην ανατολική ακτή της Πελοποννήσου, στην Αργολική χερσόνησο που καταλήγει, ένα μέρος της, στη μικρή χερσόνησο των Μεθάνων. Το έδαφος της αποτελείται από ηφαιστειογενή πετρώματα. Στο κέντρο, μάλιστα, της χερσονήσου, στην κορυφή Χελώνα (ύψος 741 μ.), φαίνεται ο κρατήρας του ηφαιστείου, που έχει διάμετρο 150 μέτρα και βάθος 6. Η τελευταία έκρηξη του ηφαιστείου, εξακριβώθηκε, ότι έγινε στα ιστορικά χρόνια που αναφέρει ο Στράβων, ο Όβιδιος και ο Παυσανίας.

Σε δύο ως δυόμισι ώρες βρίσκεστε στα Μέθανα με τα ατμόπλοια «Νεράϊδα», «Καλαμάρα», «Πίνδος» και το μικρό ημιτελολιγνίτο «Αΐγινα». Αναχωρούν από τον Πειραιά κάθε μέρα το πρωί, μεσημέρι και απόγευμα. Τα Σάββατοκυριακά τα δρομολόγια είναι περισσότερα. Τα εισιτήρια: Α' θέσι 40 δραχμές και Γ', 22. Το πλεονέκτημα στην προβλήτα των Μεθάνων γίνεται γρήγορα.

Στον παραλιακό δρόμο, που φέτος έχει ασφαλτοστρωθεί, είναι συγκεντρωμένα σε μία ίδια γραμμή, τα περισσότερα ξενοδοχεία, εστιατόρια, καφενεία και καταστήματα, έτσι που φαντάζουν σαν έναίο κτίριο, καθώς απλώνονται στο μήκος ενός χιλιόμετρου.

Κάπου 1200 κάτοικοι ζουν μόνιμα στην περιορισμένη έκταση των Μεθάνων.

Μια βόλτα στην παραλία και γνωρίζεις άμεσα τη λουτρόπολη. Εκεί βρίσκονται τις περισσότερες ώρες οι λουόμενοι και οι συνοδοί τους. Από τον βορηνί άκρη των λουτρών του Αγίου Νικολάου ως το γραφικό νησάκι περιφέρονται η κάνουν περίπατο, γευματίζουν στα εστιατόρια ή παίζουν τά-

βλι στα καφενεία. Κι' από το γραφικό νησάκι που είναι το καμάρι των Μεθάνων ξαναγυρίζεις πάλι στην παραλία ώσπου η νύχτα ερμάνει κι' αυτό το μέρος. Τα Μέθανα είναι η λουτρόπολη — ήσυχαστήριο. Δεν έχει μακρινούς περιπάτους εκτός αν εκδράμη κανείς για ολόκληρη μέρα στα γύρω νησιά.

Πραγματικά, εδώ ο λουόμενος κάνει μία αναγκαστική άναπαυσι κι' αν δεν πλήτη στην ολιγοήμερη παραμονή του, του το οφείλεται στον θαυμάσιο ήλιο, στην ιδιότυπη συγκεντρωμένη ζωή της παραλίας που λουόμενοι και παραθεριστές αποκτούν οικειότητα μεταξύ τους και δημιουργούνται φιλικές και εγκάρδιες σχέσεις. Τα βράδια συγκεντρώνονται σ' ένα ξεχονικό κέντρο που από αναψυκτήριο μεταβλήθηκε σε... χορευτικό κέντρο και σε ρερίθρη λεμονάδες και καφέ!

Η τοπική τουριστική επιτροπή έχει δεσμεύσει τον ιδιοκτήτη με όρους και έτσι δεν μπορεί να σερίθρη τίποτε άλλο.

● Λουτρονόμες των Ιαματικών λουτρών Μεθάνων.

Ο πρόεδρος κ. Α. Αθανασίου μας κατατοπίζει πως ο χώρος αυτός ανήκει στην τοπική τουριστική επιτροπή με ό-ταν άνοιξε το κέντρο προσορίζονταν για αναψυκτήριο των λουομένων στην θαλάσσια πλάς. Τώρα που διαμορφώθηκε σε κέντρο αναψυχής είναι δικαίωμα να αλλάξουν και οι όροι εκμίσθωσης με τον ιδιοκτήτη, αλλά αυτό το ζήτημα είναι της αρμοδιότητας του τουρισμού. Στον Ε.Ο.Τ., επίσης, άναγεται και το ζήτημα των περιορισμών της μουσικής και των νυκτερινών δαρκάδων. Έδω συγκροτούνται οι αρμοδιότητες του λιμενάρχου και της Τουριστικής Αστυνομίας ώστε ν' αποβούν σε βάρος των λουομένων και παραθεριστών. Κι' ενώ τα Μέθανα παρουσιάζουν μία κίνησι, που τη δάζουν στην πρώτη σειρά των ελληνικών λουτροπόλεων, στερείται ενός ψυχάγι- ● ΕΡΓΑ

Αλλά δεν είναι μόνο αυτές οι ελλείψεις που έχουν τα Μέθανα. Η λουτρόπολη δεν έχει πόσιμο νερό κι' έχει ελλείπεται φωτισμό.

Ο δήμαρχος των Μεθάνων κ. Τριανταφυλλού μας λέει πως το νερό έρχεται σήμερα με βωτία από τον Πόρο, με την ερχόμενη λουτρική περίοδο θα έχουν δικό τους νερό από αρτεσιανό. Οι σωλήνες για παροχέτευσι είναι αγορασμένοι, μα δεν έχουν τοποθετηθεί ακόμη στα ξενοδοχεία και τα οικήματα. Τα έξοδα, εκτός από την προσωπική εργασία των κατοίκων, ανήλθαν στις 128.000 δραχμές. Όσον αφορά για τον ηλεκτροφωτισμό ο δήμος θα προσπαθήσει να αποκτήσει δική του ηλεκτρογεννητρια. Ο κ. Τριανταφυλλού τονίζει πως ο σημερινός ιδιοκτήτης κ. Ζαχαράτος, που παρέχει ηλεκτρικό ρεύμα με μία παμπάλαια μηχανή, εκμεταλλεύεται άσυστολα τα Μέθανα.

Μόνο τις νυκτερινές ώρες και μία έως δυο ώρες το μεσημέρι, παρέχει ρεύμα στην πόλη. Έτσι, ούτε ηλεκτρικά ψυγεία

είναι δυνατό να εγκατασταθούν — μάλιστα ο πάγος έρχεται από τον Πόρο — αλλά και οι άλλες ανάγκες δεν ικανοποιούνται.

Θίγοντας το ζήτημα της συγκοινωνίας, ο κ. Δήμαρχος έχει τη γνώμη, πως αν τα Μέθανα συνδεόνταν με αυτοκινητόδρομο με την Έπιδαυρο απέχει 40 χιλιόμετρα και συνεχίζεται με την Κόρινθο, η κίνησι στη λουτρόπολη θα μεγάλωνε, οι λουόμενοι θα μπορούσαν να έπισκεφθούν εύκολα, στη διάρκεια της λουτροθεραπείας, διάφορους αρχαιολογικούς χώρους και οι προμήθειες σε τρόφιμα κ.λ.π. θα γίνονταν με μεγαλύτερη ευκολία.

Πηγαίνοντας για έπισκεψι του λουτροθεραπευτηρίου αισθάνεσαι τη βαρεία όσμη του υδροβείου. Ο έπόπτης του τουρισμού κ. Σπ. Στεφανάτος πρόβλημα μας κατατοπίζει για τη λειτουργία του λουτροθεραπευτηρίου. Υπάρχουν στη διάθεσι των λουομένων 40 μαρμαρίνοι λουτήρες θερμών θειούχων, Α' και Β' θέσεως. Η διαφορά δεν είναι παρά εικονική, γιατί οι λουόμενοι είναι οι ίδιοι, μα στην Α' πηγαίνουν εκείνοι που θέλουν να έχουν προτεραιότητα. Και οι τιμές διαφέρουν: 12 δραχμές η Α' και 7 η Β' θέσι. Έχει επίσης 12 λουτήρες φυσικών λουτρών με τιμή 5 δραχμές και μία δεξαμενή φυσικών λουτρών με 3 δραχμές για κάθε λούσιμο. Εκτός από αυτά ο Τουρισμός διαθέτει και 20 λουτήρες στις χλωρονατριούχες πηγές του Αγίου Νικολάου με 10 δραχμές το λούσιμο. Οι λουτήρες αυτοί δεν είναι αρκετοί για να ικανοποιήσουν με ευχέρεια τους λουομένους, γιατί στα Μέθανα υπάρχει και κέντρο λουτροθεραπείας αναπήρων. Ο Τουρισμός με την αντικατάστασι του λεητοστασίου, των σωλήνων, με το χτίσιμο σε δεξαμενές, προβλέπει επέκτασι του λουτροθεραπευτηρίου. Για το σκοπό αυτό, λέει ο κ. Στεφανάτος ψηφίσθηκε πίστωση 4 εκατομμυρίων νέων δραχμών.

Πίσω από το λουτροθεραπευτήριο υπάρχει μία εγκατάστασι για λασπόλουτρα, αλλά ελλείπης και όχι συγχρονισμένη. Σε μία μεγάλη σάλα οι λουόμενοι περιμένουν τη σειρά τους. Τηρείται αυστηρά η προτεραιότητα και οι λουτρονόμες είναι αεικίνητες. Δουλεύουν εδώ κάπου 43 γυναίκες και αμείβονται με ποσοστά 15% από τις εισπράξεις, εκτός από τα φιλοδορήματα που δεν είναι υποχρεωτικά. Πάνω από το λουτροθεραπευτήριο υπάρχουν λίγα δωμάτια για τους υπαλλήλους του λουτροθεραπευτηρίου.

Εκτός από τους λουτήρες, που διαθέτει ο Ε.Ο.Τ., υπάρχουν και τα ιδιωτικά λουτρά του κ. Διαμαντοπούλου, με 22 λουτήρες, που βρίσκονται έν-τός του ξενοδοχείου «Πηγαί».

● ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΕΣ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ

Τα λουτρά του Ε.Ο.Τ. διαθέτουν δυο γιατρούς τον κ. Κ. Κορκονική, μόνιμο υδρόλογο στις πηγές και τον κ. Ι. Θάνο, έκτακτο. Ο κ. Κορκονική μας δέχεται στο Ιατρείο του έν-τός του ξενοδοχείου Ζαχαράτου και πρόβλημα μας εκθέτει τις γνώμες του για τις

θεραπευτικές ιδιότητες των λουτρών.

Υπάρχουν δυο πηγές στα Μέθανα. Οι θειούχες αλιπηγές και οι χλωρονατριούχες του Αγίου Νικολάου. Οι θειούχες έχουν 34 βαθμούς θερμοκρασία αλλά θερμαίνονται με ατμολέβητα. Οι χλωρονατριούχες έχουν 41 βαθμούς θερμοκρασία.

Ο κ. Κορκονικήτας συμβουλεύει:

- Τα λουτρά πρέπει να γίνονται τις πρωινές ώρες.
- Να διαρκούν 3-4 εβδομάδες.
- Να εξετάζονται οι λουόμενοι παρά του υδρόλογου, να τηρούν τις οδηγίες του και τη διαίτα.
- Διακοπή για λίγες μέρες των λουτρών όταν παρουσιασθούν εννοήματα κατά τη διάρκεια της λουτροθεραπείας.
- Αποφυγή των διπλών λουτρών.
- Όχι μεγάλη θερμοκρασία.
- Καλύτερη έποχη είναι ο Μάιος, Ιούνιος και Σεπτέμβριος.
- Νοσήματα που θεραπεύονται είναι:

- 1) Ουρική διάθεσι, αρθριτισμός και χρόνιοι αρθρικοί ρευματισμοί.
- 2) Χρόνια γυναικολογικά νοσήματα (δυσμηνόρροιας, ολιγομηνόρροιας, αμηνόρροιας, που οφείλονται στην ανεπάρκεια ωοθηκών). Συνιστάται μικτή λουτροθεραπεία θερμών θειούχων σε συνδυασμό με τα χλωρονατριούχα (αλκαλικά) και ενέργεια έν-τός του λουτρού 2-3 ένδοκολλικών πλύσεων με το ιαματικό νερό.
- 3) Παθήσεις αναπνευστικού συστήματος (χρόνια νοσήματα, λάρυγγας, χρόνια βρογχίτις, βρογχικό άσθμα, εμφύσημα).
- 4) Δερματικά (χρόνια εκέματα, ψωρίασι, ψώρα, έρυθμα, πιτυρίασι, δυσιδρωσία, κνίδωση, δερματίτιδες).
- 5) Παθήσεις νεφρικού συστήματος (όσφυαλγίας, ισχιαλγίες, ριζιτίδες και άλλες νευραλγίες).

● Δεν είναι ικατάλληλη η λουτροθεραπεία στους πασχόντας από θυματίωσι, όξεία λοιμώδη νοσήματα, στις μη αντισταθμιζόμενες παθήσεις της καρδιάς, στην ηυξημένη αρτηριακή πίεσι, στους καρκινωμάτις, στις χρόνιες παθήσεις των νεφρών, στο όξυ στάδιο των δερματικών παθήσεων και ρευματισμών, στις καχεκτικές μορφές της παραμορφωτικής αρθρίτιδος και κατά την περίοδο της έμμηνου ρύσεως των γυναικών.

● ΙΑΤΡΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Για τα λασπόλουτρα ο κ. Κορκονικήτας τονίζει πως πρέπει να γίνονται, είτε ως γενικά λουτρά, είτε ως ημίλουτρα, ανάλογα με τις παθήσεις. Η λασπη θερμαίνεται με ζεστό ιαματικό νερό και χρησιμοποιείται είτε ως επιθέματα στο μέρος που πάσχει, είτε ως ημίλουτρα με 7-8 όκάδες λασπη σε 260 χιλιόγραμμα ιαματικού θερμού νερού.

Τα λασπόλουτρα χρησιμοποιούνται στις παθήσεις εκείνες που δεν βελτιώνονται από τα γενικά λουτρά, όπως:

- 1) Στη ρευματική αγκυλώσι.
- 2) Στα κατάγματα.
- 3) στις παραμορφωτικές αρθρίτιδες.
- 4) στους υδάρθρους.
- 5) νευρίτιδες.
- 6) ισχιάδες.
- 7) τραυματικά έξι-δρώματα.
- 8) χρόνιες φλεγμονές των γυναικικών οργάνων της γυναίκας (σαλπινγίτιδες κ.λ.π.).

● ΚΟΣΤΟΣ ΔΙΑΜΟΝΗΣ

Τα Μέθανα έχουν αρκετά ξενοδοχεία. Ανάμεσα σ' αυτά κυριαρχεί το Ζαχαράτου που έχει καλή θέσι και που ο πολυτελής έσωτερικός του διάκοσμος έρχεται σε αντίθεσι με την υπόλοιπη λουτρόπολη, αλλά και με το πλθος των λουομένων που είναι κατά πλειοψηφία υπάλληλοι, μικροεπαγγελματίες κ.λ.π. Οι τιμές σ' αυτό είναι 37 έως 39 δραχμές για τα μονόκλινα και 47 έως 62 για τα δίκλινα. Τα Β' τάξεως ξενοδοχεία έχουν τιμές για τα μονόκλινα 22 έως 31 δραχμές και 35 έως 47 για τα δίκλινα. Τα γ' τάξεως 17 έως 24 για μονόκλινα και 27 έως 38 για τα δίκλινα. Τα δ' τάξεως 15 έως 20 για τα μονόκλινα και 12 έως 15 τα δίκλινα κατά κλίνη. Στα Ε' τάξεως τα μονόκλινα έχουν 11 έως 18 και τα δίκλινα 10 έως 15 κατά κλίνη. Στις τιμές αυτές πρέπει να προστεθούν: για την ύπηρεσία 15% και 20% αύξησι από 1' Ιουλίου έως 30 Σεπτεμβρίου. Επίσης 5% ύπέρ του Δήμου.

● ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ ΕΠΙΣΗΣ 750 ΔΩΔΕΚΑΤΑ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΑ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ ΣΧΕΔΩΝ ΤΙΣ ΤΙΜΕΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΜΕ ΕΛΑΧΙΣΤΕΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΘΗΝΟΤΕΡΑ ΣΤΑ ΨΑΡΙΑ. ΣΤΑ ΜΕΘΑΝΑ ΕΧΟΥΝΤΑΙ ΚΑΘΕ ΧΡΟΝΟ 1200 ΕΩΣ 1300 ΑΝΑΠΗΡΟΙ ΠΟΛΕΜΟΥ ΓΙΑ ΛΟΥΤΡΟΘΕΡΑΠΕΙΑ. ΦΕΤΟΣ ΣΤΕΓΑΖΟΝΤΑΙ ΣΤΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ «ΑΚΤΗΣ» ΚΑΙ «ΟΑΣΙ» ΕΙΝΑΙ ΚΑΠΩΣ ΜΑΚΡΑΦΑ ΑΠΟ ΤΑ ΛΟΥΤΡΑ ΚΑΙ ΕΧΕΙ ΛΕΩΦΟΡΕΙΟ ΔΩΡΕΑΝ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΚΡΟΤΗΡΙΑΣΜΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΜΙΣΟ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ.

Παρ' όλο που τα Μέθανα είναι μία πολυσύχναστη λουτρόπολη το καλοκαίρι και φημίζεται για το αποτελεσματικό της των ιαματικών πηγών της, δεν κατάφερε ακόμη να συγχρονηθεί, ούτε από ιδιωτική πρωτοβουλία, ούτε περισσότερο, βέβαια, από τον Τουρισμό. Αν κι' εύκολα μπορεί να εκδράμη κανένας στην Αίγινα, τον Πόρο, την Υδρα και τις Σπέτσες για να ποικίλη λίγο τη μονότονη ζωή, μολαταύτα το άνοιγμα συγκοινωνίας με αυτοκινητο προς το έσωτερικό της Πελοποννήσου, ή οργάνωσι κέντρων αναψυχής, ή συγχρονισμός του λουτροθεραπευτηρίου, ή ενίσχυσι του ηλεκτροφωτισμού κ.λ.π., θα έκαναν τα Μέθανα μία από τις πιο ευχάριστες λουτροπόλεις της Ελλάδος.

Ε. ΖΗΣΗΣ

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΣΤΗΝ ΠΟΙΗΣΙ

Η Θεοτόκος πηγή έμπνεύσεως των μεγάλων ποιητών

Ο ΛΟΣ ό μήνας ό Αύγουστος είναι αφιερωμένος στην Παναγία. Είναι ό μήνας της Θεοτόκου, της μητέρας του Θεού. Ο έθνικός μας ποιητής Διονύσιος Σολωμός έγραψε πολλά ποιήματα αφιερωμένα στη Θεοτόκο: «Η Άναληψις της Παναγίας», «Ο Εύαγγελισμός της Θεοτόκου», «Η Σύλληψις της Παναγίας» κ. ά. Να μερικοί στίχοι από το πρώτο:

«Ήταν ή ώρα που τ' ανθρώπινο μάτι να παλαίψη
δέν ήμπορεί με τον ύπνο κι' ό αισθήσεις το κράζουν,
»όταν άκουσα φωνή, που συντροφευμένη από λύρας ήχο:
—«Έλα, Γυναίκα, έλεγε, Έλα απ' το Λίβανο!»
—«Έλα!», τον ουρανό ολόκληρο να ξαναλήν άκουσα,
»σε ήχο που όι στίχοι μου δεν έχουν δύναμι να εκφράσουν.

Ο Κώστας Πασαγιάννης έγραψε επίσης ποιήματα με τους τίτλους: «Στη Μητέρα του Θεού», «Το παιδί στην Παναγία», «Ο θόνος της Θεοτόκου» κ. ά. Το τελευταίο έχει θαυμάσιους στίχους:

«Έτσι λοιπόν σε χάνω, γλυκειέ μου από τον κόσμο.
»Ωιμέ! Και πως θα ζήσω, γλυκέ μου κι' άκριδέ μου;
»Ωιμέ! Και πως θα ζήσω, χωρίς έσε στον κόσμο.
»χωρίς τα δυο σου μάτια, χωρίς το θείο σου γέλιο,
»τον τρυφερό σου λόγο, στην άμοιρη μανούλα;»

Το ποίημα του Άνδρεά Μαρτζώκη, «Η προσευχή στην Παναγία», έχει γαλανή ήχηση πολλές γενιές και ύπαρχει σε όλες σχεδόν τις ποιητικές συλλογές. Να ένα δείγμα από αυτό το ποίημα του Μαρτζώκη.

«Στείλε, σεμνή βασίλισσα, στο πλάσμα σου γαλήνη,
»χύσε στα στήθη τ' άκαρδα, άγάπη, έλεησούνη,
»χάρισε το χαμόγελο στα μαραμένα χείλη,
»κάμε να γίνουν φίλοι, ό έχθρος με τον ένθρο».

Ο Βαλαωρίτης στο ποίημα «Εύαγγελισμός» συνδυάζει το θρησκευτικό με το πατριωτικό αίσθημα:

«Ο Άγγελος εστάθηκε, διπλώνει τα φτερά του...
»—Εύηνα, ταράζου, μη φοβού, χαιρε Παρθένα, χαιρε.
»Ο Κύριός μου είναι με σέ, Έλλάς, άνάστα, χαιρε».

Ο Άχιλλεύς Παράσχος ζητεί σ' ένα ποίημά του τη δόξη της Παναγίας προς την άγαπημένη του:

«Στην έρμη σου έχομαι και πάλιν εκκλησία,
»άγαπημένη Παναγιά, χλωμή μου Παναγιά.
»Ήλθα τον πόνο να σου είπω που έχω στην καρδιά μου,
»Δεν έχω άλλον από σέ, το έρερι Δεσποινά μου...
»Μάνα του κόσμου! Πρόφθασε, ή χάρι σου άς με σώνη,
»μ' άρώστησ' ή Μαρία μου, κοντεύει να πεθάνη».

Η «Παναγίτσα στο Πυργί» είναι ένα πασίγνωστο ποίημα του Παπαδισμαντή, που έχει έντονη τη σφραγίδα του μεγάλου συγγραφέα και έρμητή της Σαφαφας.

«Χαίρετ' ό Ιωακείμ κι' ή Άννα
»που γέννησαν χαριτωμένη κόρη
στην Παναγίτσα στο Πυργί!
»Χαίρεται όλ' ή έρμη όκορογιαλιά
»κι' ό βράχος κι' ό γκρεμής άντίκρου του πελάγους,
»που το χτυπούν άγρια τα κύματα
»χαίρεται απ' την εκκλησίτσα,
»που μοσχοβολά πάνω στη ράχη».

Ο Πολέμης, ό Δοσσίτης, ό Λαύρας, έγραψαν επίσης ωραία ποήματα αφιερωμένα στην Παναγία. Ο Κώστας Βάρναλης χάρισε στην ελληνική ποίησι δυο πραγματικά άριστουργήματα: «Οι πόνοι της Παναγίας» και «Η μάνα του Χριστού». Απώ το πρώτο παραθέτουμε μερικούς στίχους:

«Πού να σέ κούψω γυνίκα μου, να μη σε φτάνουν όι κακοί;
»Σέ ποιά νησι του όκεανού, σε ποιά κοφην έρημική;
»Δε θα σε μάθω να μιλάς και τώδικο φωνάζεις,
»Ξέρω πως θάχης την καρδιά τόσο καλή, τόσο γλυκή,
»Συ θάχης ματια γαλανά, θάχης κορμάκι τρυφερό.
»Από το πρώτο ξαφνιασμά της συνημένης νιότης,
»Δεν είσαι συ για μάχητες, δεν είσαι συ για το σταυρό.
»Έσύ νοικοκυρόπουλο, όχι σκλάβος ή προδότης.

»Δεν είναι αλήθεια πιο χροστή, σαν την αλήθεια της σιωπής
»Χίλιες φορές να γεννηθής, τόσες θα σε σταυρώσουν».

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Ε. ΖΗΣΗΣ

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Κάνει τις «διακοπές» της

● Είτε περνάτε τις διακοπές σας στη θάλασσα, στο βουνό ή στον κάμπο, έχετε προβλέψει και οργανώσει τα πάντα για τις καλές μέρες. Τα παιδιά σας μπορούν να παίξουν στο ύπαιθρο, ενώ σεις επιδιώξετε σ' ένα αγαπημένο σας σπορ ή αν προτιμάτε την ανάπαυση, το στούντε στο μπρίτζ.

Καταστροφή! Δεν το είχατε προβλέψει! Δυστυχώς, είναι ένα πράγμα που συμβαίνει καμιά φορά συχνότερα απ' όσο θα θέλατε. Είναι εύκολο τότε στους μεγάλους να συνεχίσουν το μπρίτζ τους ή το διάβασμά τους μέσα στο σπίτι, αλλά τι να κάνουν με τα παιδιά που έλκνυρίζονται και κάνουν θόρυβο; 'Ιδού γι' αυτά μερικά παιχνίδια:

● Το συρτάρι έκπληξης

Αδειάστε το κάτω συρτάρι ενός επίπλου και μαζέψτε χίλια τιποτένια πραγμάτια που σέρονται εδώ κι' εκεί, όπως σπασμένα κολιέ, κομμάτια από χρωματιστές κορδέλες, μικρά μπουκαλάκια, κουτιά κενά, κατόψο, ποστάλ, ένα αλμπουμ με φωτογραφίες, δώλους, παλιές τσάντες, κλπ. Αναγγέλλετε τότε μια έκπληξη για τα φρόνιμα παιδιά. Και μετά το φαγητό θα τους δείξετε το συρτάρι: με τα χίλια θάματα. Ενθουσιασμένα με τις άνακαλλύψεις τους θα είναι φρόνιμα όλο το απόγευμα.

● Το παιχνίδι του διδίου

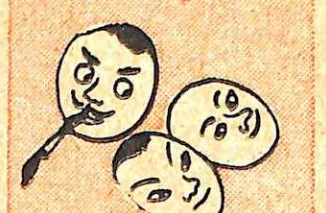
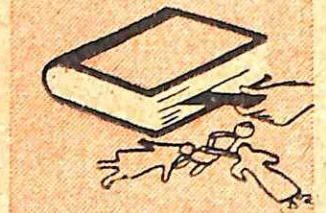
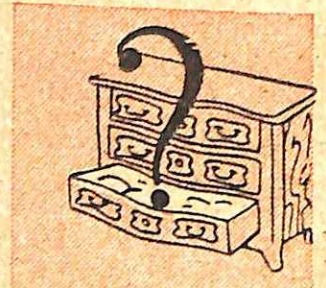
Βάλτε τα παιδιά να κόψουν κάθε είδους ζωγραφιά από άχρηστα περιοδικά. Ύστερα πητέ τους να τα τοποθετήσουν στην τύχη ανάμεσα στις σελίδες ενός χονδρού διδίου. Έπειτα δώστε τους ένα χαρτοκόπτη με τον οποίο θ' ανοίγουν το διδίο σε όποιονδήποτε σελίδα. Κάθε παιδί παίρνει με τη σειρά του και προσθέτει τους πόντους. Σημειώνει ένα πόντο κάθε φορά που ανοίγεται το διδίο πέφτει σ' ένα απόκομμα. Κερδίζει εκείνο που συγκεντρώνει τους περισσότερους πόντους.

● Με τις πατάτες γίνονται τυπογράφοι

Κόψτε στα δύο μερικές πατάτες. Βάλτε το παιδί να χαράξει, επάνω στην κομμένη επιφάνεια, ένα σχέδιο της εκλογής του ή γράμματα αν μοθαίνει να γράφει. Μ' ένα μαχαίρι όχι πολύ κοφτερό βάλτε το να χαράξει το σχέδιο που ιχνογράφει για να μπορεί να το χρησιμοποιήσει σαν σφραγίδα. Έμπιστευθείτε του ένα τοπιτόν με μελάνη. Αρκεί να πατήσει σ' αυτό τη χαραγμένη σ' αυτό πατάτα και να την απωθήσει ύστερα σ' ένα κομμάτι χαρτί ή σ' ένα κομμάτι πανι και το σχέδιο ή τα γράμματα θ' αποτυπωθούν πιστά. Το παιχνίδι αυτό μπορεί να διαρκέσει ώρες, γιατί τα παιδιά μπορούν να βρουν ανέξαντλητα θέματα για έκτυπωση πάνω στο χαρτί.

● 'Η πέτρα προσωπογραφία ή καρικατούρα

Μαζέψτε από την παρράλια βότσαλα, κατά προτίμηση στρογγυλά ή ωειδή. Διαλέχτε τα που

● 'Η πέτρα προσωπογραφία ή καρικατούρα

Μαζέψτε από την παρράλια βότσαλα, κατά προτίμηση στρογγυλά ή ωειδή. Διαλέχτε τα που

● Με τα κοχύλια

Τις καλές μέρες, βάλτε τα παιδιά να μαζέψουν κάθε είδους κοχύλια. Θα τους είναι πολύ χρήσιμα τις βροχές ή ψυχρές μέρες.

● Φτιάχτε ένα κάτοικο του 'Αρεως

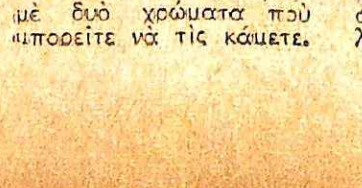
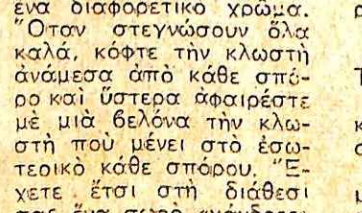
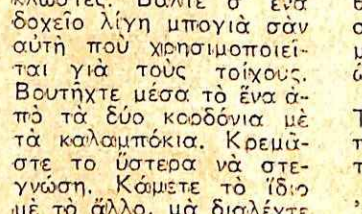
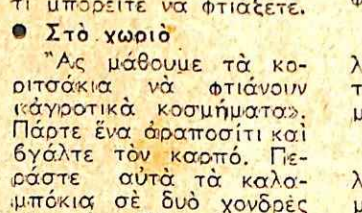
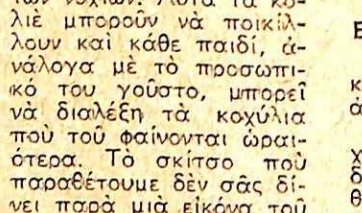
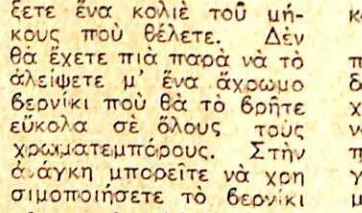
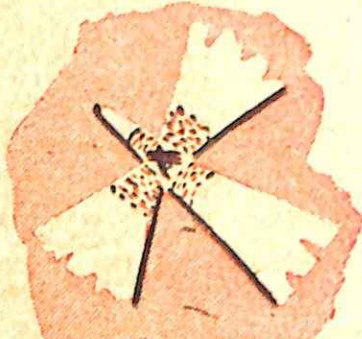
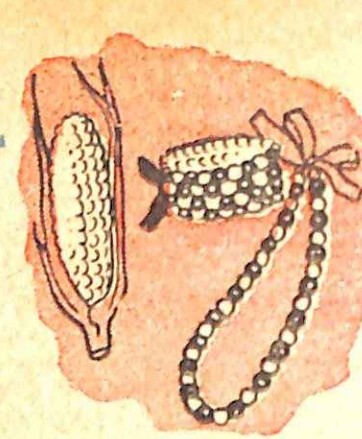
Πάρτε 4 κοχύλια κενά που να μοιάζουν λίγο με βεντάλια. Υπάρχουν αφθονά απ' αυτά σε όλες τις ακρογιαλίες. Με δυο τέτοια κοχύλια θα κάμψετε το σώμα. Τα δυο άλλα που θα κρατήσετε έλαφρα ανοιχτά θα χρησιμοποιήσετε για κεφάλι. Τέσσερα κελύφη από υδρία ενωμένα δύο-δύο θα είναι τα πόδια. Δυο μικρά στρογγυλά κοχύλια θα τοποθετήσουν στην κορυφή του κεφαλιού όπως δείχνει το σκίτσάκι μας. Θα έχετε πραγματικό ή σει μέσα σε λίγα λεπτά με κοχύλια, και λεπτό σώμα ένα μικρό ανθρωπάκο κωμικό και διακοσμητικό συγχρόνως.

● 'Ενα στακτοδοχείο για το μπαζά

Δυο κοχύλια από στρογγυλά. Το πρώτο τοποθετείται στο τραπέζι, με το άνω μέρος προς τα επάνω. Θα στερεώσετε το δεύτερο κοχύλι επάνω στο πρώτο. Το επάνω στρώμα χρησιμοποιείται για στακτοδοχείο, το άλλο για διάσεις. Μια καλή κόλλα αρκεί για να τα ενώσει.

● 'Ενα κολιέ για τη μαμά

Βάλτε να μουσκέψουν μέσα σε πολύ ζεστό νερό διάφορα μικρά κοχύλια στρογγυλά. Τρυπήστε ύστερα μ' επιμέλεια κάθε κοχύλι μ' ένα λεπτό τρυπάνι. Πάρτε μια βελόνα, ένα κορδόνι άρκετά στερό και περάστε πρώτα ένα κοχύλι. Κάμετε ένα κόμπο και έξακολουθήστε να κάνετε το ίδιο ώσπου να φτιά-

ανάλογα με τη συνταγή σας, θα χρησιμοποιήσετε, καλώς και άσχημα, και πολύ ώριμες ζώνες. Τιποτέ δεν σας υπονοούν να περιορισθείτε σε δυο χρώματα. Αυτά τα «κορμύσματα» είναι έξι ίσου γραμμών όταν είναι πολύ-χρωμα.

● 'Ενα πουλί όλο από καλαμάκια

Αγοράστε μερικά πακέτα καλαμάκια από άχυρο, διαφόρων χρωμάτων. Ένωστε μερικά απ' αυτά δένοντας τα με ένα κοτόν-περλέ στη μια άκρη που θα είναι το κεφάλι, αφού αραϊώσετε πρώτα την άλλη άκρη σε σχήμα δειντάγιας για την ουρά. Πάρτε πάλι α-κριβώς τον ίδιο αριθμό καλαμακιών και δέστε αυτά στη μέση αραϊώνοντας αυτή τη φορά τις δυο άκρες σε σχήμα δειντάγιας για τις φτερούγες. Δέστε το σώμα του πουλιού στο κέντρο από τις δυο φτερούγες και αν έχετε λίγο καιρό ακόμη, διασκεδάστε με το να περάσετε χρωματιστές κλωστές ανάμεσα στα καλαμάκια, από πάνω και από κάτω, σαν να πιέσετε ένα

καλδάι. Τοποθετήστε όλα τα πουλιά σας πάνω σ' ένα δειντάι του μικρού τεχνίτη. Θα είναι υπέροχα νος για τα πουλιά του, που φυσικά θα μάθουν σιγά-σιγά να τα φτιάχνουν μόνοι τους.

● ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

—Τι κάνει ο θεός σου και η γυναίκα του; Ζούν αγαπημένα;

—Δυο χρόνια συνεχώς τώρα ο θεός μου δεν έχει βγυθάρει. Κάβεται και κρατά συντροφιά της θείας μου...

—Αυτή είναι αγάπη!

—Έσύ μπορείς να το λες αυτό αγάπη; Ο γι-ατρός όμως το λέει... ρευματισμούς!

—Ο σύζυγος: Τόν τελευταίο καιρό η γυναίκα μου απέκτησε τη συνήθεια να μην πηγαίνει στο κρεβάτι της να κοιμηθεί αν δεν πνεί τρεις ή ώρα το πρωί.

—Ο φίλος (έκπληκτος): Τι μου λες! Γυρίζεις σε πάρτυ και νυχτερινά κέντρα;

—Ο σύζυγος: "Οχι. 'Αλλά κάβεται και με περιμένει..."

—Κύριος: 'Εδώ είναι το Τμήμα Πληροφοριών;

—Υπάλληλος: Μάλιστα, κύριε. Στις διαταγές σας.

—Κύριος: Μπορείτε να με πληροφορήσετε πώς μπορεί να μου δανείσει από εδώ μέσα ένα χιλιάριο;

M

Ε την άγκαλιά πλημμυρισμένη η λουλούδια, περισσότερο από κάθε άλλη φορά κι' όλα άπρα — όπως του ά-εσαν — ή Λιλή πέσσε, πιο νωρίς απ' τη συνθησμένη της ώρα, τη μεγάλη πόστα του Νεκροταφείου και πήρε μ' άργα δάματα το δρόμο για το μνημα του αγαπημένου της.

Βυθισμένη στις σκέψεις της δεν ανταπόδωσε το χαρτί του γέσο-θυρωρού που, βλέποντας την, σηκώθηκε άμεσως απ' την καρέκλα του και της έδωσε με συμπόνια το κασκέτο. Κι' ίσως, στην άσχημά της, να λάβει στο δρόμο αν δεν τον είχε κάνει τόσες φορές.

Δυο χρόνια τώρα δεν είχε λειψει ούτε μέρα.

Μεσ' στην κώσα του καλοκαιριού και την παγωνιά του χειμώνα, με βροχές και με χαλάζια, έρχονταν κάθε απόγευμα, την ίδια ώρα πάντα, για να σκορπίσει τα λουλούδια της στο χώμα που, μαζί με το μοναδικό άντρα της ζωής της, είχε σκεπαστεί και τη δικιά της ψυχή.

Γιατί έτσι, χωρίς ψυχή, αίσθανονταν όλον αυτόν τον καιρό. Όπως ολονόμι, με τα μάτια στεγνά, ατένιζε ώρες ώρες το σταυρό με τ' όνομα του αγαπημένου της, καταλάβαινε πως μαζί του είχαν χαθεί όλα της το όνειρα, όλες της οι ελπίδες. Ήθελε καλά πως κανένας παλιός δεν θα υπορούσε πια να την δονήσει. Ο κόσμος της είχε κλείσει για πάντα κείνη την απείσια μέρα, όταν η Μοίρα έκοψε απότομα την κλωστή που στην άκρη της βρισκόνταν ενωμένες η ζωή του και η ψυχή της... Μέλλον γι' αυτήν δεν υπήρχε: ήταν τόσο δυνατές οι συγκινήσεις που χενούσε κείνο τον άεχαστο χρόνο πλάι του — τότε που έπληθαν μαζί τα όνειρα για τη ζωή τους, όταν θα παντρεύονταν — είχε αντικρούσει με τα δικά του μάτια τόσες πρωτόγνωρες όμορφιες, είχε τόσο ξεχάσει τον υπόλοιπο κόσμο, ώστε ένοιωθε πως θάταν άσβεια στη μνήμη του και να σκεφθεί ακόμα πως μπορούσε να χτίσει μια καινούργια ζωή δίχως Αυτόν, τον ιδανικό άντρα.

Μά, αν τόν άλλο, καιρό ο πόνος της ήταν μεγάλος, τούτη τη μέρα είχε γίνει αθάσματος. Ήταν — αλλοίμονο — η τελευταία φορά που έρχονταν, ύστερα απ' την απόφαση πουχε αναγκαστεί να πάρει.

Δεν γίνονταν όμως αλλοίως... Ή πείσση τον δικόν της δεν υποφέρωνταν πιά. Δεν είχαν υποφέρει ποτέ να καταλάβουν την αξία και την υπέροχη ψυχή του αγαπημένου της όσο ζούσε, κι' ακόμα περισσότερο δεν μπορούσαν μετά το θάνατό του να νοιώσουν την σπουδαιότητα της να μείνει για πάντα πιστή στη σκιά του.

Δεν την είχαν αφήσει ήσυχη παρά μόνο τους πρώτους έξη μήνες, ύστερα από το χαμό του. Ήταν τόσο τακισμένη τότε, ώστε δεν είχαν τομήσει να της κάνουν λόγο. Μά έπειτα, δειλά-δειλά στην αρχή, κι' όσο περνούσε ο καιρός με πιοτερη επιμονή, είχαν άρχισε να τη βασανίζουν.

Η μητέρα της πρώτα, κατόπτι τ' αδερφία της, στο τέλος κι' ο πατέρας.

— Είναι καιρός να τόν ξε-

χάσεις πιά Λιλή... Πρέπει να κοιτάξεις το μέλλον σου... Δεν υποείς να θάψεις και τη δικιά σου ζωή μαζί του...

Τον πρώτο καιρό απόφευγε κάθε απάντηση: αυτό όμως όχι μόνο δεν είχε φέρει αποτέλεσμα μα τους έδινε αντίθετα περισσότερους θόρυβους. Αναγκάστηκε τότε να τους μιλήσει ξεκάθαρα μια μέρα. "Ίσως έτσι να τόποιοναν απόφαση."

Δεν θα παντρευτώ ποτέ, τους είχε πει ορθά-κοφτά. Είμαι απ' τις γυναίκες που στη ζωή τους υπάρχει θέση για έναν άντρα μόνο. Κι' αυτήν, την πήρε για πάντα ο Τάκης... Δεν θα τόν ξεχάσω ποτέ, τ' άκου-τε; Ποτέ!...

Μά μοναδικός ήταν επί-τέλους αυτός; της είχαν πεί. Τι έξαιρετικό είχε; Στο κάτω-κάτω υπάρχουν κι' άλλοι άντρες στη γη!

Κανένας όμως σαν κι' αυτόν, απάντησε ενώ την έπνιγαν οι λυγμοί.

Και για να δώσει τέλος στη συζήτηση κλειδώθηκε στο δωμάτιό της.

Την άφησαν ήσυχη λίγες μέρες κι' ύστερα άλλαξαν ταχτική. Καταλαβαίνοντας πως δεν κέοδισαν τίποτα προσπαθώντας να τόν ρίξουν στα μάτια της — ποιος ήταν άξιος να τό κάνει; — επιχείρησαν να τη φέρουν αλλοίως στα νερά τους.

— Πιστεύεις, της έλεναν, ότι αν εκείνος μπορούσε να μιλήσει θα σου γύρευε αυτή την άσκητη θυσία; να χάσεις τα νιάτα σου άδικα και να μαρμαρύνεις στο ράφι; Ποιος θα σ' εμπόδιζε να τόν πάρεις αν ή Τύχη τόν άφηνε να ζήσει; Άφου όμως ήρθαν έτσι τα πράγμα-τα;

Μπρός στα μάτια της ξεπρό-βλεπε τότε ή φωτεινή μορφή του Τάκη. Της φαίνονταν πως άκουγε τη θαθεία μελωδική φωνή του. Και στη θύμησή της ξανάρχονταν τα λόγια τους, κείνα που πόφεραν τόν καιρό που περπατούσαν σφιχτάγκα-λισμένοι.

— Είχαμε όρκιστεί, άπαν-τούσε τότε, πως ό,τι και αν τύχαινε, ακόμα κι' ο θάνατος αν μας χωρίζε, θα μέναμε για πάντα πιστοί ή ένας στον άλλο. Και άφου μιλάτε για τη δικιά του θέληση... μάθετε πως έγω άκούω τη φωνή του και εξαίρω καλά τη θέληση...

— Και φαντάζεσαι, της έλεγε ή μητέρα της χτωπώντας ξύλο, πως αν πέθαινες θού, κείνος θάμενε ανύπαντρος έρω-νώνας κάθε μέρα πάνω στο μνημα σου;

— Δεν τό φαντάζομαι εί-μαι σίγουρη, απαντούσε με πείσμα και θυμό. Ο Τάκης μου-μοιάζε: ήταν κι' αυτός ο άν-τρας που γέμιζε τη ζωή του με μια μόνο γυναίκα. Κι' αυτή που άναμεσα σε τόσες είχε δια-λέξει, θα μείνει για πάντα πι-στή στη σκιά του. Άδικα επι-μένετε... Δεν θα με κάνετε ν' αλλάξω γνώμη...

Η ίδια συζήτηση, σχεδόν ά-παράλλαχτη, είχε γίνει άμεση-τες φορές ως τότε. Ήταν σί-γουρη ότι δεν θ' άλλαξε γνώμη ποτέ τα νεύρα της όμως είχαν άρχισε να τακκίζουν. Τόν τε-λευταίο καιρό μάλιστα, απ' ό-ταν είχε παρουσιαστεί κάποιος τόν, δίχως ν' απειληθεί, τη γύρευε επίμονα απ' τους δι-κούς της, τό κακό είχε παρο-γίνει. Μάταια προσπαθούσε να κερδίσει καιρό με την ελπί-δα πως εκείνος θα κουράζονταν

ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

● Με την άγκαλιά πλημμυρισμένη λουλούδια πήρε άργα τό δρόμο για τό μνημα του αγαπη-μένου της. (Εικονογράφος: 'Αλέκου Κοντόπουλου)

ΤΑ ΑΣΠΡΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΛΥΚΟΥΡΗ

στο χιμώνα, και θα την άφηναν ήσυχη. Κάθε μέρα ήταν χειρό-τερη απ' την προηγούμενη. Ο σο περισσότερο κουρασμένη την καταλάβαιναν, τόσο και ρί-χνονταν πάνω της με πιοτερη λύσσα.

Κείνες τις ώρες την έπιανε τό παράπονο. Κι' όπως δεν εί-χε πού να ξεσπάσει, έρχονταν στο Νεκροταφείο κι' άφηνε έ-λευτερα τα δάκρυά της να δρο-σίουν τα χώματα που σκέπα-ζαν θάρια κι' έκαναν ανήμπο-ρο τό μοναδικό της σύμμαχο. "Έμενε κεί ώρες ολάκερες, ξε-χνώντας τόν κόσμο και βόι-σκώντας παρηγορία στην ιδέα πως ή σκιά του άν-δρα — που-χε λατρεύει την παράστικε."

Με την ψυχή πλημμυρισμένη πίκρα για τούς ζωντανούς που-δειχναν την κακία τους θέλον-τας ν' άδικήσουν έναν πεθανέ-νο, τού μιλούσε την παράστικε. Κι' άνάμεσα απ' τό ψιθύρισμα των κυταρισμένων πίκρας πως άκούσε σιγανή τη φωνή του να την δεινώνει στην απόφαση που είχε πάρει: να παλαίψει και ν' αικήσει κρατώντας τόν δόκο της...

Στέκονταν εκεί, άγαλμα σω-στό, άδιάφορη για όσα έστύλι-γανταν γύρω της, ενώ τό νερό της βροχής κορτάλιζε ουσικά πάνω στις πλάκες τών τάφων

τό χιμώνα, και τα τζιτζίκ-τουνίζαν τό μονότονο τραγου-δί τους καλοκαιράι.

Οι επισκέπτες τών γειτονι-κών τάφων, βλέποντας τη θλι-ψη της, την κοίταζαν με συμπα-νία και προσπαθούσαν τόν πρώτο καιρό να την παρηγοή-σουν. Δεν τούς πρόσεχε. Τό-διο γίνονταν με τούς παπάδες και τούς ανθρώπους του Νε-κροταφείου. Σιγά-σιγά την έ-μαθαν όλοι τους κι' έτσι την άφηναν ήσυχη, καταλαβαίνον-τας πως τό κοινό τους λόγια της ήταν άχρηστα.

Και μόνο όταν τό σούρουπο έρχινε τα πέπλα του πάνω στους τάφους και στα έρημα-μένα πιά από ζωντανούς δο-μάκια του Νεκροταφείου, ένας φύλακας την πλησίαζε με σε-βασμό για να της θυμίσει πως ή μέρα είχε τελώσει κι' ήταν καιρός να πηγαίνει. Κατέβαζε τότε τό κεφάλι κι' έφευγε αεί-ληπτη για να γυρίσει στην κό-λαση τού σπιτιού της μ' άργα σεναμένα δάματα, που άνη-λούσαν απόκοσμα μέσ' στη δασυνή ήρεμία τού κό-σμου τών πεθανένων.

Έτσι είχαν κυλήσει χωρίς διαφορά οι μέ-ρες, οι βδομάδες, κι' οι μήνες δίχως ο πό-νος της να μαλακώσει

διδάσκω. Στη δόξα των εικόσι πεύτε χρόνων της είχε τόσο έγκρα ταλείψει τον έαυτό της. Ωστε φαίνονταν δέκα χρόνια μεγαλύτερη. Δεν τόκανε επίτηδες, μά γιατί έτσι τόνωνε φυσικό. Κι είχε την έλπίδα πως στην εγκατάλειψη — τη μόνη άμυνα του απελτισμένου — θάβρισκε σιγά-σιγά την ήρεμία και την ανακούφιση, αν την άφηναν ή-συχ οι δικοί της.

Είχε προσπαθήσει να τους κάνει να το καταλάβουν με κά-θε τρόπο. Άλλοτε με νευρικές κρίσεις, κλάματα και λυ-γμούς. Άλλοτε με τό να κλει-δώνεται υψοτική κι' αμίλητη στο δωμάτιό της, κι' άλλοτε μιλώντας τους ψυχράμα και θάζοντας τα δυνατά της να κούρει, κάτω απ' τη γλώσσα της λογικής, το μέρος που νιώ-θε να την πνίγει.

Μά δεν είχε φέριε αποτέλεσμα. Τίποτα δεν μπορούσε να την γλυτώσει. Καταλάβαινε καλά τον τελευταίο καιρό πως έπρεπε να πάρει μία απόφαση. Άλλοιώς, σίγουρα θα το έλαι-νονταν. Κι' όπως δεν είχε σκο-πό να υποχωρήσει ποτέ δεχόν-τας τον αγαπημένο της, είχε κατασταλήσει πιά στη μόνη λύ-ση που δέλεπε, σά σωτηρία μπρος στο κακό που την άπει-λούσε: θα κλείνονταν σε μονα-στήρι.

Έτσι κι' άλλοιώς, η ζωή της είχε τελειώσει. Δεν έμενε παρά ν' αλλάξει και τ' όνομά της. Η Λιλή θα γίνονταν αδελ-φή Άγγελική. Και στη μονα-ξιά του μοναστηριού, μακριά απ' τον κοσμικό θόρυβο και τις ματαιότητες, άναμεσα απ' τους ύμνους στο Θεό κι' απ' το θυμίαμα του λιβανιού θα ξανάβρισκε την ψυχή της που-χε χάσει με τό θάνατό του. Κι' ίσως Αύτη, στην υπερκόσμια ανάστασή της, θα μπορούσε να συναντήσει τη δική. Του ψυχή και νάβρει τη γαλήνη...

Η σκέψη αυτή γύριζε από καιρό στο μυαλό της. Μά τώρα είχε γίνει απόφαση. Κι' είχε πιά φτάσει ο καιρός να την εκ-τελέσει.

Αύριο, μόλις θα χάραζε, ενώ όλοι θα κοιμόντοσαν άκούα, θάνοιγε για τελευταία φορά την πόρτα του σπιτιού της. Κι' ύστερα από λίγες ώρες μία άλ-λη πόρτα, βαρεία, θα κλείνον-ταν για πάντα πίσω της. Τά είχε κανονίσει όλα μυστικά, χω-ρίς να την πάρει είδηση κανέ-νας.

Μιά άλλόκοτη ικανοποίηση — ή χαρά του αδύναμου παι-διού που πιστεύει πως τιμωρά-ει κείνους που τ' αγαπάνε κά-νοντας κακό στον έαυτό του — την πλημμύριζε για την έκδι-κηση που θάπαιρνε μ' αυτόν τον τρόπο. Οι δικοί της θα την έχαναν εαφνικά και δεν θα μά-θαιναν ποτέ τί άπόγινε. Η ά-νησυχία κι' η πίκρα θάταν η πληρωμή τους για τό ψυχικό μαρτύριο που της είχαν επιβά-λει τόσον καιρό. Οι τύψεις για τό χαμό της, που θα καταλά-βαιναν ότι μόνοι τους προκά-λεσαν, θα τους τυραννούσαν σ' όλη τη ζωή τους. Μά δεν τους λυπόταν καθόλου. Τους άξι-ζε!

Ένα μόνο χρέος είχε να ξε-πληρώσει ακόμα πριν τραβη-χτεί για πάντα απ' αυτόν τον κόσμο. Και γι' αυτό είχε έρθει στο Νεκροτάφείο τούτο τ' άπό-γεμα νωρίτερα από κάθε άλ-λη μέρα.

Θά σκόρπιζε για τελευταία φορά τ' άσπρα της λουλούδια

πάνω στον αγαπημένο τάφο και θα τό ράντιζε με τό στερ-νά της δάκρυα για νά κρατή-σουν όσο γίνονταν περισσότε-ρα... Άλλοιμονο! Ποιό χέρι θα τον ξαναστόλιζε πιά;

Ο Τάκης ήταν κατάμονος σ' αυτόν τον κόσμο. Και κείνη η πλούσια θεία που είχε στην Πάτρα και που, όσο ζούσε, πη-γαίνει κάθε τόσο και την έβλε-πε, μένοντας λίγες μέρες κον-τά της, σίγουρα θάταν πολύ ήλικωμένη άφου δεν είχε υπο-ρέσει νάβρει ούτε μία φορά στο μνήμα του. Οι άλλοι, οι μακρινοί συγγενείς του, που τούχαν κάνει την κηδεία όταν σκοτώθηκε, δεν είχαν δείξει ά-πό τότε κανένα ενδιαφέρον. Πο-τέ, τόσον καιρό που πήγαινε στο Νεκροτάφείο, δεν τους είχε

συναντήσει. Και σίγουρα, αν δεν τον φούντιζε αυτή, ο τάφος του θάγε χορταράσει και θάγε γίνει πέσρα για νά πατούν πάνω του δάκρυα κι' άδιάφο-ρα πόδια στην προσπάθειά τους να κόψουν δρόμο.

Τώρα πιά δεν θα μπορούσε να τό επιδοίσει. Τό καντήλι που κάιγε μέρα-νύχτα πιά στο σταυρό θάσβυε για πάντα, και στη θέση που σήμερα βρί-σκονταν τ' άσπρα άσπρα λου-λούδια πούχε φυτέψει και φρον-τίσει μονάχη της, θα ξεπετά-γονταν τσουκνίδες κι' άγριοχό-ραρα... Μά δεν μπορούσε να κάνει άλλοιώς... Τό προτιμού-σε χίλιες φορές παρά νά πατή-σει τον όθο της και νά περά-σει τη ζωή της έχοντας στο πλευρό της, στη θέση του ά-σπυγκριτου αγαπημένου, έναν ό-ποιονδήποτε άλλο, φριχτό, άν-τρα...

Πλημμυρισμένη απ' αυτές τις σκέψεις, έφτασε στον τάφο. Με τά μάτια δουρκωμένα και πνιγμένη στον πόνο της, σκόρ-πισε μ' άργες κινήσεις τ' αλου-λούδια πάνω του κι' ύστερα, μην πνώντας πιά νά κρατή-θει, έξασπασε.

Άνάμεσα σ' άναφυλλιά της, του τά μουρμούρισε όλα. Τόν είχε ρωτήσει και τις άλλες μέρες, όταν ακόμα η σκέψη θά-σάνιζε τό μυαλό της, κι' η δι-κή του θέληση, που πίστευε πως την καταλάβαινε, της είχε δώσει τη δύναμη ν' άποφασί-σει. Μά σήμερα, την τελευταία φορά που άντίκρυε τό μνήμα του, αισθάνονταν την άνάγκη να τόν βεβαιώσει πως ο όρκος πουχάν κάνει μαζί, τις εύτυχι-σμένες μέρες τους, δεν θάσπα-ζε ποτέ.

— Τό ξαίρω κι' είμαι περή-μανος για σένα, της φάνηκε πως άκουσε τη φωνή του.

— Συχώρεσέ με που δεν θα ξανάρθω, μουρμούρισε, με-σ' στους λυγμούς της. Τό κάνω όμως για σένα για την άγάπη μας...

— Τό καταλαβαίνω' έτσι έ-πρεπε να κάνεις, ξανάκουσε τη φωνή του.

Μιά παράξενη άνακούφιση τη γέμιζε όσο περνούσε η ώρα. Ο αγαπημένος της ένοιωθε τη θυσία της και την δέχονταν. Ήταν, αν αυτό λέγονταν, εύ-τυχισμένη που και τώρα συμ-φωνούσαν σ' όλα, όπως τότε, την εποχή που ζούσε.

Θάμενε ακόμη πολύ πιάί στον τάφο του, αν δεν ήταν ά-νάγκη νά έτοιμασθεί για την αυριανή της φυγή στη γαλήνη.

Με μάτια στεγνά — τ' ά δά-κρυά της είχαν πιά στερέψει — κοίταξε για τελευταία φορά τό χώμα που τόν σκέπαζε και ψι-θυρίζοντας ένα στενόνέ «άντιό» κίνησε να φύγει, πτώμα σω-στό.

Όρθωσε όσο μπορούσε τό κορμί και προσπάθησε να δώ-σει ζωντάνια στο περπάτημά της. Δεν γύρισε καθόλου τό κε-φάλι. Καταλάβαινε πως αν τό-κανε, θα ξαναπήγαине κοντά του και δεν θα μπορούσε να φύ-γει ποτέ.

Είχε κάνει σέρνοντας τα δή-ματά της άρκετό δρόμο, όταν μία ξανθή κοπέλλα, στην ήλι-κία της πάνω-κάτω, κρατών-τας στην άγκαλιά της ένα μπουκέτο λουλούδια, τη στα-μάτησε.

— Με συγχωρείτε, της είπε, αλλά είμαι ξένη... Μήπως ξαί-ρετε που είναι ο τάφος κάποιου Τάκη Καρδούνη; μου είπαν πως κάπου εδώ βρίσκεται...

Η Λιλή τάχασε. Θέλησε κά-τι νά πεί, μά η γλώσσα της υποδούληκε. Κοίταξε μόνο την άλλη με δάκρυα τόσο άλλόκο-το, που κείνη πασαζενεύτηκε. Έμεινε λίγη ώρα σιωπηλή κι' ύστερα βλέποντας πως η Λιλή δεν άπαντούσε, μουρμούρισε κάτι κι' έκανε να φύγει.

— Σταθήτε, της φώνησε τό-τε σαν να ξυπνούσε απ' όνειρο. Σας ζητώ συγγνώμη, μά ή-μουν άσχημη και δεν κατά-λαβα. Ποιόν τάφο είπατε πως ψάχνετε;

Η άλλη της ξανάπε τ' όνο-μα.

Ναί, δεν χωρούσε άμφιδο-λία. Ήταν ο τάφος του αγα-πημένου της που γύρευε αυτή η άγνωστη. Άλλά ποιά ήταν τάχα και πως δρόθηκε εδώ; Μά περιόργα, γεμάτη άγω-νία, τη συνετίσε.

Μάεψε όση δύναμη είχε και δίνοντας με κόπο στη φωνή της άδιάφορο τόνο, της άπάν-τησε πως ξείριε τον τάφο που ζητούσε. Προσφέρθηκε αλίστα να τη συνοδεύει.

Η ξένη άνήθηκε στην άρχή εύγενικά.

— Δεν ήθελα να σας θάλω σε τόσο όπο, έκανε. Θα τόν δρώ και μόνη μου αν μ' όδηγή-σετε...

Μά μπρος στην έπιμονή της, άναγκάστηκε να δεχτεί.

Ξεκίνησαν έτσι μαζί για τόν τάφο του Τάκη, ενώ η Λιλή θά-σάνιζε τό μυαλό της για νά βρει τρόπο να μάθει κείνο που-θέλε.

Δεν χρειάστηκε να κοπιήσει πολύ. Η ξένη κοπέλλα ήταν φλύαρη και της τάπε όλα μόνη της δίχως να γίνει άνάγκη να τη ρωτήσει.

Μιλούσε, χωρίς καλά-καλά να προσέχει τη Λιλή, διαστικά και φιλάρεσκα σαν να δούσκον-ταν σε κοσμικό σαλόνι και νά-χε για θέμα τη μόδα ή τη χα-ρούμενη περιπέτεια κάποιος φί-λης της.

Κι' όσα δεν πρόλαβε να πεί στο δρόμο που πήγαιναν, τά τέλειωσε ενώ έβασε τ' άσπρα λουλούδια της πλιάί στο σταυ-ρό του Τάκη, δίχως να προσέ-ξει τ' άλλα που η Λιλή είχε σκorpήσει πάνω στο χώμα.

Ο τόνος της φωνής της ή-ταν σχεδόν εύθυμος, κι' οι με-λοδραματικές κινήσεις που κά-νε, μαζί με τους μορφασμούς της, θυμίζαν θέατρο.

— Τί ώραίό που είναι τό νε-κροτάφείο σας, είχε άρχισει προ-σπαθώντας να βρει άφορμή για συζήτηση. Έρχομαι, ξαίρετε, για πρώτη φορά. Είμαι απ' την Πάτρα...

Και χωρίς να περιμένει άπάν-τησιν απ' τη Λιλή, βιάστηκε να συνεχίσει, σαν να πνιγνόνταν ά-πό τήν άνάγκη να ξεφορτώσει τά μυστικά της στον πρώτο άν-θρωπο που άντίκρυε:

— Άλήθεια, δεν σας συστή-θηκα. Τ' όνομά μου είναι Καίτη Νικολάου. Κι' ο καίμενος ο Τά-κης ήταν άρραβωνιαστικός μου. Άγαπήμαστέ τρελλά δυο όλο-κληρα χρόνια πριν τό θάνατό του κι' αν ζούσε, σίγουρα θά-μουν γυναίκα του σήμερα... Μά δεν ήταν τυχερό... Ο δυστυχι-σμένος... Έπρεπε να τόν γνω-ρίκατε... Θα τόν έρωτεύσαστε χωρίς άλλο' ήταν θαυμάσιο παι-δί κι' όμορφος όσο λίγοι... σω-στός γόνις...

Και βγάζοντας τό μεταξωτό μαντηλάκι της σκούπισε ένα δά-κρυ απ' την άκρη του μάτιού της.

— Η Λιλή δεν μπορούσε να πι-

στέψει τ' ατύχια της υποός στην άναπάντητη άποκάλυψη. Νόμι-σε στην άρχή πως έβλεπε έ-φάλη. Στην άπελπίσια της προσπάθειας να κρουαστεί από κάπου για νά μην πιστέψει τη φοιχτή αλήθεια που ξεπρόβαλε μπρος της και που την έκανε να νοιώθει τό χώμα να φεύγει κάτω απ' τά πόδια της.

— Μά... ήταν κι' αυτός απ' την Πάτρα; ψιθύρισε άτονα.

— Όχι, άπάντησε ζωηρά η Καίτη. Ήταν Άθηναίος, κι' έ-δώ είχαμε γνωριστεί σε κάποιο ταξίδι μου. Άλλά έχονταν τα-χτικά στην Πάτρα και μ' έβλε-πε. Έμεινε μόλις εκεί άσκε-τές μέρες κάθε φορά. Καίμενε Τάκη!... Θασρώ πως τόν βλέ-πω αυτή τη στιγμή μπρος στα μάτια μου γεμάτον ζωντάνια κι' έρωτα, όπως τόν είδα για τε-λευταία φορά, μία δρομάδα πούν σκοτωθεί... Γιατί, ξαίρε-τε, σκοτώθηκε σε δυστύχημα...

Τί τρομερό αλήθεια! Φροντίζε, φανταστήτε, κείνες τις μέρες ά-κριδώς — όπως μου έρασε — να ταχτοποιήσει τις δουλειές του για νά παντρευτούμε... Ήταν φοιχτό τό χτύπημα για μένα όταν τόμαθα' τόν πρώτο καιρό κόντευα να πεθάνω. Άλλά δεν θασρεύεσε... Όταν κάτι δεν εί-ναι τυχερό νά γίνει, δεν γίνεται ποτέ... Πού ξαίρει κανείς; Μπορεί έτσι νάταν καλύτερα...

Η Λιλή είχε πέσει κι' άνα-μεταξύ, άκούγοντάς την, πάνω στην πλάκα ενός γειτονικού τά-φου και με μάτια χαμένα κοίτα-ζε μπρος της δίχως να βλέπει. Αισθάνονταν παράξενα' είχε την εντύπωση πως τά λόγια της ξένης είχαν τραβήξει τη ψυχή της απ' τό νόημα που δούσκον-ταν, θαμμένη μαζί του δυο χό-νια, και της την είχαν δώσει πί-σω, κουρελιασμένη και πληγω-μένη.

Ήθελε να σηκωθεί και νά φύγει τρέχοντας, μά καταλά-βαινε πως στο πρώτο όημα θά σωριαζόνταν χάμω. Έτσι ήταν άναγκασμένη να τ' άκούσει όλα ως τό τέλος, άντικρύζοντας κι' αυτή με τη φαντασία της τόν ίδιο άνθρωπο γεμάτον ζωντάνια κι' έρωτα, όπως τόν είχε δει μία μέρα πριν σκοτωθεί. να της λείι πως θα ταχτοποιούσε τις δουλειές του για νά παντρευ-τούν...

Θέλετε να πηγαίνουμε; άκουσε εαφνικά τη φωνή της Καίτης. Τέλειωσα... Μεγάλη σας καλωσύνη να τ' άκούσετε τόση ώρα. Άλλά τί έχετε; Έ-σεις φαίστε άρρωστη...

— Δεν είναι τίποτα, άποκρί-θηκε με θυσμένη φωνή η Λιλή και σηκώθηκε με κόπο. Μιά εα-φνική άδιαθεσία' θα μου περά-σει γρήγορα...

Έκανε να προχωρήσει, μά δυσκολεύτηκε κι' άναγκάστηκε να στηριχτεί στο μπράτσο που της έδινε η άλλη.

Μιά τελευταία άπορία θάσά-νιζε τό αναστατωμένο της μυα-λό. Θέλησε να την ξεκαθαρίσει κι' αυτήν, όπως προχωρούσαν σιγά-σιγά για την έξοδο.

— Θάρχετε ταχτικά εδώ, εί-πε. Περιεργο πως δεν σας συ-νάντησα άλλη φορά...

— Α μπά, έκανε η Καίτη. Πρώτη φορά έρχομαι. Δεν θυμά-στε που σας τό είπα στην άρχή;

— Ναί, με συγχωρείτε, τό ξε-χασα, άπάντησε η Λιλή. Μόνο...

— Καταλαβαίνω την έκπληξη σας κι' έχετε δίκιο, τόν έκαψε τότε η άλλη. Θα σας φαίνεται παράξενο πως δεν κατάφερα νάβω καμμία φορά ως τώρα. Άλλά βεβαία... δεν σας τό εί-

Οι νέες πολυτελείς καμπίνες Γλυφάδας, σε μία πανοραμική τους άποψη.

Η ΠΛΑΖ ΤΗΣ ΓΛΥΦΑΔΑΣ ΑΝΑΚΑΙΝΙΖΕΤΑΙ

ΕΝΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΕΝΟ ΕΡΓΟ ΧΑΡΑΣ ΚΑΙ ΨΥΧΑΓΩΓΙΑΣ.— ΝΕΕΣ ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ ΚΑΜΠΙ-ΝΕΣ.— ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥΗΜΕΡΗ ΔΙΑΜΟΝΗ.— ΤΙ ΕΡΓΑ ΘΑ ΓΙΝΟΥΝ ΑΚΟΜΗ

ΣΤΗ γνωστή θαυμάσια πα-ραλία της Γλυφάδας, με την περίφημη άμμουδιά της, οικοδομήθηκε τώρα ένα μεγάλο συγκρότημα από μοντέρνες πολυτελείς καμπί-νες, περίπτερα, άναψυκτι-ρια, μπάρ κλπ. Όλη η πε-ριοχή κλείστηκε με σύρματα και τά έργα άρχισαν πριν τέσσερις μήνες. Ό,τι έγινε μέχρι τώρα είναι πράγματι θαυμάσιο, πολιτισμένο και με πολύ λεπτό γούστο... Παρτέρια με λουλούδια, δια-δομοί με φιλό λευκό χαλί-κι, τεραίν για δολέυ μπάλ, άναψυκτήρια που θασρείς σε στηρίζονται σε καλαμια, σκιάδες από καλαμιές και καμπίνες δροσερές κι' εύά-ριστες — όλα αυτά με τέ-τοια χάρι βαλμένα, που δεν συγκρίνεται με ό,τι έγινε μέ-χρι σήμερα στην Έλλάδα στον τομέα αυτόν.

Υπάρχουν σήμερα και λει-τουργούν τρία συγκροτήματα άποδυτηρίων από 70 καμπί-νες πολυτελείς τό καθένα. Χτισμένες με μαρμαρίνες πλάκες, χρωματισμένες με δι-ασφορετικά χρώματα η καθε-μία πτέρυγα, διαθέτει υπαί-θρια και έσωτερικά ντους, ά-ναψυκτήριο, συντριβάνι και δυο τεραίν για δολέυ μπάλ. Τό δάπεδο στρωμένο παντού με τέχνη, άφίνει άνάμεσα πολλά παρτέρια με λουλού-

δια και η ολοκάθαρη ψιλή άμμουδιά που άπλώνεται ως τη θάλασσα δέχεται τους λουόμενους κάτω από μεγά-λες όμπρες νά κάνουν την ήλιοθεραπεία τους.

Άριστέρα απ' την είσοδο, οικοδομήθηκαν περίπτερα με ένα ύπνοδωμάτιο και ένα στενόνέ δωμάτιο για βαλίτσες και ντουλάπα. Διαθέτει επί-σης ντους με κρού και ζεστό νερό καθώς και βεράντα.

Κομμά, δροσερά και εύπα-ρουσίατα είναι κατάλληλα για διαμονή πολυήμερη και θα είναι όλα έτοιμα μέχρι τέλους Αυγούστου.

Άνάμεσα στα δυο αυτά συγκροτήματα τών άποδυτη-ρίων και περιπτερών, έτοιμά-ζεται από γρήγορα, ένα με-γάλο μπάρ που εκτός τών ποτών που θα σεορίβει, θα έτοιμάζει και φαγητά για τους ένοίκους τών περιπιτε-ρών.

Στην άκρη, δεξιά πλευρά της πλάζ, χτίζεται έστιατό-ριο που θα εξυπηρετεί κάπου 200 άτομα και θα λειτουργή χειμώνα — καλοκαίρι. Θα δια-θέτει πίστα για χορό και θα είναι έτοιμο μέχρι 15 Σε-πτεμβρίου. Στο μέλλον, στην άριστερη πλευρά της πλάζ, πάνω στον λόφο με τά πεύ-κα, θα χτιστή ξενοδοχείο.

Την οικοδομήσι και έκμε-

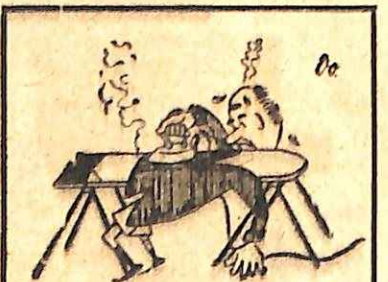
τάλλευσε αυτό το έργο έ-χει αναλάβει η άνώνημη του-ριστική και ξενοδοχειακή έ-ταιρία «Αστήρ», που τις πε-ρισσότερες μετοχές έχει η Τράπεζα Έθνική — Άθηνών.

Η κίνηση, παρ' όλο που η είσοδος στην πλάζ είναι 15 δραχμές, παρουσιάζεται ά-κετά ζωηρή και έπιτρέπεται για λούσιμο μέχρι στις 7 μ. μ. Από τις 9 μ. μ., έως 1 πρωινή, έπιτρέπεται διαμονή στο άναψυκτήριο, που σεορί-νει ποτά με τις έξις τιμές:

Λευονάδες, πορτοκαλάδες 3 δραχμές. Μύρτες μικρή διάλη 6, μεγάλη 10. Σάν-τουιές κοτόπουλο ή κρέας 6. Έπίσης παγωτά και καφέ με 4 δραχμές.

Έγινε ένα έργο πολιτι-σμένο, εφάμιλλο με τά ευρω-παϊκά αυτού του είδους και η πλάζ της Γλυφάδας άξιο-ποιήθηκε. Φυσικά δεν είναι προσιτό στον πολύ κόσμο, που διέρχεται τόση οικονομί-κή δυσχέρεια. Έκείνοι όμως που μπορούν, θα βρουν εδώ μία όληθινή άνακούφιση στην άπολαυστική όλογαση θά-λασσα με την ξεάριστη άμ-μουδιά της, στα διακομη-μένα με πράσινο και λουλού-δια άποδυτήρια, σ' όλα, τέ-λος, γύρω που σκροτούν ένα άέρα χαράς και πολιτισμού.

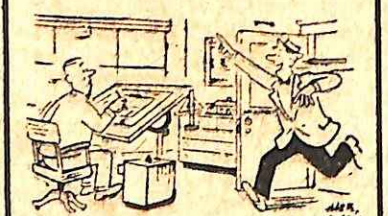
Σ. Ζ.

Όταν η σύζυγος λείπει στην έξοχή!

Είπε ο γιατρός να μη καπνίζω; Μά δεν καπνίζω...

Κύριε όρχιτέκτονα, μπορείτε να προσθέσετε ένα δωμάτιο παιδιού;

Μπορείτε να πίντε ό,τι θέλετε, για την και-νουργία μόδα, κυρία Πα-παδοπούλου, πάντως, εί-ναι πρακτική.

ΓΛΥΚΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΣΤΑΦΥΛΙ ΓΛΥΚΟ (ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ)

- 2 όκδες σταφίδα
- 1½ όκα ζάχαρη
- ½ φλυτζάνι τσαγιού χυμός πορτοκαλιού
- 1 λεμόνι
- Βανίλια

● Καθαρίζετε τη σταφίδα και την πλένετε. Τη βάζετε σε μία σουπιέρα σε σειρές με τη ζάχαρη, τη ραντίζετε με το χυμό πορτοκαλιού και αφήνετε να σταθ 24 ώρες. Τότε βράζετε το γλυκό ως ότου «δέσει». Περί το τέλος προσθέτετε το χυμό λεμονιού. Όταν το γλυκό μισοκρυώσει προσθέτετε τη βανίλια.

Την επομένη βράζετε το γλυκό ως ότου το σιρόπι του «δέσει». Περί το τέλος προσθέτετε το χυμό λεμονιού. Όταν το γλυκό μισοκρυώσει προσθέτετε τη βανίλια.

ΜΕΛΙΤΖΑΝΑΚΙ ΓΛΥΚΟ (ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ)

- 1 όκα μελιτζανάκια
- 1 όκα ζάχαρη
- 2 φλυτζάνια τσαγιού νερό
- Χυμός λεμονιού
- Αιύγδαλα
- Κανελουράφωλα

● Αφαιρείτε από τα μελιτζανάκια το κοτσάνι των και τα χαράζετε κατά μήκος. Τα βράζετε επί 8 έως 10 λεπτά, τα στραγγίζετε και τα ρίχνετε σε νερό κρύο. Όταν κρυώσουν τα ξαναστραγγίζετε και τ' απλώνετε επάνω σε πετσέτα. Κατόπιν βάζετε μέσα σε κάθε μελιτζανάκι από ένα αιύγδαλο και το δένετε με κλωστή για να μην πέσει το αιύγδαλο κατά το βράσιμο.

Βράζετε τη ζάχαρη, το νερό, ένα κομματάκι φλοιό κανέλας και 5 έως 6 γαρύφαλα επί 1½ λεπτά. Ρίχνετε τα μελιτζανάκια και τα βράζετε επί 6 έως 7 λεπτά. Τραβάτε το γλυκό από τη φωτιά και αφήνετε να σταθ 24 ώρες. Τότε βράζετε τα μελιτζανάκια από το σιρόπι και αφαιρείτε την κλωστή. Βράζετε το σιρόπι έως ότου «δέσει» και ρίχνετε τα μελιτζανάκια και το χυμό του λεμονιού. Αφήνετε το γλυκό να βράση ώπου να «δέσει».

ΤΟΜΑΤΑΚΙ ΓΛΥΚΟ (ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ)

- 1 όκα τοματούλες
- 1 όκα ζάχαρη
- Χυμός λεμονιού
- Αιύγδαλα

● Ρίχνετε τις τοματούλες σε βράζον νερό, τις τραβάτε από τη φωτιά και αφήνετε να σταθ 5 λεπτά. Κατόπιν αφαιρείτε το φλοιό, τις χαράζετε λίγο από το αντίθετο μέρος του κοτσάνι και τις πιέζετε

ελαφρά για να πέσουν οι σπόροι και το νερό της.

Βάζετε μέσα σε σουπιέρα σε σειρές τις τοματούλες και τη ζάχαρη, τη σκεπάζετε και αφήνετε να μείνουν στο ψυγείο, ή σε δροσερό μέρος επί 24 ώρες. Τότε τις βγάτε από τη σουπιέρα και αδειάζετε σε κατσαρόλα το σιρόπι και την αιύγδαλη ζάχαρη που υπάρχει μέσα σ' αυτή. Το βράζετε ως ότου «δέσει» και το ρίχνετε επάνω στα τοματάκια. Αφήνετε να σταθ 24 ώρες, τα στραγγίζετε και βράζετε το σιρόπι μερικά λεπτά, ή ως ότου «δέσει». Βάζετε μέσα σε κάθε τοματάκι από ένα αιύγδαλο αιύγδαλο, τα ρίχνετε μέσα στο δεμένο σιρόπι και βράζετε το γλυκό ως όπου να «δέσει». Περί το τέλος προσθέτετε το χυμό ενός λεμονιού.

ΤΗΓΑΝΙΤΕΣ ΤΟΥ ΤΕΑΣ

- 2 φλυτζάνια τσαγιού αλεύρι
- Ελάχιστο αλάτι
- 4 κουταλάκια τσαγιού (κοφτά) ζάχαρη
- 4 κουταλάκια τσαγιού (κοφτά) μπέικιν - πάουντερ
- 2 αυγά χτυπημένα
- 1½ φλυτζάνι τσαγιού γάλα
- ¼ φλυτζάνι τσαγιού φυτίνη
- 1 φλυτζάνι τσαγιού χοντροκομμένα καρύδια
- Μέλι

● Κοσκινίζετε το αλεύρι, το μετράτε και το ξανακοσκινίζετε με το αλάτι, τη ζάχαρη και με τη μπέικιν - πάουντερ. Προσθέτετε τ' αυγά, το γάλα, τη φυτίνη και τα καρύδια.

Ζεσταίνετε ένα χονδρό τηγάνι το αλείψετε με φυτίνη και ρίχνετε 2 ή 3 κουταλιές από το κυλό για κάθε τηγανίτα. Τις ψήνετε και από τις δύο πλευρές και τις σερβίρετε ζεστές με μέλι.

ΑΧΛΑΔΙ ΓΛΥΚΟ (ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ)

- 1 όκα αχλάδια μικρά
- 350 δράμια ζάχαρη
- 175 δράμια νερό
- 1 λεμόνι

● Καθαρίζετε τα αχλάδια και αφαιρείτε από τη βάση των με ειδικό εργαλείο τα κουκούτσια. Τα ρίχνετε καθώς τα κα-

θαρίζετε ένα - ένα μέσα σε νερό όπου έχετε στίψει ένα λεμόνι. Κατόπιν τα στραγγίζετε, τα σκεπάζετε με νερό και τα μισοβράζετε. Τα στραγγίζετε πάλι και τα ρίχνετε σε νερό κρύο.

Βράζετε μαζί τη ζάχαρη και το νερό επί 5 λεπτά. Ρίχνετε τ' αχλάδια, αφού τα στραγγίξετε και αφήνετε να βράσουν επί 5 έως 6 λεπτά. Τραβάτε το γλυ-

ΚΑΙ ΔΟΚΙΜΑΣΜΕΝΕΣ ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗΣ

ΚΑΡΥΔΟΠΗΤΑ ΤΟΥ ΤΕΑΣ

- Υλικά για τη ζύμη:
- 2 φλυτζάνια τσαγιού αλεύρι
- ½ κουταλάκι τσαγιού (κοφτό) μπέικιν - πάουντερ
- 1 κουταλάκι τσαγιού ζάχαρη
- ½ φλυτζάνι φυτίνη
- 1 κορκαδί
- 5 κουταλιές σούπας περίπου νερό

Υλικά για τη γέμιση:

- 1 φλυτζάνι τσαγιού ζάχαρη
- 3 κουταλιές σούπας (κοφτές) αλεύρι
- Ελάχιστο αλάτι
- 1 φλυτζάνι τσαγιού χοντροκομμένα καρύδια
- 1 φλυτζάνι τσαγιού γλυκόζη
- 3 αυγά
- 3 κουταλιές κοφτές βούτυρο λίγη βανίλια

● Κοσκινίζετε μαζί το αλεύρι, την μπέικιν - πάουντερ και τη ζάχαρη. Τρίβετε μέσα τη φυτίνη και ύγραψετε το μίγμα με το κορκαδί και με το νερό. Μαζεύετε τη ζύμη, τη ζυμώνετε ελαφρά και την ανοίγετε σε φύλλο πάχους 2/3 εκατοστού. Την απλώνετε μέσα σε ένα ταψάκι.

Αναμιγνύετε τη ζάχαρη, το αλεύρι, και το αλάτι. Προσθέτετε τα καρύδια, τη γλυκόζη και τα κορκαδία των αυγών, χτυπημένα. Προσθέτετε επίσης το βούτυρο, τη βανίλια, και τ' ασπράδια των αυγών αφού τα χτυπήσετε και γίνουν μαρέγγα. Απλώνετε το μίγμα μέσα στο ταψάκι, επάνω στη ζύμη και ψήνετε την καρυδοπίτα σε μέτριο φούρνο (350ο Φαρενάιτ) επί 45 περίπου λεπτά. Την κόβετε σε τετράγωνα κομμάτια.

ΡΟΔΑΚΙΝΑ ΜΑΡΜΕΛΑΔΑ (ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ)

- 1 λεμόνι
- 1 πορτοκάλι
- 1½ όκα ροδάκινα
- 1½ όκα ζάχαρη

● Κόβετε το λεμόνι και το πορτοκάλι σε κομμάτια και αφαιρείτε τα κουκούτσια και τις δέσμες.

Αδειάζετε το κυδωνόπαστο σε ταψάκι ελαφρά λαδωμένο, ή σε φόρμες και αφήνετε να σταθ μία ή δύο μέρες. Κατόπιν το ραντίζετε με λίγο κονιάκ και το πασπαλίζετε με ζάχαρη. Το κόβετε σε κομμάτια και το τηγνίζετε σε κομμάτια, σε σειρές με λαδοχαρτό ανάμεσα και με φύλλα δάφνης.

ΚΑΦΕ ΦΡΑΠΕ

- 1 φλυτζ. τσαγιού νερό ζεστό
- 1 κουταλάκι τσαγ. νεοκφέ
- 1 κουταλιά σούπας κρέμα σαντιγύ
- 1 κουταλάκι τσαγιού κονιάκ
- 1 κουταλάκι τσαγιού ζάχαρη

● Αναμιγνύετε τ' ανωτέρω υλικά. Προσθέτετε δυο κουταλιές πάγο κοπανισμένο και ανακατεύετε το μίγμα με δύναμη με ένα κουταλάκι.

Σερβίρετε τον καφέ φραπέ με κομμάτια.

- 1 κουταλάκι τσαγιού κανέλα
- ½ κουταλ. τσαγιού γαρύφαλα
- ¼ φλυτζάνι τσαγιού χυμός λεμονιού

1 όκα και 100 δράμια ζάχαρη
● Αναμιγνύετε τα ροδάκινα, την κανέλα, τα γαρύφαλα, το χυμό λεμονιού και τη ζάχαρη. Βράζετε τη μαρμελάδα σε δυνατή φωτιά, ενώ την ανακατεύετε διαρκώς έως ότου πήξη. Προσθέτετε τ' αυγά.

ΣΥΚΟΜΑΡΜΕΛΑΔΑ (ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ)

- 3 όκδες σύκα φρέσκα
- 1 όκα ζάχαρη
- Βανίλια

● Αφαιρείτε από τα σύκα το φλοιό, τα περνάτε από μηχανή και τα ρίχνετε σε κατσαρό-

λα με τη ζάχαρη. Βράζετε τη μαρμελάδα έως ότου «δέσει». Όταν κρυώσει την αρωματίζετε με λίγη βανίλια.

Αφαιρείτε τη ζύμη σε φύλλο πάχους 1/3 περίπου εκατοστού και την κόβετε σε μικρούς δίσκους. Βάζετε επάνω σε ένα δίσκο ένα κουταλάκι από τη γέμιση, δέχετε το γύρω με την άκρη με λίγο νερό και τοποθετείτε επάνω έναν άλλο δίσκο. Πιέζετε τις άκρες με τη γέμιση για να κλειστή η γέμιση μέσα και βάζετε το γυμνισμένο μπισκότο σε βούτυρο λιωμένο ταψί. Ετοιμάζετε όλα τα μπισκότα κατά τον ίδιο τρόπο και τα ψήνετε σε μέτριο φούρνο επί 15 περίπου λεπτά. Τα πασπαλίζετε, εάν θέλετε με αχνοζάχαρη.

νή και τα ρίχνετε σε κατσαρόλα με τη ζάχαρη. Βράζετε τη μαρμελάδα έως ότου «δέσει». Όταν κρυώσει την αρωματίζετε με λίγη βανίλια.

ΚΟΚΤΕΪΛ ΦΡΟΥΤΩΝ

- Ροδάκινα
- Αχλάδια
- Πεπόνι
- Σιρόπι
- Λικέρ

● Καθαρίζετε τα φρούτα και τα κόβετε σε μικρά κομματάκια.

Ετοιμάζετε σιρόπι με ζάχαρη και με νερό σε ίσα μέρη. Το κρυώνετε και το ρίχνετε επάνω στα φρούτα. Βάζετε το κοκτέιλ φρούτων στο ψυγείο για να παγώσει. Το σερβίρετε σε μικρά γυαλίνα μπόλ και το ραντίζετε, εάν θέλετε με λικέρ.

ΡΟΔΑΚΙΝΑ ΣΤΟ ΦΟΥΡΝΟ

- 6 ώριμα ροδάκινα
- 12 γαρύφαλα
- 1 φλυτζάνι τσαγιού ζάχαρη
- 2 κουταλάκια τσαγ. βούτυρο
- Φλούδα λεμονιού
- Κανέλα

● Καθαρίζετε τα ροδάκινα και κορφαίνετε επάνω τα γαρύφαλα. Τα βάζετε μέσα σε ταψάκι, ρίχνετε επάνω τη ζάχαρη και τα ραντίζετε με λίγο νερό. Τα πασπαλίζετε με λίγη κανέλα, προσθέτετε ένα κομμάτι φλοιό λεμονιού, τα σκεπάζετε και τα ψήνετε στο φούρνο έως ότου μαλακώσουν. Το ξανακαίτε, περί το τέλος, για να ροδίσουν ελαφρά.

ΜΠΙΣΚΟΤΑ ΓΕΜΙΣΤΑ

- 1 φλυτζάνι τσαγιού φυτίνη
- 1½ φλυτζ. τσαγιού ζάχαρη
- 2 αυγά χτυπημένα
- ½ κουταλάκι τσαγιού (κοφτό) σόδα
- ½ φλυτζάνι τσαγιού γάλα

- 2 κουταλάκια τσαγιού (κοφτά) μπέικιν - πάουντερ
- 4 φλυτζάνια τσαγιού περίπου αλεύρι

Για τη γέμιση:
75 δράμια σύκα
75 δράμια σταφίδα
150 δράμια αχλάδια
150 δράμια ζάχαρη

● Χτυπάτε τη φυτίνη και ρίχνετε τη ζάχαρη τυμπηκώς. Εξακολουθείτε να χτυπάτε το μίγμα έως ότου γίνει αφράτο. Προσθέτετε τ' αυγά.

Αιώνετε τη σόδα με το γάλα και τη ρίχνετε στο μίγμα της φυτίνης. Προσθέτετε το αλεύρι, αφού το κοσκινίσετε με την μπέικιν - πάουντερ. Ζυμώνετε τη ζύμη σε αλευρωμένο σαγί και αφήνετε να σταθ 24 ώρες στο ψυγείο, ή σε δροσερό μέρος. Ετοιμάζετε τη γέμιση:

Περνάτε από μηχανή τα σύκα και τις σταφίδες. Καθαρίζετε τ' αχλάδια και τα ψιλοκόβετε. Τα βράζετε όλα μαζί με τη ζάχαρη έως ότου το μίγμα πήξη. Το κρυώνετε.

Ανοίγετε τη ζύμη σε φύλλο πάχους 1/3 περίπου εκατοστού και την κόβετε σε μικρούς δίσκους. Βάζετε επάνω σε ένα δίσκο ένα κουταλάκι από τη γέμιση, δέχετε το γύρω με την άκρη με λίγο νερό και τοποθετείτε επάνω έναν άλλο δίσκο. Πιέζετε τις άκρες με τη γέμιση για να κλειστή η γέμιση μέσα και βάζετε το γυμνισμένο μπισκότο σε βούτυρο λιωμένο ταψί. Ετοιμάζετε όλα τα μπισκότα κατά τον ίδιο τρόπο και τα ψήνετε σε μέτριο φούρνο επί 15 περίπου λεπτά. Τα πασπαλίζετε, εάν θέλετε με αχνοζάχαρη.

ΜΗΛΑ ΠΕΛΤΕ

- Μήλα
- Ζάχαρη
- Νερό

Πλένετε τα μήλα και χωρίζετε τ' αφαιρείτε το φλοιό και τα κουκούτσια, τα κόβετε σε τετράγωνα. Τα βάζετε σε κατσαρόλα και τα σκεπάζετε με νερό. Τα βράζετε έως ότου μαλακώσουν. Κατόπιν τα πιέζετε ελαφρά. Βάζετε επάνω σε λεκάνη ένα τρυπητό και στρώνετε μέσα σ' αυτό ένα ταψάκι. Αδειάζετε μέσα τα βρασμένα μήλα με το χυμό. Αφήνετε να στραγγίσουν μερικά ώρες και κατόπιν μετράτε το χυμό με φλυτζάνι τσαγιού. Τον βράζετε επί 3 λεπτά και προσθέτετε 3/4 φλυτζ. τσαγιού ζάχαρη για κάθε φλυτζάνι τσαγιού χυμό. Ανακατεύετε έως ότου η ζάχαρη λυώσει και αφήνετε να βράση σε δυνατή φωτιά επί 15 περίπου λεπτά ή έως ότου «δέσει».

Περί το τέλος, προσθέτετε, εάν θέλετε, λίγη αρωματική.

ΚΥΔΩΝΙ ΠΕΛΤΕ: Αντικαθιστάτε τα μήλα με κυδωνάκια. Τα πλένετε και τα βράζετε με το φλοιό και με τα κουκούτσια.

ΠΕΛΤΕΣ ΑΠΟ ΚΥΔΩΝΙΑ ΚΑΙ ΜΗΛΑ: Χρησιμοποιείτε κυδωνάκια και μήλα σε ίση ποσότητα. Τα βράζετε μαζί τα στραγγίζετε και «δένετε» το χυμό όπως περιγράφεται ανωτέρω, στην πρώτη συνταγή.

● Πολλές νοικοκυρές συνθηρίζουν, αυτή την εποχή, να φτιάχνουν σπιτικές χυλοπίτες και τραχανά, εξασφαλίζοντας έτσι στην οικογένειά τους, για το χειμώνα, μερικά ζεστά και θρεπτικά πιάτα. Σ' αυτή τη στήλη, η αγαπητή αναγνώστριά, θα βρή μερικές συνταγές, που θα τη βοηθήσουν.

ΤΡΑΧΑΝΑΣ ΓΛΥΚΟΣ

Γάλα 2—3 όκδες
Σιμιγδάλι ή αλεύρι
Αλάτι, όσο αναλογεί

● Βάζετε σε λεκάνη 2 έως 3 όκδες γάλα και ρίχνετε σιμιγδάλι ή αλεύρι αρκετό για να γίνει η ζύμη μέτρια. Προσθέτετε, επίσης μία ή δύο κουταλιές αλάτι.

Παίρνετε κομματάκια ζύμης στο μέγεθος αυγού και τα πλατύνετε με τις παλάμες σας για να γίνουν ομαλές πηλές. Τις απλώνετε σε τραπεζομάνδηλο και τις

χυρίζετε συχνά έως ότου μισοστεγνώσουν. Κατόπιν τις κόβετε σε μικρά κομματάκια.

Όταν τα κομματάκια ζύμης στεγνώσουν αρκετά ώστε να τριβώλται εύκολα, τα περνάτε από κόσκινο χονδρό τριβώντας τα με την παλάμη σας. Ο τραχανάς σ' αυτό το σημείο είναι έτοιμος. Τον αφήνετε απλωμένο 3—4 μέρες για να στεγνώσει καλά και κατόπιν τον μαζεύετε. Τον διατηρείτε σε τενεκεδένια κουτιά.

Γκυκοζύνος

Χρησιμοποιείτε γάλα, γιαούρτι, σιμιγδάλι, ή αλεύρι. Τον κατασκευάζετε σύμφωνα με τις οδηγίες που αναγράφονται πιο πάνω, στην

κατσακευή του γλυκού τραχανά. Η ημίξηνη γέυσι του οφείλεται στη γιαούρτι, που αντικαθιστά ένα μέρος του γάλακτος.

Ξυνός

Χρησιμοποιείτε γιαούρτι, ή ξυνισμένο γάλα. Επίσης κ' εδώ η κατασκευή του γίνεται κατά τον παραπάνω

τρόπο. Η γέυσι είναι ξυνή και οφείλεται ή στη γιαούρτι ή στο ξυνισμένο γάλα που θα χρησιμοποιήσετε.

ΧΥΛΟΠΗΤΕΣ

- 10 αυγά, χτυπημένα
- 20 κουταλιές σούπας γάλα
- 5 κουταλάκια τσαγ. (κοφτά) αλάτι
- Αλεύρι, όσο το μίγμα σηκώνει

● Αναμιγνύετε τ' αυγά, το γάλα και το αλάτι. Ρίχνετε τόσο αλεύρι όσο χρειάζεται για να γίνει η ζύμη σφικτή. Τη σκεπάζετε και αφήνετε να σταθ 1½ ώρα. Κατόπιν τη χωρίζετε σε 10 περίπου κομμάτια. Ανοίγετε κάθε κομμάτι σε φύλλο

πολύ λεπτό, επάνω σ' αλευρωμένο σαγί. Αφήνετε τα φύλλα να σταθ 20 λεπτά για να μισοστεγνώσουν, τυλίγετε το καθένα σε ρολό και το κόβετε σε λουρίδες πλάτους ενός εκατοστού. Κόβετε κατόπιν τις λουρίδες σε μικρά τετραγώνια.

Αφήνετε τις χυλοπίτες απλωμένες 3 έως 4 μέρες για να στεγνώσουν και τις διατηρείτε σε τενεκεδένια κουτιά.

ΧΥΛΟΠΗΤΕΣ ΜΕ ΚΙΜΑ

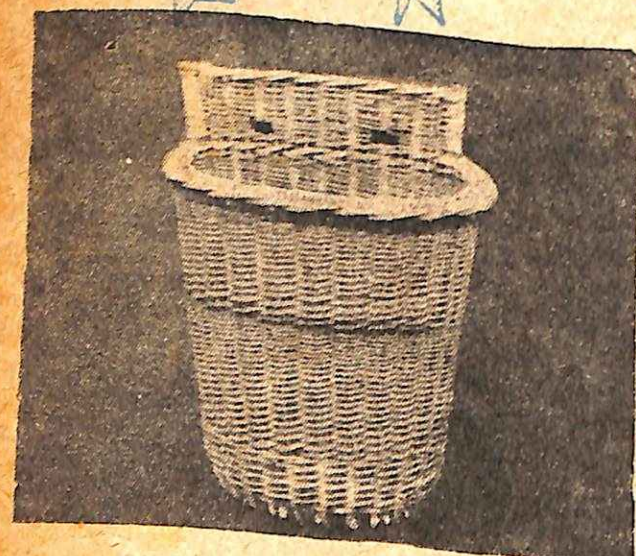
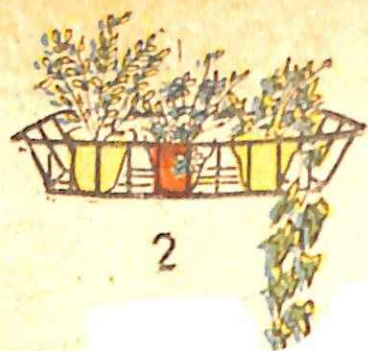
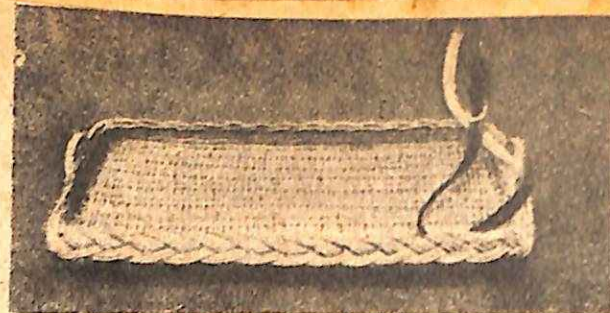
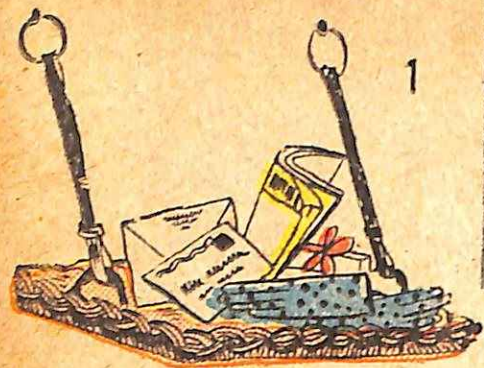
- 150 δράμια κιμάς
- ½ φλυτζάνι τσαγιού φυτίνη ή βούτυρο
- 1½ φλυτζ. τσαγιού ψιλοκομμένα κρεμμύδια
- ½ φλυτζάνι τσαγιού ψιλοκομμένη πιπεριά
- ¼ φλυτζάνι τσαγιού σέλινο ψιλοκομμένο
- 2 φλυτζάνια τσαγιού τομάτες ψιλοκομμένες
- Αλάτι και πιπέρι
- Χυλοπίτες
- Τυρί τριμμένο

ΨΑΡΙ ΒΡΑΣΤΟ ΖΕΛΕ

- 1 όκα και 300 δράμια νερό
- Αλάτι και πιπέρι α-κοπάνιστο
- 2 γαρύφαλα α-κοπάνιστο
- 2 φέτες λεμονιού
- 2 κουταλιές ξύδι
- 4 κουταλιές χυμός λεμονιού
- ½ φλυτζάνι τσαγιού κρασί άσπρο
- ½ φύλλο δάφνης
- 1 όκα ψάρι κατάλληλο για βραστό
- 10 φύλλα ζελατίνης

● Βράζετε μαζί επί 10 λεπτά όλα τα ανωτέρω υλικά εκτός από το ψάρι και τη ζελατίνη. Καθαρίζετε και

πλένετε το ψάρι και το προσβέτετε. Το σιγοβράζετε επί 20 έως 25 λεπτά. Κατόπιν το βγάτε από το ζωμό, αφαιρείτε τα κόκκαλα και την πέτσα και το κόβετε σε μεγάλα κομμάτια. Βράζετε το ζωμό έως ότου μείνει σχεδόν το 1/3. Λιώνετε τη ζελατίνη και την προσθέτετε στο ζωμό, αφήνετε να πάρη βράση, τον στραγγίζετε και τον ρίχνετε επάνω στο ψάρι. Αφήνετε να σταθ στο ψυγείο έως ότου στερεοποιηθεί. Το σερβίρετε γαρνιρισμένο με κάρδαμο, μ' τομάτες και με αυγά βρασμένα

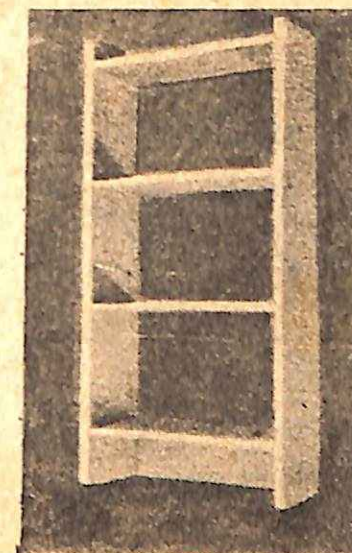
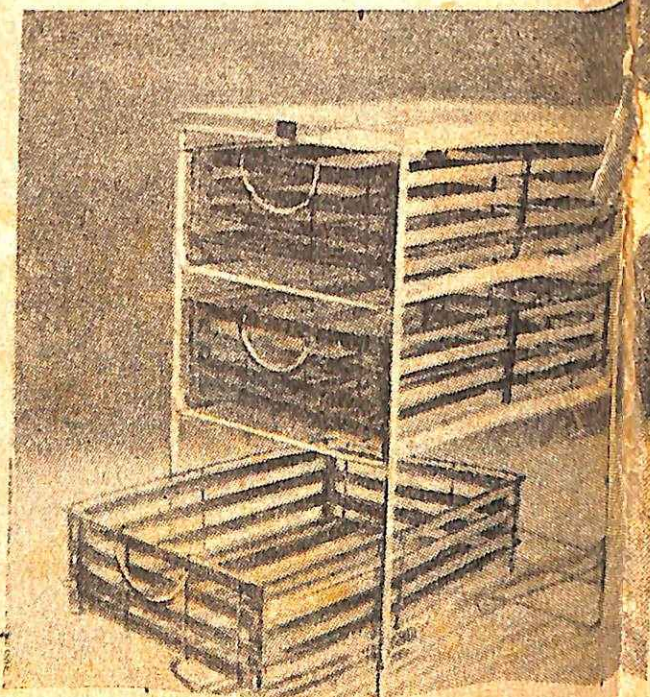
ΑΠΛΕ

1 "Ο δίσκος
"Ένας μικ
δληθή εύκ
έκει — έσ
θέλετε να βγάλ
τι. Έκει πάνω
και γ
τοποθ
κίνο
όποιοι

2 "Ένα συρμάτινο πλέγμα, απ' αυτά που
μπορούν τώρα για το στράγγισμα των
στην κουζίνα, θα αποτελέσει ένα θαυμάσιο
για την τοποθέτηση μερικών γλαστρών με διακο
κά φυτά, αφού το βάψετε με ένα ζωηρό πράσινο
Μπορείτε να το στερεώσετε στον τοίχο με
στους γάντζους, ή μπορείτε να το τοποθετή
κάποιο σημείο της θεράντας ή του μπαλκονιού

3 Τό «καλάθι - αποθήκη παιχνιδιών»

"Ένα ψάθινο καλάθι, απ' αυτά που
ποιούν οι αγρότες ή οι άχθοφόροι, υπο
μία να μεταβληθεί σε καλάθι - αποθή
τά διαρκώς σκόρπια παιχνίδια του παιδιού

ΕΡΕΥΝΕΣ ΙΔΕΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΗ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ ΣΑΣ

δερμάτινες λουρίδες και δυο μεγάλοι χαλκάδες εξασφαλίζουν το
κρέμασμά του στον τοίχο του δωματίου, ενώ ένα εξωτερικό ντύ
σιμο με ριγέ πλαστικό ύφασμα το στολίζει (Εικ. 3).

4 Ένα πολύτιμο έπιπλο με πολλές χρήσεις

"Ο άπλος αυτός μεταλλινός σκελετός, με τρία ράφια που
περιλαμβάνουν ανάλογα συρταρωτά πλέγματα — είτε
ξύλινα, είτε σιδερένια — βαμμένος με ένα ζωηρό μον
τέρνο χρώμα, μπορεί να χρησιμοποιηθεί σαν ένα πρακτικώτατο
έπιπλο - βάσεις τηλεφώνου, ημερολογίου, και θέσεις τηλεφωνικού
καταλόγου κλπ. Σε κάθε συρτάρι σκόσιμο είναι να τοποθε
τηται από ένα χερούλι βαμμένο μαύρο, ώστε να μη λερώνεται
από το πιάσιμο (Εικ. 4α). "Ο ίδιος όμως αυτός άπλος μεταλ
λινός σκελετός, έφωδιασμένος πάντα με τα ανάλογα συρτάρια,
μπορεί να χρησιμεύσει και για άλλες δουλειές στο σπίτι: "Αν
ντύσετε τα συρτάρια εσωτερικά και εξωτερικά με ένα χαρούμενο
ύφασμα — λευκά και κόκκινα καρό π.χ. — μπορείτε θαυμάσια
να το χρησιμοποιήσετε για να φυλάτε εκεί μέσα τα έργα χειρά
σας, τα ρούχα που είναι για μπάλωμα, για μαντάρισμα ή για
σιδερώμα. "Η επάνω, σιδερένια επιφάνειά του μπορεί να χρη
σιμοποιηθεί για το σιδερώμα μικρού σχήματος άσπυρροχών
κλπ. (Εικ. 4β). "Αλλά να και μία τρίτη, εξ' ίσου πρακτική και
όμορφη, χρησιμοποίησις του άπλου μεταλλινού σκελετού με τα
συρτάρια: Μπορείτε θαυμάσια, αφού του κάνετε μία άπλη, αλλά
και... ολοκληρωτική μεταμόρφωσι, να το μεταφέρετε στο δωμά
τιο των παιδιών σας. Βάψτε με ζωηρό κόκκινο ντύκο το σκελε
τό και ντύστε το εσωτερικό των ραφιών με πλαστικό ύφασμα
(το λεγόμενο «ναύλον»). "Όπως βλέπετε στην εικόνα μας, δημι
ουργείται έτσι μία σωτήρια για την τάξη του δωματίου αποθή
κη, για τα παιχνίδια των παιδιών σας (Εικ. 4γ).

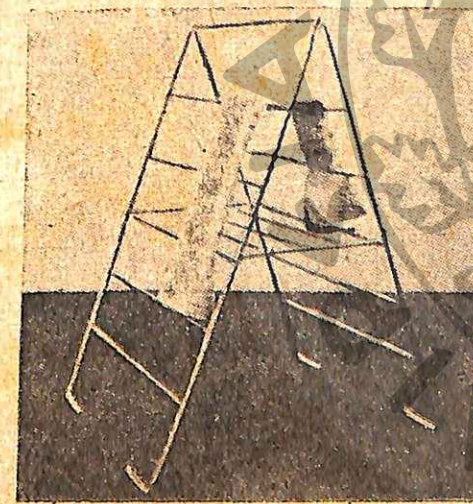
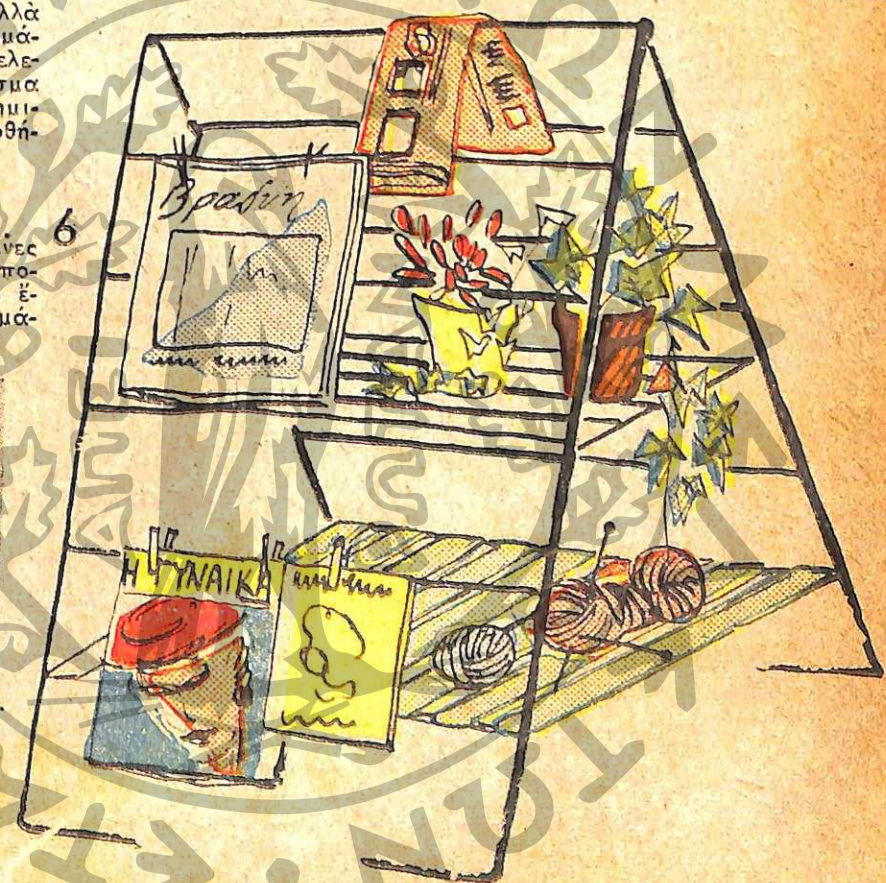
5 Τό έρμάριο - μπάρ - βιβλιοθήκη

Δυο στοιχειώδεις ξύλινες βιβλιοθήκες, κατασκευασμένες
στο σχήμα που δείχνει το σχέδιό μας χωρίς πλάτη, υπο
ρούν να συνδεθούν και να αποτελέσουν ένα πρακτικό έ
πιπλο «έρμάριο - μπάρ - βιβλιοθήκη» (Εικ. 5). Τα δυο κομμά

για ενώνονται κατά μήκος της μιάς κόψης της πλευρικής των
επιφανείας με μεντεσέδες. Έτσι ώστε να — ούν να ανοιγο
κλείνουν. "Η μία βιβλιοθήκη — εκείνη που τελικά θα χρησιμεύ
ση και ως βιβλιοθήκη — κόβεται στο επάνω της μέρος, ενώ τα
ράφια της άλλης κόβονται με τρόπο ώστε να υπάρχουν κατάλλη
λες υποδοχές για τα μπουκάλια, τα ποτήρια κλπ. "Έτσι, όταν
το έπιπλο είναι κλειστό, από μπρός φαίνονται οι ράφες των βι
βλίων, που καλύπτουν σχεδόν τελείως τα περιεχόμενα των ρο
φιών του μπάρ. "Όταν ανοίξουμε προς τα πλάγια το τμήμα - βι
βλιοθήκη, αποκαλύπτεται το τμήμα - μπάρ. Οί εξωτερικές και
οί εσωτερικές επιφάνειες του έπιπλου βάφονται με ντύκο.

6 Τό στεγνωτήριο - περίπτερο

"Ένα στεγνωτήριο των ρούχων, μεταλλικό ή ξύλινο, απ'
αυτά που πωλούνται τώρα στα μεγάλα καταστήματα
είδων οικιακής χρήσεως, μπορεί να διασκευασθεί σε ένα
συμπαθέστατο και πολύ πρακτικό... περίπτερο ανάστροφως έφη
μερίδων, περιοδικών κλπ. (Εικ. 6). "Αφού βάψετε το σκελετό
με μαύρο ντύκο — ή με άλλο χρώμα, αν θέλετε — τεντώνετε
ανάμεσα στα χαμηλότερα κάγκελά του μερικές πολύχρωμες λου
ρίδες ύφασματος, ώστε να μπορείτε να άκουμπάτε εκεί τα πλεκτά
σας κλπ. Οί έφημερίδες του άνδρός σας και τα περιοδικά τα
δικά σας, κρεμιούνται στα διάφορα κάγκελα με μανταλάκια,

Η ΤΖΟΥΛΙΑ ΚΑΝΕΙ ΟΝΕΙΡΑ

ΑΘΗΝΑ-ΓΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Ν. ΜΑΡΑΚΗ

11 Ον
"Ο ηλικιωμένος κύριος τόξαψε το παρμυθί κι' εγώ έπιπαιδα θανασία το ρόλο μου. Ο μπαμπάς, η μαμά, η κουδερνάντα μας, αυτή ή μοχθηρή καθηγήτρια των λατινικών που με παίδευε ήταν το θέμα της κουβέντας μας. Και ο κύριος μόλις που τόλμησε να μ' άγγιξει. "Υστερα από μια βδομάδα ή Μπέτυ με παρουσίασε στον ίδιο σά μεγαλύτη... αδελφή της μαθήτριάς! Και ύστερα πάλι από δέκα μέρες με συνέστησε στον ίδιο ως... μαμά των δυο κοριτσιών. "Εννοείται πως κάθε φορά άλλαζα χτένισμα, φόρεμα και τρόπους... συμπεριφοράς. — Τά παραλές, χρυσή μου! την πείραζε μία από τη συντροφιά. Τόση στραβομάρα είναι άπίστευτη!

— Στην τιμή μου, σερί! διαμαρτυρήθηκε εκείνη. Μονάχα που την τελευταία φορά έπειδη τον είδα που με κύτταζε κάπως περιεργά και φοβήθηκα μη καταλάβη τη μηχανή, τον άγκάλιασα και του έδωσα τα γυαλιά που φορούσε: «Δε μπορώ να σε βλέπω, αγάπη μου μ' αυτά τά γυαλιά! Σε κάνουν άσχημο! Ένώ έχεις ένα τόσο γοητευτικό πρόσωπο!»

— "Υπάρχουν λοιπόν τόσο ήλιθιοι άντρες;

— "Όλοι οι άντρες είναι ήλιθιοι! είπε άποφθεγματικά ή ξανθή κοπέλλα και άδειασε το ποτήρι της.

— "Όλοι γέλασαν. Και ή Τζούλια που έβλεπε όλα τά πράγματα γύρω της να χοροπηδούν σά μεθυσμένα ξεκαρδίστηκε να γελάει.

— "Έξοχα! είπε. Τί ώραία, Χριστούλη μου, που τά λέει! Είναι άθαστη!

— "Αν ήταν νάκουγε πριν δυό μήνες τούτη την ιστορία θά ένοιωθε πολύ άσχημα. Ανάμεσα σ' αυτή τη στενοχωρία. Θα φύσκωναν τά μαγουλά της από ντροπή και δεν θά τολμούσε να σηκώσει τά μάτια. Τώρα όμως όλα ήταν διαφορετικά. Και τούτο το ούίσκυ με σόδα της έφερε μια τρελή διάθεση να γελάσει. "Αχ, Χριστούλη μου, πόσο άστείο! Πόσο εύκολα μπορεί να την πάθει ένας άντρας όταν μάλιστα φορά ή γυαλιά. Και τί έξυπνη αυτή ή Μπέτυ! Φαντάσου αυτός ο ηλικιωμένος κύριος να άναγκάστηκε ξαφνικά το κόλπο! Γελούσε, γελούσε με την καρδιά της. Τίποτα πιά δε μπορούσε να την παραξενέψει.

— "Ενοιωθε μάλιστα πολύ υπερήφανη που δρισκόταν ανάμεσα σε τόσους καθώς πρέπει κυρίους — γνωστότατα όνόματα της Αθήνας — που την τιμούσαν με την παρέα τους και της χαμογελούσαν γλυκά προσπαθώντας να τραθήσουν τον ένδιαφέρον της. Τά βλέμμάτα τους άστράφταν από πό-

θο και ύποσχέσεις καθώς την κύτταζαν κι' αυτό της άρεσε υπερβολικά. "Όχι πώς δεν ήταν δέβαιη για τον έαυτό της. Κάθε άλλο. "Έξερε πολύ καλά πόσο άξίζει. "Εκείνος άλλως τε ο άσπρος ταφάς που φορούσε άπόψε ήταν ένα πραγματικό όνειρο. "Ενας άσπρος ταφάς μωσαρέ μούρλια! "Όμως τρελαινόταν καθώς έβλεπε τον Σταματόπουλο να ζηλεύει. "Ήταν σά να φοβόταν πως θά την χάσει, καθώς την προσεχε που σκορπούσε χαμόγελα στους νέους της συντροφιάς.

— "Εσκυψε στ' αυτή της και της ψιθύρισε.

— Τί θάλεγες, μωρό μου, για ένα περιπάτο με τ' αυτόκινητο;

— "Η φωνή του είχε κάτι το ίκετευτικό. Τά μάτια του τρε-

μπάζαν. Τί γλυκός που ήταν! Δε μπορούσε φυσικά να άρνηθ. "Η μαντάμ Μπέτυ που ήταν στο άπέναντι τραπέζι της ένευσε καταφατικά.

— "Όπως θέλετε, του έπρε. Σηκώθηκαν και βγήκαν από τη σάλα. "Η Τζούλια άρπαξε με την άκρη του ματιού της μερικά ζηλόφωνα δλέμματα. Μά και δέβαια, πολλές έπρεπε να ζηλεύουν την τύχη της. "Η Μπέτυ συνώδεψε το ζευγάρι ως τις σκάλες της είσοδου.

— Φρόντισε να φανής καλή μαζί του, της ψιθύρισε.

— "Ν, ναι! άπάντησε. Μονάχα που πρέπει το πρωί να είμαι στο «Αν Βόγκ» πολύ νωρίς. "Εχουμε να δοκιμάσουμε μερικά καινούργια μοντέλα και θά με περιμένουν.

— Έξεχσε αυτή τη δουλειά, τη συμβούλεψε ή Μπέτυ. "Αν είσαι έξυπνη δεν θά δοκιμάσεις πιά ξένα φορέματα μπροστά στις διάφορες ξιπασμένες κυρίες. Θα κάνης δυό τρεις φορές μονάχα το χρόνο επίσκεψεις στους οίκους μόδας και θά παραλαβούν για σένα τά μανεκέν, Τζούλια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 24

— "Όταν ξύπνησε μία άχτίδα του μεσημεριάτικου ήλιου έκανε νωχελικά τον περιπάτο της στα τσαλακωμένα σεντόνια της

κρεβατιού. Στο γυμνό της μπράτσο είχε γυρίσει το κεφάλι του και κοιμόταν ο Σταματόπουλος. Το δλέμμα της ταξίδεψε μέσα στην κάμαρα. Κάτω στο πάτωμα και στον καναπέ ήταν πεταμένα εδώ κι' εκεί τά ρούχα τους. "Ο άσπρος ταφάς δρισκόταν στα πόδια του κρεβατιού. Μπροστά στην κλειστή πόρτα δρισκόνταν άναποδοντισμένες οι γόδες της. "Η πορτατίδ λαμπα ήταν ακόμα άναμμένη στο κομοδίνο. Λησμονήσαν να τή σβήσουν. Χτες τη νύχτα που ήρθαν εδώ ήταν πολύ ζαλισμένη και ούτε μπορούσε να θυμηθ. πώς ακριβώς μπήκε σε τούτη την κάμαρα.

Είχε ριχτή στην άγκυλιά του με λαχτάρα και τώρα καθώς τον έβλεπε πιά ένοιωθε μία βαθεία άηδία. Σηκαινόνταν τον έαυτό της. "Όμως ήξερε ότι έπρεπε να κατανηκίσει με κάθε τρόπο αυτό το αίσθημα της άηδίας που την πλημμυριζε. Το πρώτο δHEMA σπινιχίζει πάντοτε. "Υστερα όλα τά συμβαίνει κανείς.

Κύτταζε το ρολόι της. Τούτη την ώρα θα ροιόταν σίγουρα στο «Αν Βόγκ». "Ο προϊστάμενος των μανεκέν κύριος Ζωρζ θά πηγαίνετο νευριασμένος στο γραφείο του και θά ρίχνη κάθε τόσο ματιές στην ώρα. "Υστερα θά σηκώνη γεμάτος άπελπισία τά χέρια του ψηλά και θά άνασπανάει.

— "Ν, μόν ντιέ! Τί κατάστασις!

Και τ' άλλα κορίτσια θά κρυφογελούν εύχαριστημένα.

— "Αχ, τί ώραία! Τού την έσκασε ή Παριζιάνα του!

Τράβηξε το μπράτσο της, που χρησιμοποιούσε για μαζιλάρι ο Σταματόπουλος. "Εκείνος άναίριζε τά μάτια. Χασμουρήθηκε και καθώς την είδε πλιά του ξαφνιάστηκε. Σχεδόν άμέσως όμως θυμήθηκε και χαμογέλασε.

— Καλημέρα, μωρό μου, της έπρε.

Τά χείλη του υγρά σύρθηκαν άπάνω στο γυμνό της στήθος που έμοιαζε σάν ένας μπούστος από αλάδαστρο άγκυλισ. "Ανατρίχιασε μιά δεν κινήθηκε. Δοκίμασε μονάχα να χαμογελάσει. "Ήταν ένα χαμόγελο ψεύτικο, έπιτηδευμένο. Αισθνόταν άσχημα. Τού χαμογελούσε και μέσα της άναρωτιόταν ποία θά ήταν εκείνη που θά την άντικαθιστούσε άργα ή γρήγορα σε τούτο το κρεβάτι.

— Τί σκέφτεσαι, Τζούλια; της ρώτησε.

— "Εσένα, γλυκειέ μου.

Παραξευήθηκε κι' ή ίδια από τον χαδιάρικο τόνο της φωνής της. Με πόση φυσικότητα, Χριστούλη μου, έπρε τούτο το ψέμα. Τον άγκάλιασε και παρ' όλο που τούτη τη στιγμή ένοιωθε μιά βαθύτατη άηδία για τον έαυτό της εξακολουθούσε να χαμογελάει. Μονάχα κάτω από τις μακρές βλεφαρίδες της που τρεμπόλαζαν, τά θαλασσιά μάτια της, είχαν πάρει ένα περιεργό σκοτεινό πράσινο χρώμα σάν τά πεθαμένα νερά ενός δάλτου. Είχαν μιά έκφρασι άγνώιας και πίκρας.

— Θα πρέπει να τηλεφωνήσω στο «Αν Βόγκ», έπρε. "Εχεις τηλεφώνη;

Θέλησε να σηκωθ. μιά εκείνος τη συνεκράτησε.

— Δεν υπάρχει λόγος να τηλεφωνήσης. "Αφησέ τους να περιμένουν.

— "Όχι. Δεν είναι σωστό.

Πρέπει να τους είδομαι.

Την τραβήξε κοντά του.

— Δεν θά ξαναγυρίσεις εκεί, της έπρε. Είμαι αρκετά πλούσιος κι' αν θέλεις να ζήσης μαζί μου δεν θά χρειαστή να εργάζεσαι.

Κάτι πήγε να π. ή Τζούλια. Δεν την άφησε.

— Είναι καιρός τώρα, συνέχισε, που ψάχνω να βρω μία κοπέλλα που να μου άρέσει. "Από τη Μπέτυ έμαθα τά καθέκαστα της ζωής σου. Ξέρω πως δεν σε περιμένει κανείς. "Εμείς οι δυό θά μπορούσαμε να κάνουμε θαυμάσια παρέα. Το σπίτι μου χρειάζεται μιά γυναίκα που να επιβλέπη το νοικοκυριό και τους υπηρέτες μου. Τί λές;

Δεν έπρε ούτε ναι, ούτε όχι.

— Γιατί δεν άπαντας; της ρώτησε. Δεν θά είσαι τάχα εύτυχημένη μαζί μου;

— "Ν, ναι. Πολύ εύτυχισμένη, άγαπημένε μου.

Πολύ πιά εύτυχισμένη θά ένοιωθε τούτη τη στιγμή αν μπορούσε να ξεφύγη από τά χέρια του, έτσι καθώς την κρατούσε άγκυλισμένη, να πηδήσει από το κρεβάτι, να ντυθ. και να φύγη. Να πάη κάπου μακριά, να κλάψη μόνη. "Όμως δε σάλεψε. Τον δρόμο της τον είχε διαλέξει αυτή ή ίδια. Και φυσικά θά έπρεπε να φέρεται ανάλογα.

— Είσαι ένας άγγελος! της έπρε ένθουσιασμένος και τη γέμισε φιλία.

— Λές; τον ρώτησε και τώρα το χαμόγελό της που κρέμονταν στο κάτω χείλος της, έγινε κοροϊδευτικό. Το λες σοβαρά αυτό;

— Μά ναι, αγάπη μου! Είσαι ένας άγγελος. Θα στολίσης το σπίτι με την παρουσία σου.

Το παλιό άρχοντικό σπίτι του δρισκόταν στην όδο Νικοδήμου. "Από μακριά άκούσε το ρολόι της Μητροπόλεως που χτυπούσε τις ώρες. "Η Τζούλια μέτρησε δώδεκα. Για πότε, Θεέ μου, έφτασε μεσημέρι; Ναι, δεν μπορούσαν να μένουν ακόομα στο κρεβάτι. Πρώτος σηκώθηκε ο Σταματόπουλος. Πέρασε στο λουτρό που ήταν δίπλα ακριβώς στο υπνοδωμάτιο. "Ακούσε τις δρύσεις που στέλναν ζεστό και κρύο νερό στη μπανιέρα.

— Σκέφτηκα κάτι Τζούλια, της φώναξε. Μ' άκούεις;

— Ναι, ναι! άποκρίθηκε φωναχτά κι' εκείνη. Σ' άκούω.

— Τί θάλεγες για ένα ταξιδάκι στις Σπέτσες; "Όχι φυσικά για πολύ. Για τρεις — τέσσερις μέρες μονάχα. Το «Ποσειδώνιος» αυτή την εποχή είναι θαύμα.

— Μαζί σου έρχομαι και στην άκρη του κόσμου, χρυσέ μου! άπάντησε ξέγνοιαστη και σηκώθηκε.

— "Υστερα από λίγο πέρασαν στην τραπεζαρία. "Ήταν μιά μεγάλη αίθουσα με βαρεία πέτσινα έπιπλα. "Ενας γέρος υπηρέτης με ξυρισμένο πρόσωπο τους σεβρίισε το πρωινό. "Ήταν σοβαρός και άμίλητος. "Η Τζούλια τον έπιασε δυό — τρεις φορές να την κυττάει με την άκρη του ματιού του. Περιεργό! Τούτος ο άνθρωπος κάτι της θυμίζει. Κάτι μακρινό και άερό.

— "Ενοιωσε, χωρίς να ξέρη ακριβώς το λόγο, κάτι σά ντροπή και άπέφυγε το δλέμμα του. Πού τον είχε ξαναδ. λοιπόν τούτον τον άνθρωπο με

Alka-Seltzer

Δια
Στομαχικά
διαταραχών
Δυσπεψία
Κεφαλαλγία

"Αλκα-Σέλτζερ

"Ενα έως δύο διοκία
σ' ένα ποτήρι νερό

Προϊόν
των "Αμερικανικών Έργων Επιστήμης
MILES LABORATORIES LTD
U.S.A.

το γεμάτο ρυτίδες πρόσωπο και τά άσπρα μαλλιά. Και γιατί, Θεέ μου, την κύτταζε μ' ένα τρόπο σά να τη λυπόταν, σά να την έλεονολογούσε, σά να την έδριζε; "Αφησε τη φρυγανιά με το βούτυρο που κρατούσε κι' έσπρωξε το φλυτζάνι από μπροστά της. "Ο Σταματόπουλος το πρόσεξε.

— Τί έπαθες; της ρώτησε.

— "Ν! Τίποτα! έκανε έκείνη στενοχωρημένα.

— Γιατί δεν τρώς;

— Χόρτασα, χρυσέ μου, εύχαριστώ.

Προσπάθησε να χαμογελάσει μιά δεν τά κατάφερε. "Ο υπηρέτης μάζεψε τά σεβρίτσια.

— Είσαι έτοιμη; της ρώτησε.

— Ναι! Ναι! άποκρίθηκε με κάποια άνακούφισι και σηκώθηκε.

— "Η μεγάλη άεροδυναμική κούρσα τους περιέμενε στην έξωπορτα. "Ο Σταματόπουλος κάθισε στο βολάν. "Εκείνη πήρε θέσι πλιά του. Το άμάξι ξεκίνησε. Πέρασαν το Σύντα-

γμα και μπήκαν στην όδο "Ακαδημίας.

— Θα σου κάνω μιά μικρή έκπληξη, της έπρε καθώς σταμάτησαν έξω από ένα μεγάλο παλιό σπίτι. "Όσνη ώρα ήσουν στο μπάνιο τηλεφώνησα κάπου και μās περιέμεναν. Σκέφτηκα πως για τό ταξίδι μας θά σου χρειάζονταν μερικά φορεματάκια. "Εδώ σ' αυτό το σπίτι της μόδας της κυρίας Σταντζ, θά βρης ό,τι σου χρειάζεται.

Κατέβηκαν από τ' αυτόκινητο. "Ανέβηκαν μερικές σκάλες και μπήκαν σ' ένα μεγάλο σαλόνι. Τους περιέμεναν. "Ο Σταματόπουλος ήταν πολύ γνωστός εδώ.

— "Η μνηστή μου, έπρε, κάνοντας τις συστάσεις. "Η κυρία Φιφή, ή δευθύντρια.

— "Η Τζούλια δέκρινε κάποιο σερετικό χαμόγελο στο πρόσωπο της ηλικιωμένης κυρίας που διηύθυνε το κατάστημα. Δεν ήταν φυσικά ή πρώτη «μνηστή» που παρουσίαζε εκεί μέσα ο

καθίστατος της. Κατάλαβε τη σημασία του κοροϊδευτικού χαμόγελου. "Όμως δεν την πείραζε. Δεν ήταν πιά ή παλιά Τζούλια.

— Είμαι πολύ εύτυχής, της έπρε εκείνη.

Κάθισαν σε δυό άναπαυτικά φωτέϊν. Τρία μανεκέν με χαριτωμένες κινήσεις πέρασαν από μπροστά τους. "Η Τζούλια ένοιωθε κάπως παράξενα. Χτες ακόμα ήταν υποχρεωμένη να επιδεικνύη αυτά φορέματα στους πελάτες του «Αν Βόγκ». Σήμερα της φέρονταν με σεβασμό και παρακολουθούσαν με κάποια άγνοια την έκφρασι του προσώπου της για να καταλάβουν αν την ίκανοποίησαν οι κρεασιόν που της πρόσεφετε το κατάστημα.

— Τί λέτε γι' αυτό, δεσποινίς; Δεν είναι περίφημο; Θα σας πηγαίνω θαυμάσια.

Κούνησε το κεφάλι χαμογελώντας.

— Μά ναι, είναι υπέροχο!

— Κι' αυτό φυσικά θά σας άρέσει. Δεν δρισκείτε τη γραμμή του έξαιρετικού;

Ναι, όλα ήταν εξαιρετικά εδώ μέσα. Και αυτά τά ναύλων έσώρουχα που τόσα χρόνια άνειρεύονταν με τά λεπτά κεντήματα ήταν τώρα μπροστά της και δεν είχε παρ. να διαλέξει.

— Κι' αυτό;

— Και αυτό.

Δεν ήξερε αν έπρεπε να χαιρέται ή να λυπάται. Κάτι παράξενο, πραγματικά της συνέβαινε. "Εμοιαζε μ' ένα πεινασμένο άνθρωπο που δρέθηκε ξαφνικά μπροστά σ' ένα πλούσιο τραπέζι με λογής — λογής φαγητά. "Ήθελε, αν ήταν δυνατόν, να γίνουν όλα τούτα τά φορέματα, τά δαντελωτά άραχνοφάντα έσώρουχα, τά γουναρικά δικά της. "Όλα την τρέλλαιναν. Τίποτα δεν ήταν πού να μη της άρεσε από όλα έβλεπε. "Όλα ήταν μούρλια!

— Τί θά λέγατε γι' αυτόν τον έξωμο ταφά; Αυτό το διέ ρόζ είναι ένα όνειρο.

— "Ν! Ναι. Είναι θαυμάσιο. Το κρατάω.

Τί άλλαγή, Χριστούλη μου, μέσα σε μιά μέρα! Δεν ήξερε αν έπρεπε να χαιρέται ή να λυπάται. Στιγμές — στιγμές αισθανόταν ένα κενό μέσα της. Καλύτερα να μη σκέπτεται. "Ενα μονάχα καταλάβαινε τώρα. Πως όλα τούτα τά μοντέλα μπορούσε να ήγανε δικά της, να τά χαρή. Για ένα πράγμα ήταν σίγουρη. Πως δεν θά ξαναφορούσε πιά τά κορευλισμένα και πρόχειρα άποφορία της άδελφής της. "Η εποχή της μίζεριας και της φτώχειας ήταν ένας μακρινός έφιάλης. Δεν είχε παρ. να διαλέξει. "Ο Σταματόπουλος πλήρωνε. "Εδειχνε πολύ εύχαριστημένος μάλιστα, όταν ξεχωρίζε κάτι που της άρεσε. Δεν έδινε σημασία στις τιμές.

Μιά ώρα αργότερα, όταν βγήκαν από της Σταντζ, το πίσω μέρος της άεροδυναμικής κούρσας ήταν γεμάτο από μεγάλα κουτιά με τά πιο φίνα και ακριβά μοντελάκια που μπορούσε να όνειρευτή μιά γυναίκα.

— Είσαι εύχαριστημένη, αγαπούλα; της ρώτησε.

— Ναι. Χρυσέ μου. Σ' εύχαριστώ.

Δε θά με φιλήσης, λοιπόν; Νομίζω πως το άξίζω. Τού έδωσε ένα σκαστό φιλή και πέρασε τά μπράτσα της

γύρω από το λαιμό του.
— 'Αγάπη μου! του είπε.
— Μ' αγαπάς, λοιπόν,
Τζούλια;

— Σέ λατρεύω, 'Αλκη!
Πάτησε το γκάζι και το ά-
μάξι ξεκίνησε. Κατηφόρισαν
προς την όδο Σταδίου. Σταμά-
τησαν έξω από του Πετρίδη.
Κι' εδώ η Τζούλια δεν είχε πα-
ρά να διαλέξει. Σκαρπίνια λα-
μέ με τακούνι. Λουί κέντ, λου-
στρίνια, γόδες με χαμηλό τα-
κούνι, καστόρια άσπρούμαυρα,
σπόρ. Όλα ήταν όμορφα. Τό-
σο όμορφα! 'Αγόρασαν κάμ-
ποσα ζευγάρια.

Τά φώτα είχαν ανάψει στους
δρόμους όταν γύρισαν σπίτι.
— Εύχαριστώ για όλα, 'Αλ-
κη, του είπε.

— 'Ω! Δεν υπάρχει λόγος,
αγάπη μου! Θέλω να είσαι ε-
υτυχισμένη κοντά μου.

— Ναί. Είμαι πολύ ευτυχι-
σμένη, χρυσέ μου. Δεν θα ξε-
χάσω αυτή τη μέρα ποτέ. Εί-
ναι η πιο ευτυχισμένη μέρα
της ζωής μου, αγαπημένο μου.

Και καθώς γάμιζαν έ-
νοιωσε βαρειά την καρδιά και
τά μάτια της έτοιμα να δα-
κούσουν. Ένα πλήθος από ά-
σχημα προσίστασαν την πε-
ριτριγύριζαν. Μπορεί να ήταν
και τύψεις. Δεν είναι περίεργ-
γο; 'Αντί να χαιρείται τώρα
που πραγματοποιούνταν τα ό-
νειρά της αισθανόταν μία θά-
λαση θλίψη σά να έφερνε μέσα
της ένα λειψάνο. Όμως όχι.

Για κανένα λόγο δεν ήθελε να
κλάψει. 'Ηξερε πως από δω κι
έμπρός έπρεπε να χαμογελά
ότι κι αν της συνέβαινε. Οι με-
λαγχολικές κοπέλλες που
βασανίζονται από τύψεις δεν
αρέσουν καθόλου στους άντρες
που αγοράζουν τον έρωτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 25

Τό ταξίδι στις Σπέτσες ή-
ταν ένα όνειρο. Οι λίγες μέρες
που πέρασαν στο «Ποσειδώνιο»
υπήρξαν αληθινά υπέροχα.
Και οι πρώτες βρομάδες μετά
την επιστροφή στην 'Αθήνα, ή-
ταν τό ίδιο ωραίες. 'Η Τζούλια
έγκραταστάθηκε στο σπίτι της
όδο Νικοδημου και τίποτα δεν
της έλειπε. 'Αν ήταν κάπως
διαφορετικά τα πράγματα, αν
δεν ένοιωθε εκείνο το παράξε-
νο κενό στην καρδιά της, θα
ήταν πραγματικά πολύ ευτυχι-
σμένη. Για να αντίδραση ρί-
χτηκε με μία άγρια χαρά στην
καινούργια ζωή που της πρόσ-
φερε ο πλούσιος έραστής της.

Τι νύχτες τις περνούσαν μαζί
στά κοσμικά κέντρα. Τ' απο-
γέματα ξεκινούσαν με το αυτο-
κίνητο για τις όμορφες άκτες
όπου έκαναν ένα σωρό παιχνί-
δια στη θάλασσα. 'Ο χορός, οι
εύθυμες συντροφίες, η σαμπά-
νια, τα φρακοφορεμένα γκαρ-
σόνια, οι ορχήστρες, τα φλέρτ
που της έκαναν, την ξετρελλαι-
ναν. Όλα τούτα που έβλεπε
και ζούσε ήταν τελείως καινούρ-
για πράγματα γι' αυτήν. 'Αρ-
χισε να πίνει. Αισθανόταν την
ανάγκη να πίνει πολύ.

— 'Οχι άλλο! τι μάλωνα
κάθε τόσο ο Σταματόπουλος.
— 'Αφσέ με, αγάπη μου!
Λίγο ακόμα.
— Μά εσύ τό παρακάνεις,
Τζούλια!

— Θέλω να μεθύσω, μωρό
μου.
'Ηθελε να μεθά. Της άρεσε
να ζαλίζεται. Έτσι, ζαλισμέ-
νη με γεμάτο θάλα σύννεφα τό
κεφάλι ένοιωθε πιο εύχρηστη
μένη. Δεν ήθελε να σκέπτεται
τίποτα. 'Αχι, ναι, Χριστούλη

Περιποιείτε και όμορφύνετε το δέρμα σας με κρέμα Tokalon

Σε κάθε ηλικία το δέρμα άνα-
νεύνεται. Χωρίς καθόλου να
το αισθάνεσθε, μικρότατα κύτ-
ταρα ξεκολλούν και καινούρια
τά αντικαθιστούν. Σ' αυτή τη
φυσική ανανέωση του δέρμα-
τος ή κρέμα Τοκαλόν δίνει
όμορφιά. Βάζοντας κανονικά
την κρέμα τό δέρμα μένει τό-
σο φρέσκο, τόσο ελαστικό
που ποτέ δεν προδίδει την
ηλικία σας.

Να λοιπόν μία συμβουλή όμορ-
φιάς, που χιλιάδες γυναίκες
στον κόσμο χρωσταούν την τε-
λειότητα του προσώπου τους:
**Κάθε βράδυ, βάλε το πρό-
σωπο και στο λαιμό σας την
ρόζ κρέμα Τοκαλόν της
νύχτας.**

μου, πόσο όμορφα είναι να μη
σκέπτεσαι τίποτα. Να αισθά-
νεσαι σαν σε γλυκό όνειρο
και να μη θυμάσαι τό χτές,
να μη λογαριάζεις τό αύριο,
να ζης μονάχα τούτη τη στιγ-
μή. Να χαιρέσαι τα φώτα, τα
ταχυούδια, τις φωνές των με-
θυσμένων ανθρώπων, ν' ακούς
τά πιο χοντρά χωράτά τους
και να μη κοκκινίζεις, να γί-
νεσαι κτήνος, να καμαρώνεις έ-
κείνους που πληρώνουν μ' ένα
μάτσο χιλιάδικα τό κάθε κα-
πρίτσιο τους.

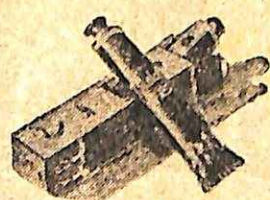
— 'Οχι άλλο, Τζούλια!
— Είναι τό τελευταίο, α-
γάπη μου!

Είναι ωραίο να μεθάς για να
μπορείς κατόπιν να δίνεσαι χω-
ρίς τύψεις σ' εκείνον που ξο-
δεύει για σένα, ν' αφήνεις
κομμά σου στα χέρια του χω-
ρίς ντροπή, να ξεχνάς την αη-
δία που σου προξενούν τά

αυτή ή κρέμα που περιέχει
Μπισοσέλ, φρεοκάρει και
σφίγγει τό δέρμα σας, την
ώρα που κοιμώσαστε.

Τό πρωί, μεταχειριστείτε την
Λευκήν κρέμα της ήμέρας
Τοκαλόν, όχι λιπαρή. Τό δέρμα
σας θα γίνη όμέπως μάτ, κα-
θαρό και απαλό.

Και σείς μπορείτε να όμορφη-
νετε τό δέρμα σας, χωρίς στην
κρέμα Τοκαλόν, δα σας κατα-
κτήση μόλις άρχίσετε να την
μεταχειρίζεσθε κάθε μέρα.

βάρβαρα χάρδια του, να κατα-
πνίγεις τη φρίκη που σου προ-
ξενούν τά φιλά του, να λιγώ-
νεσαι τάχα, να μισοκλείνεις τά
μάτια, ν' αφήνεις τό βλέμμα
σου να σβύνει. Να κοροϊδεύεις.

— Μ' αγαπάς, χρυσέ μου;
— Σέ λατρεύω, Τζούλια.
— Είσαι ή μοναδική αγάπη
μου! Δεν υπάρχει πιο γλυκός
άντρας από σένα σ' όλο τον
κόσμο, αγαπημένο μου!

Να μεθάς για να μπορείς να
τά πής αυτά χωρίς να τρέμει
ή φωνή σου. Και όμως μέσα
σου να νοιώθεις ένα θλιβερό
κενό. Να αισθάνεσαι άηδία
στην καρδιά σου. Να έχουν γί-
νει ένα με τό αίμα σου ή θλί-
ψη και ή πίκρα...

— Γιατί με κυττάξεις έτσι;
ρώτησε ένα πρωί τον γέρο υ-
πνέτη του Σταματόπουλου.

Δέ μπορώ να υποφέρω τό βλέμ-
μα σου!

Ο Σταματόπουλος είχε φύ-

γει από κωρίς κείνη τη μέρα.
Ένα έπείγον τηλεφώνημα τον
καλούσε στο εργοστάσιό του.
'Ηταν με τη μεταξωτή ρούπα
της και ή υπηρέτης της έφερε
τό πρωινό στο υπνοδωμάτιο.
Ένοιωθε πολύ δαρύ τό κεφάλι
της.

— Δεν άκουσες τί σε ρώ-
τησα; του ξανέπτε με τρόπο ά-
ποτομο.

Έκείνος έκανε μία θαθεία ύ-
πόκλιση χωρίς να αλλάξει ούτε
μία γραμμή από τό ρυτιδωμέ-
νο πρόσωπό του.

— Άκουσα, κυρία, αποκρί-
θηκε.

— Τότε γιατί δεν άπαντάς;
Τό βλέμμα σου έχει κάτι που
με πειράζει. Με μισείς! Έτσι
δεν είναι; Για ποίο λόγο μ' έ-
θεύεσαι;

— 'Η κυρία κάνει λάθος,
είπε κι' έκανε μία καινούργια
υπόκλιση γεμάτος άξιοπρέπεια.
Δεν την έχθρεύουμαι.

— Λές ψέματα! τον έκοψε.

— Δεν έχθρεύουμαι την κυ-
ρία, συνέχισε αυτός σά να μ' ή
άκουσε, τό ίδιο ψυχραιμος και
άξιοπρεπής. Δεν την έχθρεύου-
μαι αλλά τη λυψάμαι.

Ένοιωσε τό αίμα της να
φουντώνει. 'Ηταν σά να δέχτηκε
μία άγρια καμταίικα κατά
πρόσωπο και τινάχτηκε όρθή.
Έσπρωξε τό σερόβιτιο που
δρισκόταν επάνω στο τραπέζι-
κι και τά φυτζάνια κατρακύ-
λησαν στο πάτωμα. 'Η κινέζι-
κη πορσελάνη έγινε χιλία κομ-
μάτια. Όρμησε άπάνω του με
τά χέρια τεντωμένα έτοιμη να
τον ξεσχίσει με τά νύχια της.

Έκείνος έμεινε άσάλευτος. Δεν
έκανε καμμία κίνηση να φυλα-
χτεί. Μονάχα την κυττάζε κα-
τάματα. Τό βλέμμα του δια-
σταυρώθηκε με τό δικό της κι'
αισθανθηκε να λυγάνε τά γό-
νατά της.

— Δεν θέλω να με λυπάται
κανείς! τσίριξε. Άκουσες; Δέ
θέλω να με λυπάται κανείς.

Τό πρόσωπό της άγγιξε
σχεδόν τό δικό του. 'Ηρθε τό-
σο πολύ κοντά του που ένοιω-
σε την αναπνοή του στο στό-
μα της. Μά δεν τόλμησε να
χρησιμοποίηση τά χέρια της.
Θέε μου, πώς γύριζε τό κεφά-
λι της! 'Η καρδιά της θρυν-
τούσε έτοιμη να σπάσει κι' έ-
τρεμε όλόκληρη σά να την παί-
δευε ένας δυνατός πυρετός.

— 'Η κυρία πρέπει να ήσυ-
χάσει, είπε ή υπηρέτης. Θέλετε
να πλαιγιάσετε λίγο; Θα σας
κάνη καλό. Ξέρω πόσο υποφέ-
ρετε.

Τά μάτια της στοργυλίσμα-
νε και στα μηνίγγια της άρχι-
σαν να βροντούν χιλιάδες σφυ-
ριά. Ποιάς ήταν λοιπόν αυτός
που μπορούσε να διαβάξει στο
δάθος της καρδιάς της, να
μαντεύει τον κρυφό καύμο που
την ζεματούσε και τη βασάνι-
ζε; 'Οχι, δεν ήθελε να τό πα-
ραδεχτεί!

— Είσαι τρελλός! φώναξε.
'Οχι, δεν υποφέρω καθόλου!
Άπεναντίας είμαι πολύ, πάρα
πολύ ευτυχισμένη...

Έκείνος άνασκήκωσε τους ώ-
μους.

— Τότε ίσως κάνω λάθος,
είπε. Έλπίζω πως ή κυρία θα
με συγχωρήσει.

Γονάτισε και άρχισε να μα-
ζεύει από τό πάτωμα τις σπα-
σμένες πορσελάνες. 'Η Τζούλια
έπεσε βαρειά σ' ένα κάθισμα.
Έγινε μία μικρή σιωπή.

— Κάποτε είχα γνωρίσει,
λείε ή υπηρέτης χωρίς να την
κυττάζει, ένα κορίτσι που σας
έμοιαζε. Είχε τό ίδιο με σας

όνομα. 'Ηταν ένα χαριτωμένο
κοριτσάκι με ξανθές μπούκλες
και γαλανά μάτια. 'Ησουν
φίλος του πατέρα της. Να τον
άκούγατε πως μιλούσε για την
κορούλα του και πόσα όνειρα
έκανε γι' αυτό τό παιδί, όταν
τό κρατούσε στην άγκαλιά του
ή όταν τό έπαιρνε από τό χε-
ράκι να τό βγάλει περίπατο.

Η φωνή του είχε κάτι τό
θλιμμένο. Σταμάτησε για μία
στιγμή να μιλήσει και άνασκή-
κωσε τά μάτια. 'Η Τζούλια ά-
πέφυγε τό βλέμμα του. 'Υστε-
ρα από τό υπερβολικό τέντω-
μα των νευρων της αισθανόταν
τώρα μία φοβερή κατάπτωση.

— Όταν σάς πρωτείδα,
πριν δυό μήνες, συνέχισε, μα-
ζί με τον κύριο Σταματόπου-
λο έδώ μέσα, δεν ξέρω γιατί
μού θυμίσατε αυτό τό μικρό
άγγελουδάι του φίλου μου. Εί-
σε όλόφωστη, Μονάχα φυσικά πο-
λύ μεγαλύτερη στα χρόνια.

Πάει τόσος καιρός. Και τότε
λυπήθηκε για τον παλιό μου
φίλο που δεν ζή πιά. Θυμήθηκα
τά όνειρα που έκανε για σας,
δηλαδή θέλω να πώ γι' αυτό
τό κορίτσι που σας έμοιαζε
τόσο πολύ, και λυπήθηκα. Ό-
μως από μία μεριά χάρηκα,
που δεν ζή πιά ή φίλος μου.
Έτσι δέ μπορεί πιά να δ' ή
καταάνημα της αγαπημένης κο-
ρούλας του. Θα ήταν τό δι-
χως άλλο ένα πολύ πικρό πο-
τήρι γι' αυτόν αν έβλεπε τό
άγγελουδάι που καμώσανε να
έ-
χη κατοικαλήσει τόσο πολύ.

— Πώς λέγανε τον παλιό
σας φίλο; ρώτησε ή Τζούλια
προσπαθώντας να φανή ψύ-
χραιμη.

— Καμπή. Νικόλα Καμπή.
'Ηταν ένας σπάνιος χαρακτή-
ρας. Μονάχα που σάθηκε ά-
τυχος στο γάμο του. Δεν πι-
στεύω να έχετε ξανακούσει αυ-
τό όνομα.

Η φωνή του έκρυβε κάποια
είρωνεία.

— Πρώτη φορά τό άκούω!
άποκρίθηκε κοφτά και δαγκώ-
μένα.

— Μά, ναι. Φυσικά είναι τό-
σο μεγάλη ή 'Αθήνα...

Τό δράδυ ή Σταματόπουλος
γύρισε σπίτι κακόκεφος.

— Δεν θα γοούμε άπόψε έξω
της είπε.

— Γιατί; παραξενεύτηκε.

— Είμαι πνιγμένος. Έχω έ-
να ραντεβού με ξένους αντιπρο-
σώπους. 'Ηρθαν από τό εξωτε-
ρικό σήμερα και πρέπει να μι-
λήσω μαζί τους. Θα φύγουν σε
μία-δυό μέρες. Είμαι μία
υπόθεσι εξαγωγών που ενδιαφέ-
ρει ζωτικά τις έπιχειρήσεις
μου...

— Θα έβλαπτε τάχα να σε
συντροφέω κι' εγώ; ρώτησε
δειλά.

— 'Ω! όχι. Δεν πρόκειται για
διασκέδασι!

Τούτες οι δουλειές όμως με
τους ξένους αντιπροσώπους δεν
είχαν τελειωμό. Πέρασε μία έ-
βδομάδα και ή Σταματόπουλος
έλε και πιο σπάνια φαινόταν
σπίτι. Έπαψε ναάνι άπως άλ-
ποτε τρυφερός μαζί της. 'Η Τζού-
λια άρχισε να καταλαβαίνει...

— 'Ε! Δεν πρέπει να τό
παύσεις κατόκαρδα! την παρη-
γόρησε ή μαντάμ Μπέτυ που
άρχισε τώρα να της κάνει τα-
κτικές έπισκέψεις. Έτσι είναι
μωρό μου όλοι τους. Στην αρχή
κάνουν σαν παλαβό. 'Υστερα
όταν χορτάσουν παύουν τό κα-
τόπι άλλα φουστάνια...

Έσύ όμως δεν πρόκειται να χαθείς...
Δόξα τό Θεώ είσαι όμορφη και

φορέα! Τό μοναστήρι ναάνι
καλά... κι' από καλοεργούς άλ-
λο τίποτα! Σου έχω έτοιμο τον
αντικαταστάτη του... Ένας κύ-
ριος πολύ καθώς πρέπει και
πλούσιος... Είναι δέδωσι λίγο
ήλικιωμένος. Άλλά αυτό είναι
τό τελευταίο που πρέπει να έ-
νδιαφέρει μία έξυπνη κοπέλλα...

Η Τζούλια χαμογέλασε. Τα
ίδια ακριβώς λόγια της είχε π' ή
όταν ήταν να τη συστήσει στο
Σταματόπουλο. Τα ίδια της έ-
λεγε και τώρα. Και με πόση
φυσικότητα. Θεέ μου! Μιλούσε
σαν να έπρόκειτο για τό απλού-
στερο πράγμα του κόσμου.

— Ίσως δεν χρειαστή, της
είπε.

— Χμ! Θα μου φαινόταν παρά-
ξενο αν σε κράταγε παραπάνω.
Έχετε κι' όλες σχεδόν έξη μή-
νες μαζί. Κι' ή Σταματόπουλος
δεν συνηθίζει να κρατά περι-
σότερο τις γυναίκες από δυό-
τρείς μήνες...

— 'Ηθελε να πιστέψω πως αυ-
τό άποτελούσε μία εξαίρεσι του
κανόνα. Φυσικά δεν έβιαζε με
τις άλλες. 'Οχι πως αισθανό-
ταν καμμία ιδιαίτερη προτίμη-
σι γι' αυτόν τον πλούσιο έρα-
στή. Της ήταν έντελώς αδιάφο-
ρος. Μά πως να τό πη κανείς;
Τόν είχε συνηθίσει...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 26

Όστόσο πολύ σύντομα ή μαν

τάμ Μπέτυ βγήκε αληθινή. Μο-
νάχα που τά πράγματα έγιναν
με έναν κάπως διαφορετικό τρό-
πο από εκείνον που λογαριάζε-
η Τζούλια... Ένα μεσημέρι πε-
ριμένοντας την επιστροφή του
Σταματόπουλου υπήκε στη δι-
δλοθική να πάση ένα διδλίο
στην τύχη. Είχε γίνει πολύ νευ-
ρική τον τελευταίο καιρό. Λο-
γίοισε πως διαβάζοντας θα
ξεχνούσε την άμνησια που τη
βασάνιζε. Κάθισε σε μία πέ-
τινη πολυθρόνα κι' άρχισε να
εξεφυλλίζει μηχανικά τό διδλίο.
Ξαφνικά όμως κάτι έπεσε στο
πατώμα. Έσκυψε και τό μάζε-
ψε. 'Ηταν ένα γράμμα που σί-
γουρα τό είχε ξεχάσει ή Στα-
ματόπουλος άναμεσα στις σε-
λίδες του διδλίου αυτού. Στην
αρχή δεν ένοιωσε καμμία περι-
εργεια για τό περιεχόμενο του.
Καθώς όμως έτοιμαζόταν να τό
ξαναβάλει πάλι στη θέση του τό
ματί της έπεσε στην ύπογρα-
φή: Φλώρα. Κάτι σαν τσιμπίδα
δελόνας της δαγκώσε την καρ-
διά. Ξαναδιάβασε: Φλώρα Δαυ-
δέου. Ένα παγωμένο χέρι
της χείδεψε τό λαιμό. Χοιστού-
λη μου πως δρόθηκε ένα γράμ-
μα της παλιάς συμμαθήτριάς
της της Φλώρας Δαυδέουγ με-
σα σε τούτο τό διδλίο; Και τί
σχέσι τάχα είχε ή Σταματόπου-
λος με τη φίλη της που τόσο

τραγικά τερμάτισε τη ζωή της
πριν από μήνες; Τα δαχτυλά
της έτρεμαν καθώς ξεφυλλίσε
τό έπιστολόχαρτο κι' άρχισε να
διαβάζει:

«'Αλκη, έγραψε τό γράμμα.
Τούτη ή έπιστολή είναι ή τε-
λευταία που παίρνεις από μέ-
ρους μου. Όταν διαβάσεις αυ-
τές τις γραμμές δεν θα ζώ πιά.
'Εσύ άλλωστε είσαι εκείνος που
μού έδίδες τό δρόμο και φαν-
ταζόμυ ότι δεν θα στενοχωρε-
θης πολύ γι' αυτό. Κι' αν άπο-
φάσις να σου γράω δεν εί-
ναι για να σου δώσω την εύχαι-
ρίστησι να πληροφορηθής ότι
πεθαίνω. Θέλω να σου εξηγήσω
ότι δεν μου χρειάζεται πιά ή
ζωή όνι γιατί εσύ μ' έγκατέλει-
ψες αλλά γιατί εγώ δεν μπο-
ρώ να υποφέρω περισσότερες τίς
τυψεις που με βασανίζουν άπ' τη
νύμερα που με υπεχρέωσες
να σκοτώσω με τά ίδια μου τά
χέρια τό παιδί μου. Τό παιδί
που ήταν και δικό σου 'Αλκη.
Δεν ξέρω πως θα με χαρακτη-
ρίσουν εκείνοι που γνωρίζουν
την ιστορία μας. Όμως εγώ ξέ-
ρω καλύτερα από κάθε άλλον
πως δεν θα έβρισκα ποτέ ως έ-
κει που έβρισκα αν δεν μ' έσπου-
χνες εσύ. 'Οχι πως ήσουν ή
πρώτος άνδρας που γνώρισα.
Δεν θέλω να πώ αυτό. Έσύ ό-
μως μου διέφευξες τη ψυχή!

Πρώτα-πρώτα δάλθηκε να με
κάνης να πιστέω πως ήμουν ή
μοναδική γυναίκα που τόσο
φλογεροά αγάπησες. Κι' εγώ ή
ήλιθια την έπαθα. Σ' αυτό ή
αλήθεια είναι πως βοήθησε πο-
λύ, πάρα πολύ ή περιήμη κυ-
ρία που σ' έχει υπό την προστα-
σία της. Ένωό αυτό τό υπο-
κείμενο που λέγεται Μπέτυ. Χω-
ρίς αυτήν όλα θα πηγαίναν κα-
λά για μένα. Είχα αγαπήσει
ένα φτωχό αλλά τίμιο παιδί που
θα μ' έκανε ευτυχισμένη. Όμως
ξαφνικά δάλθηκε να με τραθήει
από κοντά του περιγυράφοντας
με τά πιο μαύρα χρώματα τη
μικρία που με περιέμενε σ' έ-
ναν τέτοιο γάμο. Φυσικά δεν θα
είχα γυναικικά και μετά-
ξια. Ούτε θα κυκλοφορούσα με
τό σεροδυναμικό αμάξι σου,
στους δρόμους και στις έξοχες
της 'Αθήνας. Θα ζούσα μετρο-
μένα όσο θα τό επέτρεπε ή μι-
σός του άνδρα μου. Άλλά δεν
θα λέρωνα ποτέ τά χέρια μου
και δεν θα μάτωνα την καρδιά
μου, όπως συμβαίνει τώρα. Δεν
είναι όλες οι στιγμές κατάλλη-
λες για μεγάλα λόγια. Σε λί-
γο όλα θα έχουν τελειώσει για
μένα. Θα πρέπει να διαστώ.
Στην αρχή λοιπόν μου φέρεθηκε
τρυφερά και έδωσες αλόγρια-
στα για μένα. 'Ησουν έστρελ-
λαμένη μαζί σου. Κάποτε όμως
όταν ήθελε ή στιγμή να γίνει μη-
τέρας, άλλαξες άπότομα. Δεν
ήθελες με κανένα τρόπο ν' ά-
ποκτήσω παιδί. Έφερες τον
κατακλυσμό. Και τότε άρχισες
να με γυρίζεις από γιατρό σε
γιατρό. Άλλά κανείς δεν άνα-
λάμβανε την έπείδασή γιατι ό-
λοι φοβόντουσαν πως θα πεθαι-
να μέσα στο χειρουργείο μαζί
με τό παιδί που έπρόκειτο να
γεννηθώ. Διέφετες πολλά χόρ-
ματα. Άλλά ή καθένας δεν δια-
κινδυνεύε τό δίπλωμά του και
την καρτέρα του για έκατό λί-
ρες. Άπελπίστικες. Όμως δεν
άλλάξες γνώμη. Άλλάξες μο-
νάχα τακτική. Άρχισες να με
καλοπιάνης και να ξαναγίνεσαι
τρυφερός. 'Ηξερες τί έκανες.
Και σιγά-σιγά μ' έκανες να
πιστέω ότι θα ζούσαμε εύτυ-
χισμένοι σ' όλη μας τη ζωή αν
δεν υπήρχε στη μέση αυτό τό
παιδί. Έσύ σκεπτόσουν προ-

Που ζούσε και καινούργιο
ME TO AΡΩΜΑ ΠΟΥ ΣΑΣ ΑΡΕΣΕΙ
PRETTY GIRL
ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΚΙΝΙΝΗΣ
ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΣΕ ΚΡΕΜΑ ΜΕ 10 ΑΡΩΜΑΤΑ
* FOUGERE * LAVANDE * JASMIN * LILAS * VIOLETTE
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΜΟΝΟ ΣΕ ΣΧΗΜΑ ΑΥΓΟΥ
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΛΙΒΙΑΣ ΚΑΛΑΜΙΤΟΥ Ο ΑΘΗΝΑΙ

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ
Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΕΧΕΤΑΙ 5—8
'Ακαδημίας 78 Τηλ. 25.226

Ο Νευρολόγος-Ψυχίατρος
Κ. ΓΑΡΟΦΑΛΙΔΗΣ
Δέχεται: Πανεπιστημίου 46, Γενία Χασ. Ταϊκούπη. Νέος αριθ. τηλεφ. 614.620.

χτικά. Δεν ήθελες να μείνης δε-
μένος μαζί μου ούτε ν' αναλα-
βης, όταν χωρίζαμε, τη διαστο-
φή του παιδιού σου. Όσο και
νάσαι το παιδί θα ήταν άρσας
για σένα που έχεις συνηθίσει
ν' αλλάζει τις φιλενάδες σου,
όπως αλλάζει ένας άλλος άν-
θρωπος τη γραβάτα του. Αυτό
το έμαθα βέβαια άργα. Αφού
οι γιατροί, μου είπες, δεν α-
ναλαμβάνουν, να κάνουν έσύ αύ-
τη τη δουλειά...». Έγώ άπορη-
σα. Πώς ήταν δυνατό; Και φυ-
σικά νόμιζα πως άστειεύεσαι.
Αλλά δεν άστειεύεσαι καθό-
λου. Είχες καταστρώσει στο
μυαλό σου ένα σατανικό σχέ-

διο. «Όταν πλησιάσουν οι μέ-
ρες που θα γεννηθείς, μου είπες
θα εγκατασταθής πάλι στο δω-
μάτιό σου, στα Έξάρχεια. Θα
σου στείλω ένα γιατρό για
τον τοκετό. Όλα θα γίνουν κα-
νονικά. Ύστερα σά μείνης μόνη
μέ το παιδί θα το σκοτώσης έ-
σύ...». Δεν ξέρω πως άντεξα
και δεν ξεφώνησα. Όμως έδα-
λα τα κλάματα και ένοιωσα πο-
λύ άσχημα. Άρσισες πάλι να
μου μιλάς τρυφερά όσο που με
συνέφερες. Άφησες να περά-
σουν κάμποσες μέρες και όταν
κατάλαβες πως ήταν καιρός ξα-
νάφες την κουβέντα στο ζή-
τημα του παιδιού. Τώρα το σχέ-

δίό σου δεν με τρούαξε τόσο.
Σιγά-σιγά άρχισα να συνηθί-
ζω στην ιδέα του φόνου. «Θά-
δης πόσο ώραία θα πάνε όλα»,
μου είπες. «Μά πως θα γίνει
αυτό;» σέ ρώτησα. «Χμ! Πολύ
άπλο! Θα τυλίξεις τα δάχτυλά
σου γύρω από τον τρυφερό λαι-
μό του και με τους αντίχειρές
θα πιέσεις λίγο την καρωτίδα.
Μέσα σ' ένα λεπτό θα έχεις τε-
λειώσει...». «Αχ! Θεέ μου! Εί-
ναι φοβερό αυτό που μου ζη-
τάς. Χαμογέλασες. Ήξερες
πάντα να χαμογέλας ευγενικά,
Αλκη. «Κουτό! μου είπες. Εί-
ναι τόσο άπλο! Και όμως δεν
ήταν καθόλου άπλο. Δεν μπορεί

ποτέ να είναι τόσο άπλο πρέ-
γμα ένας φόνος. Ύστερα θα
το ρίξεις σέ μια θαλάσσια.
Ή δουλιά αυτή ένοείται θα γί-
νι ώρα... Θα το ρίξεις στή θα-
λάσσια και θα φύγης ύστερα
άπό το σπίτι. Θάσθης να με
δρής. Θα σέ περιμένω με άγα-
νιά αγάπη σου. Θα μπουνε στο
αυτόκινητό μου και θα κάνου-
με έναν περιπάτο ως στή θα-
λάσσα. Έκεί θα απαλλαγούμε
άπό το πεθαμένο παιδί... Κάθε
μέρα γίνονται παρόμοια πρά-
γματα. Άμα διαβάσεις τις έ-
φημερίδες θα καταλάβεις. Κά-
θε τόσο βρίσκουν νεκρά δρέφ-
η. Το παίρνουν τα κύματα και κα-
νείς δεν ένοιαφέρεται να μάθ-
ει περισσότερα. Κατάλαβες; Ναί
είχα κατάλαβει πολύ καλά. Μου
είχες πει να γίνω φόνισσα. Κι
ζητούσες να γίνω φόνισσα. Κι
έγώ τίποτα δεν μπορούσα να
σού άρνηθώ γιατί ήμουν τυφή
άπό έρωτα. Ύστερα θα ζήσου
με εύτυχισμένοι! Ποτέ δεν θα
χωρίσουμε άγαπημένοι μου!»
Όσο ζύγωναν οι μέρες του το-
κετού, το είχες κατάλαβει και
σύ, γινόμενος και πιο νευρική.
Ένα χέρι με άτσάλινα νύχια
μου έγδερνε την καρδιά. Ύπε-
φερα. Έσύ όμως ήσουν πάντα
δίπλα μου για να μου δίνης κου-
ράγιο. Δεν ήθελες να δείλεις
την τελευταία στιγμή. Γιατί
πάντα φοβόσουν πως θα δείλ-
α. Ήξερες πόσο μου κόστιζε
αυτό που ζητούσες να κάνω...».

Ή Τζούλια σταμάτησε να
διαβάζει. Ήταν πραγματικά κά-
τι άπίστευτο. Τούτο το γράμ-
μα της Φλώρας ήσαν μιά φωνή
που έρχόταν άπό πολύ μακριά.
Άπό έναν χορταρισμένο τάφο
όπου άναπαύονταν ένα άμορφο
κορίτσι που είχε κάνει ένα σω-
ρό όνειρα όπως κι' αυτή. Ή-
ταν ένα φοβερό «κατηγορώ». Μιά
άπελπισμένη κραυγή δια-
μαρτυρίας. Αχ, Χριστούλη μου.
Τούτος λοιπόν ό Σταματόπου-
λος ήσαν πολύ διαφορετικός έ-
πο ό,τι έδειχνε. Κάτω άπό τους
ευγενικούς τρόπους και το κα-
λοβαλμένο χαμογέλο, κρυβόταν
ένος άπαίσιος άνθρωπος. Ένα
κίνηος... Αχ, πως μπόρεσε να
ζήσει τόσους μήνες μαζί του,
χωρίς να τον κατάλαβει. Ένα
παγωμένο ρίγος διέτρεξε το
κορμί της. Άνατρίχισε. Τώρα
βέβαια μπόρουν να μαντέψ-
η συνέχεια. Ήξερε τώρα πως
έφτασε στο φόνό ή Φλώρα. Ναί,
ποτέ δεν πρέπει να κατηγορή
κανείς χωρίς να ξέρη...
Όταν πριν είκοσι μέρες,
συνέχισε να διαβάζη ή Τζούλια,
κατάλαβε πως πλησίαζε ή κρί-
σιμη ώρα μ' έστελεις να εγκα-
τασταθς στο παλιό δωμάτιο
που κρατούσα ως φοιτήτρια
στα Έξάρχεια. Ή σπιτινοικο-
κυρά μου με κτύπαζε παρανενε-
μένα και σταυροκοπήθηκε σαν
έμαθε πως έπρόκειτο να γίνω
μητέρα. Ύστερα με ρώτησε αν
σ' αυτό το μεταξύ που έλειπα
παντρεύτηκα. Της άποκρίθηκε
πως όχι. Κατόπι θέλησε να
μάθη ποιος ήσαν ό πατέρας του
παιδιού που ήσαν να φέρω στον
κόσμο. Άρνηθηκα να πώ τ' έ-
νομά σου, όπως με είχες συνη-
θούσει. Την άλλη μέρα με
πίδασε φοβεροί πόνοι. Ό για-
τρός που μου έστελεις ήρθε ό-
ταν ήσαν πιά άργα. Είχα γεν-
νήσει. Ήταν ένα άμορφο κορι-
τσάκι. Ένα μικρό άγγελούδι
με κάτι τόσο δά θαλασσιά ια-
τάκια και κουκλίστικο πρόσω-
πο. Και όλο χαμογέλουσε. Λο-
γάριακα πως δεν θα μπορούσα
ποτέ να του κάνω κακό. Ήταν
ένα άνυπεράσπιστο άθώο πλά-
σματάκι που μου χαμογέλουσε
καθώς με κτύπαζε. Μά έσύ μου

είχες θήσει όμως το ζήτημα.
«Αν μ' αγαπάς και θέλεις να
ζήσουμε μαζί εύτυχισμένοι πρί-
ναι να φύγω άπό τη μέση αυτό
το παιδί. Ή αυτό. ή έγώ!».
Οι μέρες πενούσαν και δίστα-
ζα. Όλο έλεγα πως δεν έδλα-
πτε σε τίποτα αν αναβάλω μ' έ-
μέσα. Και άνέβαλλα. Κι' όσο
πενούσαν οι μέρες τόσο και
περισσότερο το αγαπούσα κι' οι
δίσταγμοί μου μεγάλωναν. Πως
να σκοτώσω, Θεέ μου, το παιδί
μου; Και τότε μου έστειλεις με
το σωφές σου το σημείωμα. Ή
ταν τρεις λέξεις μονάχα: «Για-
τί άσχεις; Περιμένο...». Κι' έ-
γώ φοβήθηκα τότε ότι μπορού-
σα να σέ χάσω και θλώρες ό
νους μου κι' έγινα σαν τολλή.
Περίμενα το δρόμο. Έτσι με
είχες συμβουλέψει. Να γίνη νύ-
χτα ό φόνος. Περίμενα να κοι-
μηθούν όλοι στο σπίτι. Τελευ-
ταία έφυγε ή σπιτινοικοκυρά ά-
πό το δωμάτιό μου. Ή κορού-
λά μου κοιμόταν πλάι μου. Κά-
τι σίγουρα το άμορφο θα άνει-
ρευότανε και τα χειλάκια της
κάθε τόσο άνοιγαν σ' ένα άγγε-
λικο χαμόγελο. Είναι τρυφερό.
Που ξαναφέρνω εκείνες τις σι-
γιές στο νού μου. Στην κάμα-
ρα επικρατούσε μισοσκοτάδι.
Μονάχα το καντήλι έκαιγε μπρο-
στά στις εικόνες. Και τότε —
πως μπόρεσα Θεέ μου να φτά-
σω ως εκεί; — έσκυφα πάνω
άπό το κεφαλάκι του. Έσκυ-
ψα και το φίλησα. Ύστερα του
χαίδεψα τα μάγουλα. Έξακο-
λουθούσε πάντα να κοιμάται και
να χαμογέλαει. Τα δάχτυλά μου
σέρηκαν άπαλά στο λαιμό του.
«Ω, πως δεν έγινε σεισμός να
συγκλονισή τη γή, να γκρεμι-
σθή το σπίτι, να πέσουν οι τοί-
χοι άπάνω μου να με τσακί-
σουν; Να γίνω μιά λάσπη άπό
σάρκες, αίμα και χώμα! Πως
δεν καταρκόλησαν φωτιά και
θειάει άπό τον ούρανό να με
κάβουν να γίνω στάχτη και κάρ-
δουνο; Τα δάχτυλά μου τυλί-
χτηκαν σά φιδία στο λαιμό του.
Έκλεισα τα μάτια και πίεσα
τους αντίχειρές στην καρωτίδα
του. Έκανα ακριβώς όπως μου
είχες πη... Ένοιωσα να σπαρ-
τράβη το άδύναμο κορμάκι του
σαν ένα πουλάκι που τινάζει
τρομαγμένο τις φτερούγες του,
στά χέρια μου. Ή καρδιά μου
σταμάτησε να χτυπά κι' έχ-
ασα τις αισθήσεις μου. Όταν ά-
νοίξα τα μάτια το παιδί μου
δεν άνέπνεε πιά. Αγγίξα με το
χέρι μου το πρόσωπό του. Ά-
νατρίχισα. Ήταν παγωμένο.
Ένας άγριος πανικός με κυρί-
ψε. Τινάχτηκα άπ' το κρεβάτι
και νύθηκα δίπλα. Όλα
στριφογύριζαν μέσα στην κά-
μαρα. Τα γόνατά μου έτρεμαν
και ή καρδιά μου χτυπούσε έ-
τοιμη να σπάσει. Ή φλόγα του
κανδηλιού καθώς χοροπηδούσε
σημαίτισε παραξενες σκιές σ'
όλα τα γύρω. Χιλιάδες φωνές
γέμισαν τον άέρα και σφυροκο-
πούσαν τ' αυτιά μου: «Είσαι
μιά φόνισσα! Είσαι μιά φόνι-
σα! Σκότωσες το παιδί σου!»
Ήταν άδύνατο να μείνω πε-
ρισσότερο εκεί μέσα. Θυμήθη-
κα τότε τη θαλάσσια. Με είχες
συμβουλέψει και γι' αυτό. Έ-
πρεπε να μεταφέρω μ' αυτή τη
πτώμα. Άλλά δεν ήμουν σέ θέ-
σι να κάνω πιά τίποτα... Προ-
χώρησα προς την πόρτα χωρίς
να τολμήσω να ξαναγυλώσω στο
κρεβάτι όπου έμενε παγωμένη
κι' άκίνητη ή πεθαμένη κορούλα
μου. Το παιδί μου... Βγήκα στο
δρόμο. Ό παγωμένος άέρας
της νύχτας με χτύπησε στο πρό-
σωπο. Ήταν σαν να μ' άγγιζε

το χέρι ενός δρυκόλακα. Θεέ
μου! Τώρα που δρέθηκα μέσα
στους έρημους δρόμους της Ά-
θηνας, άρχισα να συνείσχωμαι.
Μά τι είχα κάνει λοιπόν; Είχα
σκοτώσει πραγματικά το παιδί
μου ή όλα ταύτα ήσαν ένας φο-
βερός έφιάλτης. Ένα τρυφερό
δνείο; Δεν χρειάζεται να σου
περιγράψω την κατάσταση που
έκείνες τις άπαίσιες ώρες που
πέσασα διαδίζοντας στους δρό-
μους υπηλικά σαν ένας ύπνο-
δάτης, άσκοπα χωρίς να ξέρω
που βρίσκουαι. Τα έπυρώμα-
τα επί τέλους έφτασαν στο σπι-
τί σου. Ήμουν ένα έρείπιο.
Περίμενα πως θα μ' άγκάλιαζες
και θα μου μιλούσες τρυφερά.
Είχα θυσιάσει το παιδί μου για
την αγάπη σου. Πίστευα πως
θα το αναγγιώσεις. Όμως έ-
σύ με υποδέχτηκες ψυχρά σά
μιά ξένη. Κατέβασες τα μου-
τρα μάλιστα γιατί σέ έύνησα
τόσο νωρίς. Τώρα ξέρω πως τη
νύχτα που έγώ σκότωσα το παι-
δί μου, έσύ μεθούσες με την
καινούργια φιλενάδα σου στην
Κηφισιά. Ήρθα λοιπόν και σέ
δρής τσακισμένη άπό την κού-
ρα, ένα κορμί άπό τη ψυχή
κατάπτωτο. «Τί έκανες;» με
ρώτησες. Σου είπα τα καθέκα-
στα άνάμεσα στους λυγμούς
που με πνίγανε. «Και τώρα τί
ήρθε να κάνης εδώ;» «Μά δεν
με περιμένες; Άνατρίχισες τους
ώμους έντελώς άδιδόχως. Δεν
σέ περιμένα!» Σέ κτύπαζε τρι-
μαγμένη. Πως ήσαν δυνατό να
μου μιλάς έσύ μ' ένα τέτοιο
τρόπο, άφου μόλις πνίν λίγες
μέρες μου φρονόσουν τόσο τρυ-
φερά και μου δροκίζουσα πως
ήμουν ή πρώτη γυναίκα που
αγαπούσες πραγματικά στή
ζωή σου; Δεν κατάλαβαίνω!
Έπαφες λοιπόν να μ' αγα-
πάς; Έσύ γέλασες κοροϊδευ-
τικά. Και τότε έγώ κατάλαβα.
Ρίχτηκα άπάνω σου να σέ ξε-
σκίσω με τα νύχια μου. Μά δεν
μπόρεσα. Ήσουν άφοκτα δύ-
νατος ώστε να νικήσης μιά ά-
δύνατη κοπέλλα σαν και μένα
που πριν μιά δδομάδα υπέφε-
ρους πόνους του τοκετού. Δεν
με λυπήθηκες. Κι' όταν ήρθαν
οι ύπνρέτες σου και με πέταξαν
έξω με άπειλήσες κι' όλας:
«Σκότωσες το παιδί σου» μου
είπες. «Είσαι μιά φόνισσα. Δεν
σου μένει παρά να σκοτώθης
και σύ! Και φρόντισε να κάνης
αυτό που σου λέω γρήγορα.
Διαφορετικά θα σε καταγγείλω
στην άστυνομία!» Ήταν σαν
νάφεφα άπό τα σύννεφα! Τώ-
ρα βέβαια είχα κατάλαβει ποιός
πραγματικά είσαι! Μά ήσαν
άργα. Το παιδί μου ήσαν νεκρό.
Δεν ήξερα τί έπρεπε να κάνω.
Στην άπελπισία μου ξαναθυμή-
θηκα τη Μπέτη. Πήγα στή οχο-
λή της και την άντάμωσα. Έ-
δειξε πως με λυπήθηκε. Μά μου
έδωσε την ίδια συμβουλή: «Ύ-
στερα άπ' αυτό που έκανες,
μου είπες, τί τη θέλεις τη ζωή;
Καλύτερα να πεθάνεις!» Σήμε-
ρα ξέρω πως ήσαν συνενοημένη
μαζί σου γι' αυτό. Κι' οι δύο
σας είχατε δγάλει την άπόφα-
ση. Έπρεπε να λείψω άπό τη
μέση. Ήταν γιατί πληρώνόταν
φυσικά πλουσιοπάρονα άπό σε-
να. Κι' έσύ πάλι γιατί ήθελες
να μην ύπάρχη ένας μάρτυρας
της παλιανθρωπιάς σου. Γιατί
αν έγώ σκότωσα το παιδί μου,
έσύ είσαι ό ήθικός άυτοαρχός
του φόνου αυτού και το ξέρεις
καλύτερα άπό κάθε άλλον...
Αλλά γιατί κάθουμαι και
στά γράφω όλα αυτά; Το ξέρω
πως δεν πρόκειται να συγκινώ-
θης. Θέλω όμως να μάθης κάτι
άλλο. Δεν πεθαίνω γιατί μου το

πιο άρωματικό ποσά στις
πόλεις, μέχρι τα εξαιρετι-
κά γλυκίσματα που παρα-
σκευάζονται με άθωο μέ-
λι και άμύγδαλα. Μονάχα
είναι επίσης στην εμφάνισι
και στή γεύσι τα έλληνικά
λαχανικά και φρούτα. Μιά
άλλη εύχάριστη έκπληξη
είναι ή εξαιρετική έλληνική
μπύρα, που ίκανοποιεί άκό-
μη και τον πιο άπαιτητικό
γνώστη της εξαιρετης Μπύ-
ρας του Μονάχου. Ή άνώ-
τερη ποιότης της όφείλεται
στην άνωτερότητα του έλ-
ληνικού κριθαριού, άπό το
όποιο παρασκευάζεται. Άλ-
λά ή τιμή της είναι ύψηλή
και αυτό όφείλεται στή θα-
ούρτατη πορολογία που της
έχει έπιδάξει το κράτος.
Σ' Ή Έλλάς, συνεχίζει το
άρθρο, είναι μιά άπό τις
φθηνότερες τουριστικές
χώρες, άσκει να προσέχη
κανείς να γκαρτζή να άγο-
ράση το κάθε τι εκεί που
πρέπει. Ή ζωή στις μικρές
πόλεις και στα χωριά, ό-
που τα πάντα είναι καθαρά,
είναι πολύ φθηνή, πιο φθι-
νή άπό τις πόλεις και έτσι
μπορεί κανείς να έξοικονο-
μήσ πολλά χρήματα.
Στο ζήτημα του φιλο-
δορήματος, άπολήγει ό άρ-
θρογράφος, είναι οι Έλλή-
νες πολύ ύπερφάνοι. Ό-
ταν το φιλοδώρημα που
τους δίδετε είναι πολύ μι-
κρό, σάς το δίδουν πίσω».

ΜΑΣ ΔΙΑΦΗΜΙΖΟΥΝ ΟΙ ΞΕΝΟΙ:

Η ΕΛΛΑΣ

ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΘΗΝΟΤΕΡΕΣ ΚΑΙ ΚΑΛΥΤΕΡΕΣ ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΕΣ ΧΩΡΕΣ

Άρθρο γερμανικής Έφημερίδος

ΣΤΗΝ τουριστική σελίδα
της γερμανικής έφημερί-
δος «Ζύντ - Ντύτερ Τσάι-
τουγκ» (τη μεγαλύτερη έ-
φημερίδα της Δυτ. Γερμανί-
ας), δημοσιεύεται μακρόν
άρθρο με το όποιο γίνονται
γνωστές ώρισμένες ύποδει-
ξεις προς τους Γερμανούς
που σκοπεύουν να έπισκε-
φθούν την Έλλάδα.

Έν άοχή συνιστά το άρ-
θρο ως καλύτερες έπαγγελ-
ές έπισκέψεως της Έλλάδος
την άνοιξη ή το φθινόπω-
ρο, καθώς και την προτιμη-
σι της μέσω Ιταλίας μετα-
βάσεως, δοθέντος ότι οι
δρόμοι της Γιουγκοσλαβίας
είναι σέ κακή κατάσταση.
Αντιθέτως —τονίζεται στο
άρθρο— στην Έλλάδα μπο-
ρεί να έπισκεφθή κανείς ό-
λα τα αξιοθέατα, χρησιμ-
ποιώντας παντού καλούς
δρόμους. Ή πρόσκληση έ-
νός γεωμνημαθούς άδηνού
είναι, κατά τον άρθρογρά-
φο, άπαραίτητη για κείνους
που θέλουν να κατανοήσουν
σ' όλη του την έκταση το
μεγαλείο του έλληνικού πο-
λιτισμού.

Μιά προσεκτική προ-
σπάθεια να γνωρισθώ κα-
νείς με τα έγχώρια προϊόν-
τα—συνεχίζει ό άρθρογρά-
φος — του επιφυλάσσει
πολλές εύχάριστες έκπλη-
ξεις άπό το ρετινισμένο
κρασί, που είναι στα χω-
ριά πιο φθινό, αλλά και

πιο άρωματικό ποσά στις
πόλεις, μέχρι τα εξαιρετι-
κά γλυκίσματα που παρα-
σκευάζονται με άθωο μέ-
λι και άμύγδαλα. Μονάχα
είναι επίσης στην εμφάνισι
και στή γεύσι τα έλληνικά
λαχανικά και φρούτα. Μιά
άλλη εύχάριστη έκπληξη
είναι ή εξαιρετική έλληνική
μπύρα, που ίκανοποιεί άκό-
μη και τον πιο άπαιτητικό
γνώστη της εξαιρετης Μπύ-
ρας του Μονάχου. Ή άνώ-
τερη ποιότης της όφείλεται
στην άνωτερότητα του έλ-
ληνικού κριθαριού, άπό το
όποιο παρασκευάζεται. Άλ-
λά ή τιμή της είναι ύψηλή
και αυτό όφείλεται στή θα-
ούρτατη πορολογία που της
έχει έπιδάξει το κράτος.

Σ' Ή Έλλάς, συνεχίζει το
άρθρο, είναι μιά άπό τις
φθηνότερες τουριστικές
χώρες, άσκει να προσέχη
κανείς να γκαρτζή να άγο-
ράση το κάθε τι εκεί που
πρέπει. Ή ζωή στις μικρές
πόλεις και στα χωριά, ό-
που τα πάντα είναι καθαρά,
είναι πολύ φθηνή, πιο φθι-
νή άπό τις πόλεις και έτσι
μπορεί κανείς να έξοικονο-
μήσ πολλά χρήματα.
Στο ζήτημα του φιλο-
δορήματος, άπολήγει ό άρ-
θρογράφος, είναι οι Έλλή-
νες πολύ ύπερφάνοι. Ό-
ταν το φιλοδώρημα που
τους δίδετε είναι πολύ μι-
κρό, σάς το δίδουν πίσω».

GELOROSE LADAS

(ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛ. ΙΑΤΡΟΥ Γ. ΛΑΔΑΣ)

- Πρωτότυπη γλυκοδερμική σύνθεσις ειδική για την περιποίηση των χεριών
 - Μερικές αταγόνες δίνουν στο χέρια λευκή και θαλούδινη δμ.
- ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΚΑΘΕ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ

ζήτησες έσύ. Είναι οι τύψεις
που με βασανίζουν και με ξε-
νυχτούν μέρες τώρα. Τις νύχτες
μένω άγρυπνη. Ό ύπνος με ξε-
χασε πιά. Και καθώς κλείνω
τ' μάτια στο σκοτάδι έρχεται
ολοζώνταν μπροστά μου ή μι-
κρή μου κορούλα. Είναι φοβε-
ρά και άβάσταχτο το μαρτύριο.
Με κιντάζει και άνοιγοκλείνει
το στοματάκι της και κάτι λέει
που έγώ δεν μπορώ να κατα-
λάβω. Το βλέμμα της είναι γε-
μάτο θλίψη και παράπονο. Δεν
μπορώ να ύπομεινω περισσότε-
ρο. Για μένα δεν ύπάρχει πιά
ούτε μιάς στιγμής ήσυχια. Οι
τύψεις με κυνηγούν και οι θύ-
μησης έγιναν Έρινύες που ζή-
τουν έκδίκησι για το φόνό. Δεν
γίνεται διαφορετικά. Πρέπει να
πληρώσω. Ή γαλήνη μονάχα
στον τάφο ύπάρχει. Κι' όμως
είμαι τόσο νέα. Κι' είχα κάνει
ένα σωρό όνειρα για τη ζωή.

Ποίν καλά —καλά πεινώση
το διαβάσμα κάποιος άνοίξε
άθροβα την πόρτα της βιβλιο-
θήκης. Ήταν ό Σταματόπου-
λος. Ή Τζούλια γύρισε εαφνια-
σμένη. Θέλησε να κρύψη
το γράμμα κι' έφερε το χέρι που
κρατούσε το χαρτί πίσω στή
ράχη της. Μά εκείνος είχε δ-
η και είχε κατάλαβει.

—Τί κάνεις εδώ; τη ρώτησε.
Προσπάθησε να κρατήση τη
ψυχραιμία της.
ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στο έπόμενο.

Κυρία μου

Περάστε σαν θελούδινο χάδι πάνω από την όμορφιά σας τα περίφημα καλλυντικά DEMIS.

Είναι προϊόντα των έπιστημονικών έργαστηρίων του Ίνστιτούτου μου, κατασκευασμένα επί τη βάσει συνδέσεων και συνταγών των δισσημοτέρων Έλλήνων και ξένων έπιστημόνων και έχουν έγκρι-
ση από το Άνώτατον Ύγειονομικόν Συμβούλιον.

Τα καλλυντικά DEMIS άπέσπασαν τον πανελλή-
νιον δαυμασμόν για τα δαυματοργά τους άπο-
τελέσματα και την άριστουργηματική εμφάνισι
τους.

Μιά άπλη δοκιμή θα κάνη τα καλλυντικά DEMIS
άπαραίτητο σύντροφο της όμορφιάς σας που θα
άκτινοβολεί παντοτείνά.

Σας τα συνιστώ με ειλικρίνεια και ένδιαφέρον.

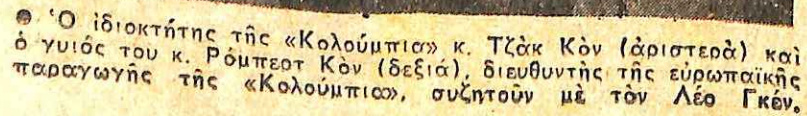
Μικρο Κέμυς

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΑ ΚΑΙ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΣΥΓΕΝΤΕΞΙΣ ΤΗΣ Κ. ΡΕΝΑΣ ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΛΕΟ ΓΚΕΝ

Καντενθουσαμένος με τη
ώρα μας δεν κουράζεται να
ιλιά ώρες γι' αυτήν. Ήταν ά-
όγευμα και το γυρίσμα είχε
ακοπή για λίγο. Ο Λέο Γκέν
ρωταγωνιστεί μαζί με την
Νταριέλ Νταρριέ και τον Έρ-
γκριν στην ταινία «Ο Έ-
ρως της Λαίδης Τσάτερλυ»

— "Όλα αυτά είναι θαυμά-

Κλου. Είναι αλήθεια πως στο
Λονδίνο έχω περισσότερες ευ-

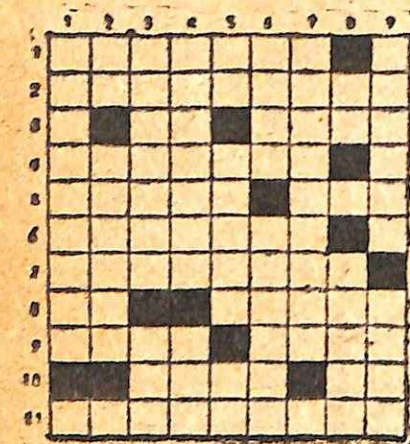
πὸ τὶς καλύτερες γυναῖκες τῆς
Εὐρώπης»!

βλέπετε ένα πλάστρον με γιακαδάκι.
1γ Ἄλλη ιδέα γιὰ μεγάλα ντεκολτέ.
 Γιακάς με δέσιμο ἑμπρός πού περι-
 ρίζει κάπως τὴ γυναιότητα τοῦ ντεκολτέ.
2-2α Σουρωτὴ ἀνοιχτὴ φούστα. Δένει
 ἑμπρός ἡ πίσω. Φοριέται πάντα ἀπὸ
 στενὸ φόρεμα καὶ τὸ εμφανίζει φαρδύ.
 Ποῦπαι να εἶναι στὸ χρώμα τοῦ φορέ-
 ματος, ἔστω καὶ ἀπὸ ἄλλο ὕφασμα.
3 Μαντήλι γαρνιρισμένο μὲ κορδέλα.
4 Μοντέρνο δέσιμο γιὰ χαμηλὸ πα-
 πούτσι πού δίνει πολλὴ χάρι στὸ πόδι.
5 Ὅσες ἔχουν μακριὰ μολλὰ, ὑπο-
 ρούν να τὰ στολίσουν τὸ βράδυ μὲ
 ἕνα χαριτωμένο φοιγακί ἢ λουλούδι.
6 Ἡ γαρνituρά πού βλέπετε εἶναι
 παραπολύ διακοσμητικὴ. Γίνεται ἀπὸ
 κορδέλιτσα. Ὁ τρόπος τῆς κατασκευῆς
 φαίνεται πολὺ καθαρὰ ἀπὸ σκίτος.
7 Ἰδιότροπη ποδίτσα. Οἱ ἄκρες δι-
 πλώνονται καὶ ὑ' ἕνα, ἀπλὸ καὶ ἐπι-
 δεξιὸ ράψιμο, σχηματίζουν δύο τόπους.
8 Μιὰ φούστα πλισέ ἢ μὲ πιέτες ἐκ-
 μονορνεύεται τελείως ἂν προσθέσετε
 γύρω στοὺς γοφούς ἕνα κορδέλακι.

A line drawing of a pleated skirt with a wide waistband and a large bow at the center. The skirt has many vertical pleats and a full, flared silhouette. The number '8' is printed in the upper left corner of the illustration area.

ΠΕΡΝΑΤΕ ΤΗΝ ΩΡΑ ΜΑΘΑΙΝΟΝΤΑΣ

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

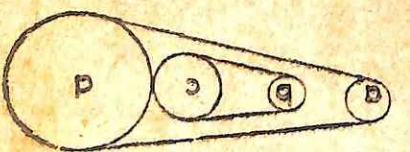
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. Κούρσας.
2. Αυτός παγιδεύεται εύκολα.
3. Μόριον της αρχαίας — Τό μικρόν όνομα μιάς ήθοιοιού του Χέλλουγουντ.
4. Μάστιξ του θεού.
5. Την είδαμε στον «τρίτο άνθρωπο» — Ο Λουδοβίκος της Αντουανέτας.
6. Δεν έχει νιονιό.
7. Ένας των μεγίστων ποιητών της Ιταλίας (1544-95).
8. Νότα — Τό μέρος που συνάγει κανείς.
9. Ήγεμονικός οίκος της Βουλγαρίας — Σύνδεσμος.
10. Έπανάσταση που σημαίνει μουλωχτά. — Ο υπάρχων.
11. Έπροφήτευσ χωρίς να γίνεται πιστευτή.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. Ντουμπλάρει τά πέτα και τά σιδερώνει.
2. Υποθετικόν — Τό αρχαίον όνομα του Δόν.
3. Τό μύδι. — Άρχαία θάλασσα.
4. Ο εύνοούμενος ζωγράφος του Μ. Αλεξάνδρου — Μάρκα αυτοκινήτου.
5. Άρσεν — Άπέριττος — Η σουδιά.
6. Φονικά δόγανα. — Ένα των 198 τού σκελετού.
7. Μικρή επανάσταση — Καλώς.
8. Έχει ζωήν — Ο μεγάλος νικημένος του Τρωϊκού Πολέμου.
9. Άπαραίτητη για κάθε γυναίκα — Πόλις της Α. Γερμανίας.

ΜΗΧΑΝΟΛΟΓΙΚΑ

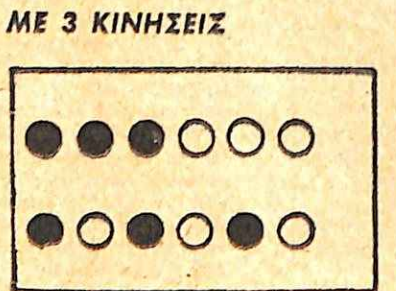
Τό σχέδιο αυτό παριστάνει ένα σύστημα μεταδόσεως κινήσεως. Τά τέσσερα αυτά γρανάζια συνδέονται ανά δύο μεταξύ των με μόνιμες, και δύο απ' αυτά βρίσκονται σε απ' ευθείας επαφή μεταξύ των. Άν τό γρανάζι Α γυρίσει πρός μία κατεύθυνση, τό γρανάζι Β θά γυρίσει πρός την ίδια, ή πρός διαφορετική κατεύθυνση;

ΠΟΣΑ ΞΟΔΕΨΑΝ;

Μιά οικογένεια, αποτελούμενη από τους δύο συζύγους και τά δύο παιδιά τους, πηγαίνει σ' ένα μεγάλο έμπορικό κατάστημα για να κωνήσει διάφορα πράγματα. Ο πατέρας πληρώνει τά δικά του ψώνια με χαρτονομίσματα των 100 δραχμών, ή μητέρα με χαρτονομίσματα των 50, ή μεγάλος γυιός με χαρτονομίσματα των 10 δραχμών, και ή μικρός με κέρμα τά των 5 δραχμών, από τον κουμπάρά του. Ο καθένας ξεδεύει ακριβώς ίδιον αριθμόν χαρτονομισμάτων ή κερμάτων με τους άλλους, και τελικά στο λογαριασμό βγαίνει ότι όλοι μαζί έχουν ξοδέψει 1980 δραχμές.

Πόσο ξοδεύει ή καθένας από τους τέσσερις;

ΜΕ 3 ΚΙΝΗΣΕΙΣ

Μπορείτε, μετακινώντας διαδοχικά τρία μόνο πόνια, από τό θέσι που βρίσκονται στην πρώτη γραμμή, τά τά κανέτε να βρεθούν στις θέσεις που έχουν στη δεύτερη γραμμή;

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

ΣΤΗ ΣΕΛΗΝΗ

Άπό τον πρώτο πύραυλο που έφθασε από τη Γή στη Σελήνη, κατέβηκαν δύο τολμηροί έξερευνηταί, έφοδιασμένοι με σκάφανδρα και ειδικές ένδυμασίες.

Μα εδώ, κάνει φοβερό κύμα! διαπίστωσε ή ένας. Δεν ανάβουμε μιά φωτιά; έπρότεινε ή άλλος. Καί, ξαναμπαινοντας στο έσωτερικό του πυραύλου, έβγαλε έξω μερικά ξύλα που είχαν φέρει για τό σκοπό αυτόν από τη Γή.

Όταν έτοιμάσαν τη φωτιά, ή ένας έβγαλε τά σπρίττα του και πήγε να ανάψει. Δοκίμασε μιά φορά, δεύτερη, τρίτη, άλλα πάντα χωρίς αποτέλεσμα. Τά σπρίττα δεν άναβαν.

Φίλε μου, αν δεν θέλουμε να πεθάνουμε από τό κρύο, τό μόνο που έχουμε να κάνουμε είναι να γυρίσουμε τό γονηγο-ώτερο πίσω, τού είπε ή συντροφός του.

Γιατί τάχα οί έξερευνηταί δεν μπορούσαν ν' ανάψουν τά σπρίττα τους;

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΖΑΡΙΩΝ

Ένας κατασκευαστής ζαριών είχε την ιδέα να δώσει με διαφορετικά χρώματα τίς έξι όψεις του κάθε ζαριού που κατασκεύαζε. Κατόπιν, έπρεπε να μαρκάρει τούς πόντους, από τό 1 ως τό 6. Με πόσους διαφορετικούς τρόπους μπορεί να τό κάνει, αν θέλη οί πόντοι 1 και 6, 2 και 5, 3 και 4 να βρίσκονται σε αντίθετες όψεις;

ΣΠΑΖΟΚΕΦΑΛΙΕΣ

Οί έρωτήσεις που ακολουθούν μοιάζουν ίσως άπλές. Έν τούτοις, άπετέλεσαν τό θέμα ενός διαγωνισμού έρωτήσεων, από ένα άμερικανικό ραδιοφωνικό δίκτυο. Σας δίνουμε λοιπόν την εύκαιρία να δοκιμάσετε και σεις τίς γνώσεις σας, καθώς και τη λογική σας, γύρω απ' αυτές. Θα βρείτε τίς άπαντήσεις στη σελίδα 66.

1. Άν, στις 28 Φεβρουαρίου, κοιμηθήτε στις 7 τό βράδυ και βάλετε τό ξυπνητήρι σας για να σας ξυπνήση στις 8 τό έπόμενο πρωί, πόσες ώρες θα έχετε κοιμηθή όταν χτυπήσει τό ξυπνητήρι;
2. Πόσες φορές μπορείτε να αφαιρέσετε τον αριθμό 1 από τον αριθμό 25;
3. Ποιά είναι ή στενότερη συγγένεια που μπορεί να έχει μαζί σας ή γαμπρός τού αδελφού της μητέρας σας;
4. Πώς είναι δυνατόν ή Γιώργος να στέκη πίσω από τό Γιάννη και ή Γιάννης να στέκη πίσω από τό Γιώργο σ υ γ χ ρ ό ν ω ς ;
5. Πώς μπορούν πέντε άνθρωποι να διασώσουν μιά χαρτοσακούλα με πέντε αχλάδια έξ' ίσου, χωρίς να τό κόψουν και συγχρόνως να υπάρχουν πάντοτε και ένα αχλάδι μέσα στη σακούλα;
6. Άν υπαίνατε στην κουζίνα σας και βλέπατε πως έχετε ξεχάσει τη βούρα ανοιχτή στο νεροχύτη και πως τό νερό έχει αρχίσει να πλημμυρίζει στο πάτωμα, και αν υπάρχουν στο ντουλάπι πρόχειρα, ένας κουβάς, ένα σφουγγαρόπανο, μιά σκούπα και ένας μικρός τενεκές, τί θα πρωτοκάνατε για να αποφύγετε όσο τό δυνατόν την επέκταση της ζημιάς;

ΤΗΝ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΤΕ;

Θα δυσκολευθήτε ασφαλώς πολύ να αναγνωρίσετε τό νεανικό αυτό πρόσωπο μιάν από τίς συμπαθέστερες — και πιο καλλιγραμμες — στάρ της έποχής μας, αν και δεν έχουν περάσει και πολλά χρόνια από τότε που ήταν έτσι.

Στη σελίδα των λύσεων θα βρείτε τη σωστή άπάντησι.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Ο Φίλιππος, καθισμένος κοντά στον πατέρα του, στην πλάξ, παρακολουθούσε με προσοχή τρία πλοία που περνούσαν από τό ανοιχτά. Ξαφνικά, φώναξε:

— Κύτταξε τί περίεργο! Ο καπνός τού ενός από τά πλοία πηγαίνει ανάποδα! Παραξενεμένος, ή πατέρας γύρισε και, κυττάζοντας κι' αυτός με προσοχή τά πλοία, παρατήρησε ήτι ή γυιός του είχε δίκιο. Τά τρία πλοία έκινούντο προς την ίδια κατεύθυνση. Οί καπνοί από τά φουγάρα των δύο πλοίων έπήγαιναν προς την ίδια κατεύθυνση, προς τό πίσω, ενώ ή καπνός τού τρίτου έφευγε προς... τά εμπρός, προς την κατεύθυνση, όπου προχωρούσε τό πλοίο. Ποιά είναι τάχα ή άπλη εξήγηση τού φαινομένου αυτού;

ΤΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ

Σύμφωνα με τίς παρατηρήσεις των ειδικών, για να δημιουργηθή μέσα στο στρείδι ένα μαργαριτάρι χρειάζονται, κατά μέσον όρον, 8 χρόνια. Και με την εύκαιρία αυτή, μιά πληροφορία: Τά φαγάσιμα στρείδια δεν παράγουν μαργαριτάρια.

ΟΛΕΣ ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ
ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 66

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

ΣΚΑΚΙ

ΓΕΝΙΚΟΤΗΤΕΣ

(Συνέχεια)

Τότε πρόκειται να κάνουμε πάλι τον έχθρικό Βασιλιά χωρίς σε μιά ύπεροχη δύναμειαν που διαθέτουμε, ή γαίος σ' ένα πόνι μας που, εθώνοντας στην τελευταία οριζόντια γραμμή, προ-αγεται σε Βασίλισσα και μας δίδει άποφασιστική ύπεροχη.

Οί περισσότεροι σκακισταί στη χώρα μας, πλύν των άλλων που ασχολούνται συστηματικά με τη θεωρία τού σκακιού, νομίζουν ότι τό μόνο πρόβλημα που έχει αξία στο σκακι, είναι τά κομμάτια. Αυτό είναι μεγάλη πλάνη. Πλύν των κομματιών (δυναμειών) υπάρχουν και άλλοι δύο παράγοντες που έχουν την ίδια αν ή καί μεγαλύτερη αξία. Είναι ή γνώση και ή γνόνος. Δεν πρόκειται φυσικά εδώ ν' αναπτύξουμε όλες τίς λεπτομέρειες που έχουν σχέση με τούς τρεις αυτούς παράγοντες. Διότι ούτε ή γνώση είναι άρκετός, αλλά ούτε και ή σκόπος μας είναι αυτός. Σκόπος τού σκακιστικού μας είναι να δώση στις άναγνώστρες και άναγνώστες του τά βασικά έκείνα στοιχεία που θα τούς έπιτρέψουν να παίξουν καλό σκακι και να νικούν στις φιλικές πασιτίδες.

Γι' αυτό θα περιορισθούμε σε λίγα πράγματα, που είναι άπαραίτητα. Υπάρχουν λοιπόν στο σκακι τρεις παράγοντες: Οί δυναμειοί, ή γνώση και ή γνόνος. Δυναμειοί είναι τά 16 κομμάτια (8 φιδούρες και 8 πόνια) που διαθέτει κάθε παίκτης. Χώρος είναι ή σκακίσια με τά 64 τετραγώνια, πάνω στην οποία τά κομμάτια κινούνται κατά τρόπο καθορισμένο από τούς κανόνες που υαθέμε. Χρόνος είναι τό δικαίωμα που έχει κάθε παίκτης έναλλάξ να μετακινή ένα κομμάτι.

Αυτά τά τρία στοιχεία — δυναμειοί, χώρος, γνόνος — παίξουν τό ρόλο τους στο παιχνίδι και υπονοούν άνάλογα με τίς περιστάσεις να τά ανταλλάξουμε. Μπορούμε να θυσιάσουμε δύναμη, ένα πόνι π.χ. για να κερδίσουμε χρόνο.

ΔΥΝΑΜΕΙΣ

Δυναμειοί είναι οί φιδούρες και τά πόνια. Ο Βασιλιάς είναι ή πιο ένδιαφερόμενη φιδούρα, διότι ή αίχμαλωσία του βέπει τέρμα στην πασιτίδα. Ποτέμ λοιπόν να φροντίζουμε για την ασφάλειά του. Τούτο έπιτυγχάνουμε με τό ρόκ. Στην αρχή και στο μέσον της πασιτίδας ή Βασίλισσα παίζει παθητικό ρόλο. Στο τέλος όμως της πασιτίδας άποκτά δύναμη μεγαλύτερη από ένα «Αξιωματικό ή ένα «Ιππον. Σαματά ή παίρνει τά ένδοιικά πόνια και συνοδεύει τά δικά του μέχρι της τελευταίας γραμμής για να προαχθούν σε Βασίλισσες.

Η Βασίλισσα είναι τό πιο ισχυρό κομμάτι, αλλά από μόνη, σ' αυτό δεν ποέπει πο-μωρα, στην αρχή της πασιτίδας, να είπουμε στη μάχη τή Βασίλισσα. Ο αντίπαλος θα την κινήσει με τίς μικρές φιδούρες του και θα άναπτύξη συ-γχευώς ταχύτερα από μας. Είναι ντροπή μιά ολοκληρωμένη Βασίλισσα να φύγει κινήσιμη! Είναι τό ίδιο, σαν ένα θωρηκτό μάχη να καταδιώκεται από ταρπιλλακάτους. Τό καλύτερο είναι κατά τη φάση τού άνοίγματος της πασιτίδας να μετακινήμε τη Βασίλισσα σε θέσι που έφ' ενός να μη προσβάλλεται από αντίπαλες δύναμεις και έφ' έτέρου να υποψη στην κατάλληλη στιγμή να παρέμβη για να δώση τό τελικό κτύπημα στην έπιθεσι που εν τώ μεταξύ έχουν αρχίσει οί άλλες φιλικές δύναμεις.

(ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ)

— Σηκώστε τά πτώματα! Καί καθαρίστε γρήγορα τό λερωμένο δάπεδο!

Ο Κάσσανδρος έπιστρέφει

— Άνδρες Μακεδόνες! Βρίσκόμαστε μπροστά στα τείχη της Τεγέας και πολιορκούμε την πόλι, που τόλμησε να δείξη έχθρικές διαθέσεις προς την αγαπημένη μας πατρίδα! Ομως, ποίος έχθρος μας μπορεί να είναι πιο άδυσώπητος και πιο άπρονος, από την άνημερη τίγρι, που βρίσκεται τούτη τη στιγμή μέσα στην Πέλλα και σκορπίζει τό θάνατο και τη συμφορά;

Όλος ή χώρος, μπροστά στην Τεγέα, ήταν γεμάτος σα-ρισσοφόρους και ίππεις και ό-πλίτες τού μακεδονικού στρα-τού. Ο Κάσσανδρος, ή ήλιο-ψημένος στρατηγός με την τρα-γεία μορφή, ήταν άνεβαρμένος σ' ένα ψήλωμα και μιλούσε, παλλόμενος όλόκληρος από την όργη και την άγανάκτησι.

— Η Όλυμπιάδα έπαιφελή-θηκε από την άπουσία μας και κατέλαβε την Πέλλα, με τη βο-ήθεια των Μολοσσών και μερι-κων έπιόρκων Μακεδόνων! Η πρωτεύουσα της Μακεδονίας έ-χει παραδοθή, τούτη τη σι-γυή, στην πιο άνελήτη σφα-γή! Πολλοί από μας, γυρίζον-τας στα σπρίττα μας, δεν θα δρούμε πιά ζωντανά τ' αγαπη-μένα μας πρόσωπα, δεν θα δρούμε τούς φίλους μας, δεν θα δρούμε τούς γελοστούς πα-τριώτες μας, που συναντούσα-με άλλοτε στους δρόμους της Πέλλας! Όλοι τούτοι έχουν βρή θάνατο άδικο κι' άπρον, από τά χέρια της Όλυμπιά-δας! Προς τί, λοιπόν, να συνε-χίσουμε την πολιορκία της Τε-γέας, όταν ή ίδια ή Πέλλα και γεται κι' έρημνώνεται; Είναι χρέος μας ιερο, να σώσουμε τούς αγαπημένους μας, όσους άπόμειναν ζωντανοί, από τά νύχια της ύαινας! Εμπρός, λοιπόν! Άς άνασυνταχθούν οί φάλαγγες, σε σχηματισμούς πορείας. Κι' άμέσως άς έκι-νίσουμε για την Πέλλα, κι' έ-ναν ιερο σκοπό: θάνατος στην Όλυμπιάδα!

Τά λόγια του, γεμάτα θέρ-μη και ειλικρίνεια, είχαν καλ-λιεργήσει την ψυχή των στρα-τιωτών και τό συνήθη τού, μόλις έπρεσε, άμέσως δάστυ-σε και θέριψε κι' έγινε μυριό-στομη κραυγή λύσσας, που δό-νησε την άτμόσφαιρα κι' έστα-σε πάνω στα τείχη της Τεγέας και έγυμνησε την ήχώ τους και ξαναχύθηκε γιγαντωμένη στους ατέλειωτους κάμπους:

— Θάνατος στην Όλυμπιάδα!

Λίγες μέρες άργότερα, ή Κάσσανδρος είχαν έπιστρέψει. Όπως ή τίγρις, που βλέπει τούς κυνηγούς να την σιμώνουν και μαζεύεται στη φωλιά της μεταξύ τους. Ένα μεγάλο μαι-ονεκτμα που έχει ή άδυναμία να κάμουμε ρόκ είναι ότι ή σύν-δεσμος αυτός μεταξύ των δύο Πύργων δύσκολα πραγματοποιεί-ται. Περίπου πάντοτε ή έγκα-τάσταση των δύο Πύργων δι-πλωμένην στην προτελευταία ή τη δεύτερα οριζόντια, δίδει κα-ταστορεπτικά άποτελέσματα.

Ο Αξιωματικός είναι τό κομ-μάτι που μπορεί να μπλοκαριστή πολύ εύκολα και μάλιστα από τά πόνια. Ένα τυπικό παρ-ά-

ΟΛΥΜΠΙΑΣ

Η ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΜΕΓ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

γυαλίζοντας άπειλητικά, έτσι κι' ή Όλυμπιάδα, μαζί με τούς Μολοσσούς και τούς πι-στούς της Μακεδόνες, χωρώ-θηκε στην Πύδνα, μόλις φανή-καν τούς κάμπους οί φάλα-γγες τού Κάσσανδρου.

Η τοποθεσία ήταν απ' τη φύσι όχυρή. Κι' ή Όλυμπιάδα διατηρούσε την έλπίδα, πως ή τελευταίος έχθρος που της ά-πέμεινε, δεν θα μπορούσε να περάσει.

Άλλά ή Κάσσανδρος έπλη-θε με την ασύλληπτη όρμη τού τυφώνα. Οί φάλαγγες του έξωμωσαν σαν ένας όγκος έναιος και θωρακισμένος, τσά-κισαν την αντίστασι των Μο-λоссών, έκασαν τούς έπιόρ-κους Μακεδόνες και τσάκισαν την Πύδνα απ' όλες τίς με-ριές!

Αφ'ισμένη ή Όλυμπιάδα στάθηκε άκίνητη, ως την τε-λευταία φάση της μάχης. Τό τυφλό πείσμα της, την τροφο-δοτούσε με έλπίδες, ως την στα-τική στιγμή. Κι' όταν πιά καταδιώκουν αιώνας κι' ή σκιά της άς μη δόη την άνάπαυσι, ουτε στον Άδη! Η στιγμή της έκδικήσεως έσήμανε!

Έσκυψε άμέσως, πήρε μιά πέτρα από τη γή και την έκ-σφενδόνισε με άνείπτωτη δύνα-μη και λύσσα, έναντιόν της μι-σητής γυναίκας. Ένας ύποκα-φος κρότος άκούστηκε. Κάτι σαν τριγμός, και τό κομμάτι της Όλυμπιάδας συσπάστηκε, από τούς φοικώδεις πόνους. Η πέτρα την χτύπησε κατά πρό-σωπο και την πλημμύρισε αί-ματα!

Την ίδια στιγμή χιλιάδες άλλες πέτρες πτερούριζαν στον άέρα. Οί συγγενείς των νεκρών χτυπούσαν με λύσσα και ούρ-λιαζαν και καταριόνταν την ά-νάλητη δολοφόνο.

Κι' αντίκιο ή Όλυμπιάδα κουλουριάζονταν, σφάδαζε, μού-κριζε από τούς πόνους. Η ζωή της έφευγε λίγη - λίγη, κυλού-σε μαζί με τό αίμα της, από τό πρόσωπο, από τά χέρια, από τό στήθος, απ' την κοιλιά, απ' τό κομμάτι της όλόκληρο.

Έκείνη τη στιγμή τό άρμα τού Φαίδου άγγίζει τον δρίζον-τα. Τό σώμα της Όλυμπιά-δας, άμορφη και φοικώδεια μά-ζα από θουματισμένα κόκκα-λα και σάρκες και αίμα, είχε χαθή όλόκληρη, μέσα σ' ένα σω-ρό από πέτρες...

Στάθηκε στους άξιωματι-κούς της σωματοφυλακής του και διέταξε:

— Πάρτε την από δω! Σας έχω δώσει οδηγίες, για την τύ-χη της, πριν ακόμα πέση στα χέρια μας! Οί διαταγές μου πρέπει να εκτελεσθούν, πριν ή Φοίβος έγκαταλείψη τον ούρα-νό της Μακεδονίας!

Στιβαρά χέρια έσπρωξαν, τότε, την Όλυμπιάδα δαναυ-σα.

Άμέσως οί δρόμοι της Πέλ-λας γέμισαν κήρυκες, που κα-λούσαν σε συγκέντρωσι άλλους τούς συγγενείς των άδικασκο-τωμένων από τό χέρι της Ό-λυμπιάδας. Κι' ήταν, όλοι τού-τοι, πολλοί, πάρα πολλοί. Μό-λις συγκεντρώθηκαν, γέμισε ή μεγάλη πλατεία, που στο κέν-τρο της, δεμένη άπάνω σ' έναν πάσσαλο, φιγουράριζε ή άνή-μερη τίγρις — χωρίς δόντια και χωρίς νύχια, τώρα πιά...

Τότε ή Κάσσανδρος έλπε: — Όπως δεν μπορεί να ύ-πάρξη έλεος, για έναν λυσσα-σμένο λύκο, που σπένει τό θά-νατο, έτσι δεν υπάρχει οί-κτος και για τούτη τη γυναί-κα. Έξ' αιτίας της θνητέ κα-θένας από μας, αγαπημένα του πρόσωπα. Οί Έρηνιες άς την καταδιώκουν αιώνας κι' ή σκιά της άς μη δόη την άνάπαυσι, ουτε στον Άδη! Η στιγμή της έκδικήσεως έσήμανε!

Έσκυψε άμέσως, πήρε μιά πέτρα από τη γή και την έκ-σφενδόνισε με άνείπτωτη δύνα-μη και λύσσα, έναντιόν της μι-σητής γυναίκας. Ένας ύποκα-φος κρότος άκούστηκε. Κάτι σαν τριγμός, και τό κομμάτι της Όλυμπιάδας συσπάστηκε, από τούς φοικώδεις πόνους. Η πέτρα την χτύπησε κατά πρό-σωπο και την πλημμύρισε αί-ματα!

Την ίδια στιγμή χιλιάδες άλλες πέτρες πτερούριζαν στον άέρα. Οί συγγενείς των νεκρών χτυπούσαν με λύσσα και ούρ-λιαζαν και καταριόνταν την ά-νάλητη δολοφόνο.

Κι' αντίκιο ή Όλυμπιάδα κουλουριάζονταν, σφάδαζε, μού-κριζε από τούς πόνους. Η ζωή της έφευγε λίγη - λίγη, κυλού-σε μαζί με τό αίμα της, από τό πρόσωπο, από τά χέρια, από τό στήθος, απ' την κοιλιά, απ' τό κομμάτι της όλόκληρο.

Έκείνη τη στιγμή τό άρμα τού Φαίδου άγγίζει τον δρίζον-τα. Τό σώμα της Όλυμπιά-δας, άμορφη και φοικώδεια μά-ζα από θουματισμένα κόκκα-λα και σάρκες και αίμα, είχε χαθή όλόκληρη, μέσα σ' ένα σω-ρό από πέτρες...

δείγμα είναι ή λεγόμενη έμμε-φιλιντό 1. ε2—ε4 ε7—ε5, 2. Ιη1—ε3 ε7—ε6. Αυτή ή τελευ-ταία κίνηση των Μαύων δεν είναι καλή, διότι μετά τας κι-νήσεις που ακολουθούν Ιη8—ε6, Αε8—ε7 και Ο—Ο, ή Αξίμα-τικός δεν μπορεί να κινήθ. Ποέ-πει να δώσουμε τά κομμάτια μας σε έλεύθερες γραμμές και οί ν' άπαιτούνουμε την άνοι-κλή διαγώνιο στον Α, όπως πα-ροπάνω.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στο έπόμενο.

● Μία από τις πιο ωραίες και τις πιο σπάνιες φωτογραφίες της Τζίνα στην οποία φαίνεται ανάγλυφη η πλαστικότητα του κορμιού της.

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ και πιο ενδιαφέροντικό δημιούργημα της μεταπολεμικής 'Ιταλίας, αυτός είναι ο χαρακτηρισμός που έδωσε ένας Αμερικανός δημοσιογράφος σε μία γυναίκα μορφή, η οποία, κατά τα λεγόμενα του Χάμφρεϊ Μπόγκαρτ, «κάνει τη Μαίριλιν Μουρ σε μοιάζει με... τη Σίρλεϊ Τέμπλ». Το όνομα της μορφής αυτής είναι Τζίνα Λολομπριγκίτα. Η ομορφιά της έχει δημιουργήσει ήδη χίλια-δύο ζητήματα και, μέσα σ' ένα σύντομο διάστημα τεσσάρων ετών, την τινάζει ψηλά, στα ύψη της φήμης και της δόξας — σε τέτοιο σημείο, ώστε ακόμα και ο περίφημος γλύπτης Τζέκκουμπ Έπσταϊν να σκαλίστηκε «μπρούστο» της. (Πρέπει να σημειωθεί εδώ ότι στα έργα του Έπσταϊν περιλαμβάνονται μόνον διακεκριμένες προσωπικότητες, όπως ο πρόεδρος Άιζενχάουερ, η Βασίλισσα Έλισάβετ II, ο πρόεδρος Τίτο, διάδοχοι προσώπων, όπως σύμμαχοι στρατιώτες σε μνημεία, αγάλματα σε πεδιά μαχών, καθώς και ανώνυμοι άνδρες, γυναίκες και παιδιά από κάθε μέρος της γης). Είναι λοιπόν τάχα η Τζίνα η ωραιότερη γυναίκα της γης; Είναι πολύ πιθανόν.

Ο επαγγελματίας φωτογράφος των καλλωτών, ο Φιλ Χάλσμαν, που με τον ευαίσθητο και καλλιτεχνικό φάκο του έχει αποθανάτισε κατά καιρούς όλες τις διάφορες υποψήφιες για τον τίτλο αυτόν, τη χαρακτηρίζει σαν την ήθοποιό με το ωραιότερο σώμα από όλες έχει δη. Και ο περίφημος παραγωγός Τζων Χούστον, λέει γι' αυτήν: «Είναι κατασκευασμένη

Η ΠΙΟ ΟΜΟΡΦΗ

ΠΩΣ ΑΡΧΙΣΕ ΤΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΚΑΙ ΠΩΣ ΕΓΙΝΕ ΑΣΤΕΡΙ

μία πολυκατοικία με δωράντες. Και πράγματι, η... αρχιτεκτονική της είναι τόσο θαυμάσια, ώστε, εκτός από το ότι είναι η πιο καλοπληρωμένη ήθοποιος της Ευρώπης (100 χιλιάδες δολάρια για κάθε ταινία), η Τζίνα, κατά τη διάρκεια του 1954, έστόλισε με την παρουσία της τα εξώφυλλα μερικών από τα μεγαλύτερα περιοδικά του κόσμου, όπως το «Λάιφ», το «Λούκ» και το «Ση», αντίλαξε χειραψία με την ξανθή αντίπαλό της, τη Μαίριλιν Μουρ, υπέστη την απηγή πολιορκία χιλιάδων έρωτευμένων θαυμαστών της μητέρας Τζέιν Κάννες και τη Νέα Υόρκη και έδεχθηκε να περιληφθεί στο συμβόλαιό της ο όρος ότι, κάθε φορά που φορεί ένα φόρεμα με ντεκολτέ μεγαλύτερο από εκείνο που επιτρέπει η συνήθης «σεμνοτυφία», θα εισπράττει για άμοιδη ένα έκτακτο κονδύλι δύο χιλιάδων δολαρίων!...

● Η Τζίνα γεννήθηκε στο Σουμπάκο, μία μικρή πόλη κοντά στη Ρώμη, το 1928, μία χρονιά που εκτός από τον έρχομό της καλλονής αυτής στον κόσμο, δεν περιελάμβανε άλλα αξιόλογα γεγονότα... Ήταν η δευτερότοκη κόρη μιας μικροσυντακτικής, θρησκόπικης οικογένειας, που είχε τρία ακόμη κορίτσια. Ο πατέρας της είχε ένα μικρό επιπλοποιείο. Η μητέρα της ήταν μία καλή και προκομμένη νοικοκυρά, που ανέτρεφε με ενεργητικότητα και αυστηρότητα τις κόρες της, έχοντας την επιθυμία να τις παντρεύσει όλες με γιατρούς. Και η ευχή της αυτή πραγματοποιήθηκε... Στο σχολείο, η Τζίνα ήταν μία μετρίωτατη μαθήτρια, που καυγάδιζε διαρκώς με τα αγόρια, τα οποία, όπως λέει η ίδια, δεν την άφιναν «σε ησυχία!». Εκείνο όμως που ανάγκασε την οικογένειά της Λολομπριγκίτα να καταφύγει το 1944 στη Ρώμη, δεν ήταν οι επιθέσεις των αγροτών κατά της Τζίνα, αλλά οι επιθέσεις των συμμοχικών αεροπλάνων στην περιοχή του Σουμπάκο. Στερημένος τώρα από το επιπλοποιείο του, ο πατέρας της Τζίνα με δυσκολία κατάρθωνε να θρέψει την οικογένειά του, που συχνά κατέφυγε στα κρατικά και φιλανθρωπικά συστήματα για φαγητό. Τότε η Τζίνα, που έδειχνε πως είχε ταλέντο για ζωγραφική και χορό, προσελήφθη σ' ένα νυκτερινό κέντρο (ή 'Ιταλία είχε καταληφθεί πια από τους συμμάχους) και κέρδισε με τη δουλειά της την πρώτη της λιρέττα.

— Το πρώτο μου σκίτσο, διηγείται η ίδια, ήταν η καρικατούρα μιας άσχημης κυρίας. Ο άνδρας της έπεμπε να την αγοράσει, αλλά νομίζω πως την έχασε αμέσως.

Η νεαρή κοπέλλα άρχισε να γυρίζει τότε στις λέσχες των αμερικανικών στρατευμάτων και να ζωγραφίζει πορτραίτα ή κασικατούρες των αξιωματικών και των ανδρών. Η εργασία αυτή της απέφερε αρκετά χρήματα, ώστε να μπορεί να βοηθήσει το σπίτι της και συγχρόνως να παίρνει μαθήματα τραγουδιού. Λίγο αργότερα, κέρδισε μία υποτροφία στην περίφημη «Ακαντέμια ντι Μπέλλα Άρτι» (Ακαδημία Καλών Τεχνών). Εκεί, όλοι σχεδόν οι καθηγητές της συμφώνησαν πως η Τζίνα είχε φωνή κατάλληλη... για όπερα. Και πράγματι, η νέα έκαμε μία περιοδεία τραγουδώντας άριστα από όπερες μαζί με τον περίφημο Τίτο Γκόμπι. Όταν επέστρεψε στη Ρώμη, περπατούσε μία μέρα στο δρόμο, όταν την έπλησιασε ένας σοβαρός κύριος και της έπρότεινε να την προσλά-

βει για να παίξει στον κινηματογράφο. Η πρώτη αντίδρασή της Τζίνα στην πρόταση του άγνωστου ήταν: «Το κόλπο αυτό είναι παλιό! Δεν πιάνει πια στις γυναίκες!...». Ο άγνωστος όμως, συνέπεσε να είναι αληθινός παραγωγός, ο συμπαραγωγός της Μάριο Κόστα. Και ήταν τόσο ειλικρινής, ώστε τη συνώδευσε στο σπίτι για να συζητήσει την πρότασή του με τη μητέρα της. Η «μαμά», θεοφοβούμενη καθολική, ανησύχησε. Είχε τη γνώμη ότι, το περβάλλον των κινηματογραφικών σκηνών δεν ήταν κατάλληλο για μία κοπέλλα δεκαεπενέα ετών, αλλά ο σινιόρ Κόστα στάθηκε εξαιρετικά πειστικός και πέτυχε τελικά να κάνει τη μητέρα της Τζίνα να παραδεχτεί ότι μία κοπέλλα που είναι από καλή πάστα, είναι παντού καλή — σε οποιοδήποτε περβάλλον και αν βρεθεί. Και η «μαμά» είχε εμπιστοσύνη στη Τζίνα της...

Ίσως η εμπιστοσύνη της αυτή να κλονίστηκε κάπως, όταν την είδε να εμφανίζεται στο πρώτο της έργο, το «Αγάπη ενός παλιόστρου». Το φέρεμα της Τζίνα άπετελείτο από... δύο κουρέλια, και τα λόγια που έλεγε δεν ήταν περισσότερα από δέκα. Τον ίδιο χρόνο, η Τζίνα έλαβε μέρος στο διαγωνισμό για την ανάδειξη της «Μις 'Ιταλίας», αλλά κατέλαβε μόνο τη δεύτερη θέση.

— Αν είχα κατάλληλο φόρεμα, εξομολογείται η ίδια, και μπορούσα να έχω χτενίσει καλά τα μαλλιά μου, τα πράγματά θα ήταν διαφορετικά.

Πάντως, έστω και με τη δεύτερη θέση στα καλλιστεία, η καριέρα της τραβούσε το δρόμο της. Με την αμοιβή που πήρε από την πρώτη της ταινία — 3.34 δολάρια τη μέρα! — μπόρεσε να αγοράσει μερικά είδη για την καρνταρόμπα της. Τα πράγματα άρχισαν να πηγαίνουν δεξιά για τη Τζίνα...

Λίγο αργότερα, της ήρθε μία πρόταση για μία δεύτερη ταινία. Ο ρόλος ήταν συμπληρωτικός, αλλά η πληρωμή εξαιρετική. Τώρα, που ήταν πια μία... εμπειρη ήθοποιος, της προσέφεραν μόλις 1.65 δολάριο την ημέρα! Σαστισμένη κάπως, η Τζίνα δέχτηκε εν τούτοις την πρόταση. «Αλλά είχε αποκτήσει πια πείρα... Και όταν της ήρθε πρόταση για την τρίτη ταινία απάντησε:

— Ευχαρίστως, αλλά θέλω 1.250 δολάρια για την ταινία!.

Ο παραγωγός συμφώνησε πρόθυμα. Η Τζίνα νόμισε πως δεν είχε καταλάβει καλά, πως δεν είχε ακούσει καλά, και... έπαυε να μιλάει. Την πρότασή της, για να ακούσει ένα δεύτερο «ναί»... Είχε πάρει πια το δρόμο της, το δρόμο της στάρ! Η χαρά της, και η χαρά του συζύγου της, τρύγισαν τον Μίλκο Σκόφιτς — είχαν παντρευτεί το 1947 — ήταν μεγάλη — και δικαιολογημένη...

Την εποχή εκείνη, ένας περίφημος παραγωγός του Χόλλυγουντ είδε μία φωτογραφία της σε κάποιο περιοδικό. «Ήταν μία φωτογραφία μου με μαγιό, διηγείται η Τζίνα. Την τράβηξε ο άντρας μου. Το μαγιό μου ήταν μικρό, από δύο κομμάτια». «Ο παραγωγός, κατά τη Τζίνα, δέχτηκε το μαγιό πολύ του γούστου του». Κυριολεκτικά ξετρελλάθηκε με το μαγιό... Έστειλε ένα αεροπλάνο στην 'Ιταλία να φέρει στο Χόλλυγουντ την ιδιοκτήτρια του μαγιό, και η συνέχεια υπήρξε ένα από τα λίγα έξαλλα επεισόδια στη ζωή της Τζίνα.

— Όπως αφηγείται η ίδια, στο αεροδρόμιο την περίμεναν οι αντιπρόσωποι του παραγωγού, που απέμακρυναν τους φωτορέρτες, την έβαλαν σε μία λιμουζίνα, και την μετέφεραν ολόταχως σε μία δίλα, αρκετά έξω από το Χόλλυγουντ.

— Γρήγορα κατάλαβα, λέει η Τζίνα, πως ήμουν κυριολεκτικά φυλακισμένη με-

ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΗΣ ΓΗΣ!

ΠΡΩΙΟΥ ΜΕΓΕΘΟΥΣ Η ΤΖΙΝΑ ΛΟΛΟΜΠΡΙΓΚΙΤΑ

σα στη δίλα, χωρίς να μπορώ να έρθω σε επαφή με οποιονδήποτε απ' έξω.

Δεν έμεινε όμως μόνη της η Τζίνα. Γρήγορα την περικύκλωσαν δασκάλες γάλλες της μάθουν αγγλικά, καθηγητές να τη δάξουν κινηματογραφική τέχνη, όπερατζέρ για να της γυρίσουν δοκιμαστικές σκηνές και δικηγόροι που της έφεραν να υπογράψουν ένα συμβόλαιο, γραμμένο σε απταιστον αγγλική. Ύστερα από έξη εβδομάδες από τη ζωή, η Τζίνα, που είχε χάσει κάπως το θάρρος της και την ελπίδα ότι... θα ξαναβρεί τον έξω κόσμο, υπέγραψε «ένα είδος προσυμφώνου», έφυγε αεροπορικώς για την 'Ιταλία και βρίσκεται ακόμη μπλεγμένη σε νομικούς αγώνες για να διασφαλίσει στον εαυτό της το δικαίωμα να παίξει στο Χόλλυγουντ, στις ταινίες που της αρέσουν, και όταν της αρέσει...

Οι επόμενες ταινίες της στην Ευρώπη άρσαν γενικά, ιδιαίτερα δε η «Φανφάν Λά Τουλίπ», με τον Ζεράρ Φιλίπ, που είχε σκηνοθετηθεί από τον Κριστιάν Ζάκ. Το 1953, η Τζίνα κέρδισε το αγαλματάκι της Νίκης της Σαμοθράκης, το γαλλικό Όσκαρ, και άρχισε να συνεργάζεται με τον Βιτόριο ντε Σίκα. Γύρισε μαζί του το «Ψωμί, έρωτας και φαντασία» και τη συνέχεια α του «Ψωμί, έρωτας και ζήλια».

Ο σύζυγος της Τζίνα, ο δρ Μίλκο Σκόφιτς, που έχει προσωρινά εγκαταλείψει την ιατρική επισημή και βρίσκεται συνεχώς στο πλευρό της γυναίκας του, είναι ο καλύτερος σύμβουλος, σύντροφος, διερμηνεύς, και... σωματοφύλακός της. «Κανείς δε μπορεί να βοηθήσει τη γυναίκα του όσο τη βοηθεί ο άντρας της, λέει με υπερηφάνεια η Τζίνα». Και ο Μίλκο προσθέτει:

— Όταν εγώ ήμουν γνωστός γιατρός, η Τζίνα ήταν άγνωστη ήθοποιος. Τώρα, εκείνη είναι γνωστή ήθοποιος και εγώ... άγνωστος γιατρός. Είναι τα δύσκολα της χρόνια τώρα, και πρέπει να βρίσκωμαι

κοντά της. Αργότερα, όταν τα πράγματα ησυχάσουν κάπως και στρώσουν, ελπίζω να μπορέσω να ξαναγίνω κι' εγώ γιατρός.

Ο Μίλκο που γεννήθηκε στη Γιουγκοσλαβία, διέφυγε στην 'Ιταλία κατά τη διάρκεια του πολέμου όπου και τον έγινώρσε η Τζίνα, σ' ένα πάρτυ παραμονής πρωτοχρονιάς, στο σπίτι κάποιου συγγενούς της. Εκείνη ήταν τότε 18 χρονών. Δε μπορεί όμως να πη κανείς ότι ο Μίλκο γοητεύθηκε από την ομορφιά της, δεδομένου ότι, την εποχή εκείνη η Τζίνα ήταν παχουλιά και στρογγυλή. Την επόμενη παραμονή πρωτοχρονιάς, στο ίδιο σπίτι οι δύο νέοι ανήγγειλαν τους αρραβώνες τους.

Λίγον καιρό αργότερα, όταν ο Μίλκο είδε τη Τζίνα στη νταντίνα «Αγάπη ενός παλιόστρου», το μόνο του σχόλιο ήταν: «Δεν ντράπηκε».

— Την εποχή εκείνη, λέει η Τζίνα, δεν έπαιρνα στα σοβαρά την ήθοποιό μου. Η ζωγραφική και η μουσική ήταν οι πρώτες μου αγάπες. Και είχα αποφασίσει να εγκαταλείψω τον κινηματογράφο, όταν ο Μίλκο μου μίλησε έτσι για την εμφάνισή μου και μου είπε ακόμη ότι δεν θα μπορούσα να γίνω καλή ήθοποιος. Αυτό στάθηκε μεγάλο κέντρο για μένα: Αποφάσισα να του αποδείξω πως είχε λάθος!

Την επόμενη παραμονή πρωτοχρονιάς, που ήταν και η τρίτη επέτειος της γνωριμίας των, οι δύο έρωτευμένοι νέοι παντρεύτηκαν σ' ένα μικρό όρεινο ξεκκλήσι, 2000 μέτρα ψηλά, στις χιονισμένες πλαγιές του βουνού Τερμινέλλο...

Ο Μίλκο είναι φανατικός λάτρης του σκι και του τένις, ενώ η Τζίνα, το μόνο σπορ που κάνει είναι... να οδηγεί την κατακόκκινη «Λάντσια» της, ένα θαυμάσιο χαμηλό αυτοκίνητο.

Οι δυνατόι μύς χρειάζονται στην κουζίνα, λέει, αλλά δεν φαίνονται και τόσο ωραίοι όταν φοράς βραδυνή τουαλέτα!

— Αν και είναι πρόθυμη στις δημόσιες εμφανίσεις της, να μη φορή συχνά επάνω της τίποτε περισσότερο από ένα αραχνούφαντο πέπλο, η Τζίνα είναι εξαιρετικά σεμνότυχη στην ιδιωτική της ζωή. Δεν έχει καμαριέρα για να τη βοηθήσει στο ντύσιμο, και αν ο Μίλκο δε βρίσκεται εκεί για να της ξεκουμπώσει το φερμουάρ είναι ικανή να παιδεύεται επί ώρες μόνη της — ή να του δώσει μία και να το σκίσει. Ως φέτος, το ζευγάρι κατοικούσε σ' ένα μικρό διαμέρισμα πολυκατοικίας στη Ρώμη, τώρα τελευταία όμως αγόρασαν μία δίλα από κόκκινη πέτρα στη Βία Άπια. Αντίκα, εκατό μέτρα μακρύτερα από το μέρος όπου η Αυτοκρατορία Ποππαία έκανε το μπάνιο της μέσα στο γάλα. Οι Σκόφικς εφύψισαν ήδη 30 δέντρα στον κήπο τους, που έχουν σκοπό να τον περιποιηθούν και να διακοσμήσουν τα δρομάκια του με παλιά αγάλματα...

— Αν και ο Μίλκο διαμαρτύρεται ότι η Τζίνα είναι μία απλή κοπέλλα, που δεν έχει την παραμικρή διάθεση να μιμηθεί τη ζωή των στάρ του Χόλλυγουντ, ένας 'Ιταλός παραγωγός διαφωνεί μαζί του στο σημείο αυτό: — Η Τζίνα, ισχυρίζεται ο παραγωγός αυτός, δεν είναι τόσο απλή, όσο είναι μονόπλευρη. Είναι ειδικευμένη, θα έλεγα, στην τέχνη της, όπως είναι ένα κινηματικό σκυλί! Κατευνύεται πάντα από ένα τέλειο, άσφα- λίστατο ένστικτο για το κάθε τι που κάνει. Ξυπνά το πρωί και σκέπτεται τις ταινίες της. Εργάζεται δ-

● «Λά μπέλλα Ρομάνο» είναι ο τίτλος του νέου κινηματογραφικού έργου όπου η Τζίνα υποδύεται μία φλογερή 'Ιταλίδα.

● Η Λολομπριγκίτα στο έργο «Φανφάν Λά Τουλίπ», όπου είχε σημειώσει με το παίξιμό της, μία εξαιρετική επιτυχία.

● Όσο μία από τις «Ωραιές της Νυχτας», η Τζίνα έδειξε την υπέροχη γραμμή και σπάνια πλαστικότητα του κορμιού της.

● Θαυμάστε την έκφραση της Τζίνα σε μία σκηνή του έργου «Αιακωλή της ερήμου», με τον Ραύμον Πελλεγκράν που το είδαμε πέρυσι το χειμώνα.

λο το πρωί μ' αυτές, και το μεσημέρι στο φαγητό μιλάει πάλι γι' αυτές. Δεν έχει ιδέα από τις μικρές λεπτομέρειες της καθημερινής ζωής — πόσο στοιχίζει, πούμε, το εισιτήριο από τη Ρώμη στο Παρίσι όπου πηγαίνει, ή τι ώρα φύγει το τραίνο. Δεν θα της έκανε την παραμικρή εντύπωση αν της λέγατε π.χ. ότι πληρώσατε 500 δολάρια για να αγοράσετε μια καινούργια «Καντίλακ», που κάνει 5.000). Ξέρει όμως λαμπρά όλες τις λεπτομέρειες της δουλειάς της, καθώς και τις ικανότητες και την αξία του κάθε συνεργάτου της!

Αλλά και η γνώμη του Γάλλου σκηνοθέτη Ρενέ Κλαίρ για τη Τζίνα δεν είναι διαφορετική:

Σηκώνεται στις πέντε κάθε πρωί, εργάζεται συνεχώς σχεδόν ως τις έξι το απόγευμα και μελετά τους ρόλους της επί μία ώρα το βράδυ, πριν πείσει στο κρεβάτι. Δεν καπνίζει, δεν πίνει, και δεν κάνει ποτέ της αληθινές διακοπές, με απόλυτη ανάπαυση. Μαθαίνει απ' έξω ολόκληρο το ρόλο της εξ αρχής, είναι πάντοτε στην ώρα της στο γύρισμα, και ανταποκρίνεται άμεσως σε κάθε οδηγία ή παρατήρηση του σκηνοθέτη.

Κάθε τόσο, εν τούτοις, βλέπει το φως στον τύπο κάποια πληροφορία, που προέρχεται συνήθως από τη φαντασία των δημοσιογράφων, και που αναφέρεται σε διάφορες δικαστικές προσφυγές της Τζίνα έναντι των δανών την ενοχλούν. Πριν λίγο καιρό ανεγράφη η πληροφορία, ότι η Τζίνα έμηνυσε έναν Ιταλό κινηματογραφικό κριτικό, γιατί εξεφράσθη κάπως «απρεπώς» για το στήθος της. Ο κριτικός και ο εκδότης της εφημερίδας ανέφεροτο ότι καταδικάστησαν από το δικαστήριο σε πρόστιμο 176 δολλαρίων και τα έξοδα της δίκης.

Όλες οι δυσάρεστες διαδόσεις που κυκλοφορούν — απανιωτάτα, πρέπει να ομολογηθώ — εις όρος της Τζίνα, βρίσκουν απάντησι στο Μίλκο, μόλις τις πληροφορηθώ:

«Η γυναίκα μου είναι τώρα κτήμα του έθνους, λέει ο δρ Σκόφινς. Άνηκε στο λαό. Διαδίδουν αναληθείς ιστορίες γι' αυτήν, επειδή είναι πολύ μεγάλο άστέρι και την ζηλεύουν. Έγραψαν ότι το στήθος της είναι ασφαλισμένο για 30 εκατομμύρια λιρέτες. Έγραψαν ότι ένας Άλγερινός σείχης επεχείρησε να την απαγάγει για το χαρμάνι του. Έγραψαν ότι πρόκειται να αποκτήσει παιδί. Και μια Ιταλική εφημερίδα έγραψε ότι η γυναίκα μου δεν είναι Ιταλίδα, αλλά Γιουγκοσλαβά. Δεν μπορούμε όμως να τους κυνηγούμε όλους. Καμιά φορά, περιορίζομαι να τους γράψω, ζητώντας τους να μη δημοσιεύουν τέτοιες ανοησίες.

Γενικά, όμως, η Τζίνα και ο Μίλκο συμπαθούν τους δημοσιογράφους. Όταν στις 14 Σεπτεμβρίου του 1954, το ζευγάρι έφθασε για πρώτη φορά στη Νέα Υόρκη, ο Μίλκο άφησε τους φωτορέρπορες να νάνουν της Τζίνα!

Οκτώ μεγάλες δολίτσες περιείχαν τα φορέματα που είχε φέρει μαζί της η Τζίνα. Αν και συχνά βαδίζει ευπόλητη — δυναμώνει τα πόδια ή ευπολησία — η ομορφιά και μάλλον μικροκαμωμένη αυτή γυναίκα δεν είναι ο τύπος που μοιάζει με το ιδιαίτερα στο ντύσιμο που μοιάζει με το ανδρικό. Αντιθέτως τα φορέματά της είναι όλα εξαιρετικά... θηλυπρεπή και «σέκανοι».

Στο ταξίδι αυτό η Τζίνα είχε πάρει μαζί της μια ατέλειωτη σειρά από ωραϊοφόρα, ραμμένα στη Ρώμη και στο Παρίσι. (Ένα λεπτομερέστατο πίνακα των φορεμάτων αυτών με τα σχέδια και τα χρώματά τους, είχε δημοσιεύσει η «ΓΥΝΑΙΚΑ» στο υπ' αριθ. 132 τεύχος της).

Η Τζίνα ισχυρίζεται, ότι τα άγγλικά της είναι πολύ μέτρια, και προτιμά ν' αφήνει τον άντρα της να μιλά με τους δημοσιογράφους και τους ξένους. Μα ο Μίλκο ξέρει την αλήθεια — και την ομολογεί: — Προτιμά, λέει, να γουρλώνει τα μάτια της και να λέει: Δε μπορώ να μιλήσω άγγλικά, ενώ η αλήθεια είναι ότι μπορεί

Ο ΜΙΚΡΟΤΕΡΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΙΤΑΛΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΜΑΚΡΥΣ σκοτεινός διάδρομος έμοιαζε σα στοιχειωμένος με τις θυσίες μορφές των προγόνων που ήταν παρατεταγμένοι στους τοίχους σε μία μακάβρια στρατιά.

Η Σάντρα άκουγε υπομονετικά τις εξηγήσεις της ντόνα - Ματλίνης για τη ζωή και τη δράση του καθενός.

— Αυτός εκεί είναι ο Έντουάρντο, ο μακαρίτης σύζυγός μου.

Αξαφά κάποια προσωπογραφία τράβηξε την προσοχή της Σάντρας. Ήταν ένας που δεν έμοιαζε με τους άλλους. Φαινόταν πολύ νέος και ώριμος.

Η ντόνα Ματλίνη προσπέρασε χωρίς να πη τίποτα γι' αυτόν. Το πρόσωπό της είχε σκοτεινιάσει. Έπειτα όμως από έπιμνη της Σάντρας η ντόνα Ματλίνη δέχθηκε να μιλήσει:

— Είναι ο μικρότερος αδελφός του άνδρός μου, είπε.

15 χρονών τσόκασε από το κολέγιο, και πήγε μούστος σ' ένα κανάβι που έφευγε για την Αγγλία. Από τότε άρχισε μια ζωή που έκανε τους αδελφούς του να τρέμουν από αγανάκτηση. Τέλος ένα πρωί εξαγύρισε στην Ιταλία.

Ήταν τότε 32 χρονών και η ομορφιά του δεν μπορούσε ν' αφήσει άσυγκλητη καμιά γυναίκα. Ο άντρας μου τον προσέλαβε στην επιχείρησή του.

Ο Τζίνο Λούκα δέχτηκε την καινούργια του θέση και ρίχτηκε με ένθουσιασμό στη δουλειά.

«Ήμουν ευχαριστημένη, γιατί, κατά βάθος, συμπαθούσα αυτόν τον άτίταστο μικρό αδελφό πολύ περισσότερο από τους άλλους Λούκα, και νόμιζα ότι κι αυτός έτρεφε για μένα τα ίδια αδελφικά αισθήματα. «Κι' όμως δεν ήταν έτσι.

«Ένα βράδυ που ήμουν μόνη στο σπίτι, ο Τζίνο γύρισε πριν από τη συνθησμένη ώρα.

—Θα δγής άποψε; τον ρώτησα.

—Όχι, απάντησε. Θα καθήσω στο δωμάτιό μου να τελειώσω κάτι λογαριασμούς.

Την παραμονή της ημέρας που έπρόκειτο να

τον μεταφέρουν στη Ρώμη για να τον δικάσουν πήγα για να τον είδα στο κρατητήριο. Με δέχθηκε σαν να μην είχε συμβεί τίποτα. —Δεν έπρεπε ναρθής, Ματλίνη, μου είπε, αν το μάθω ο άνδρας σου θα θυμώσει.

Εγώ δεν ήμουν σε θέση να συγκρατήσω τα δάκρυά μου.

Γιατί το έκανες; ψιθύριζα ανάμεσα στους λυγμούς μου.

Εκείνος δεν μου απάντησε κι' αρκέστηκε να μου χαμογελάσει. Αυτή ήταν η τελευταία φορά που είδα τον Τζίνο Λούκα ζωντανό, γιατί μερικές ώρες αργότερα, προσπάθησε να δραπετεύσει κι' οι αστυνομικοί τον σκότωσαν.

Η γιαγιά σταμάτησε τη διήγησή, κι' έσκυψε το κεφάλι της.

Αυτό ήταν το τέλος του Τζίνο Λούκα, είπε έπειτα από λίγο. Αλλά όχι και της ιστορίας που σου διηγήθηκα. Την επομένη πήγα να επισκεφθώ το Μάριο, το φύλακα γιατί όπως έμαθα είχε αρρωστήσει.

Μόλις ο Μάριο μ' αντίκρουσε έπεσε στα γόνατά μου κι' άρχισε να κλαίει ζητώντας μου συγγνώμη. Δυσκολεύτηκα να καταλάβω τα λόγια του, μα όταν αντίληφθηκα το νόημά τους παρ' όλο που το λιποθύμησα από φόβο.

Ο Τζίνο Λούκα, μου είπε, ήταν άθωος. Εγώ έκλεψα τα χρήματά. Νάτα, τα έχω εδώ κρυμμένα.

Πώς είναι δυνατόν; φώναξα. Τότε γιατί ο Τζίνο ωμόλογησε; Γιατί δέχτηκε την καταδίκη του;

Φταίω εγώ, έλεγε κλαίγοντας ο υπηρέτης. Όταν άνοιξα το χρηματοκιβώτιο και πήρα τα χρήματά τρέμαξα. Είχα κι' άλλες μετανιώσεις.

Εκείνη όμως τη στιγμή μπήκε ο κύριος Τζίνο. Δεν τόλμησα να ομολογήσω την αλήθεια. Για να δικαιολογηθώ είπα ότι είδα εσάς να μπαίνετε κρυφά και να παίρνετε τα χρήματα. Το πιστέψα. Μου είπε να μην το μαρτυρήσω σε κανέναν, αλλά να πω πως αυτός ήταν ο κλέφτης...

Εδώ σταμάτησε την ιστορία της η γιαγιά. Και μόνο ύστερα από πολύ ώρα πρόσθεσε:

Είμαι δέβαιη πως ο Τζίνο σκοτώθηκε για μένα.

ΛΟΥΤΣΙΑΝΟ ΒΕΛΛΙ

αυτό δεν έχει επηρεάσει καθόλου την παραγωγικότητά της, ούτε και την ικανότητά της να κερδίζει χρήματα. Όταν η Τζίνα δε μπορεί να ζυγώσει το «δρος», έρχεται το «δρος» προς τη Τζίνα! Οι Αμερικανοί παραγωγικοί με πολύ χαρά ταξιδεύουν στην Ευρώπη για να συνεργασθούν μαζί της και να μελετήσουν τα προσόντα και το ταλέντο της. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι η Τζίνα παραμελεί τα ευρωπαϊκά στούντιο. Μέσα σε τέσσερα χρόνια έχει γυρίσει 24 ταινίες, και ήδη γυρίζει συνεχώς νέες.

Όσον καιρό θ' αρέσω στο κοινό, θα εξακολουθήσω να παίζω, λέει με ειλικρίνεια και έξυπνάδα η ίδια. Πριν όμως κουρασθούν από μένα, θα φροντίσω να αποσυρθώ και να καλλιεργήσω στο περιόλι μου άγγινάρες!

Για την ώρα όμως, κανείς δε μοιάζει να έχει κουρασθεί από το δημο α αυτό πλάσμα. Κι' έτσι φαίνεται πως οι άγγινάρες του κήπου της θα χρειασθούν να περιμένουν για πολλή ακόμη καιρό, αν θέλουν να καλλιεργηθούν από τα όμορφα χέρια της Τζίνα...

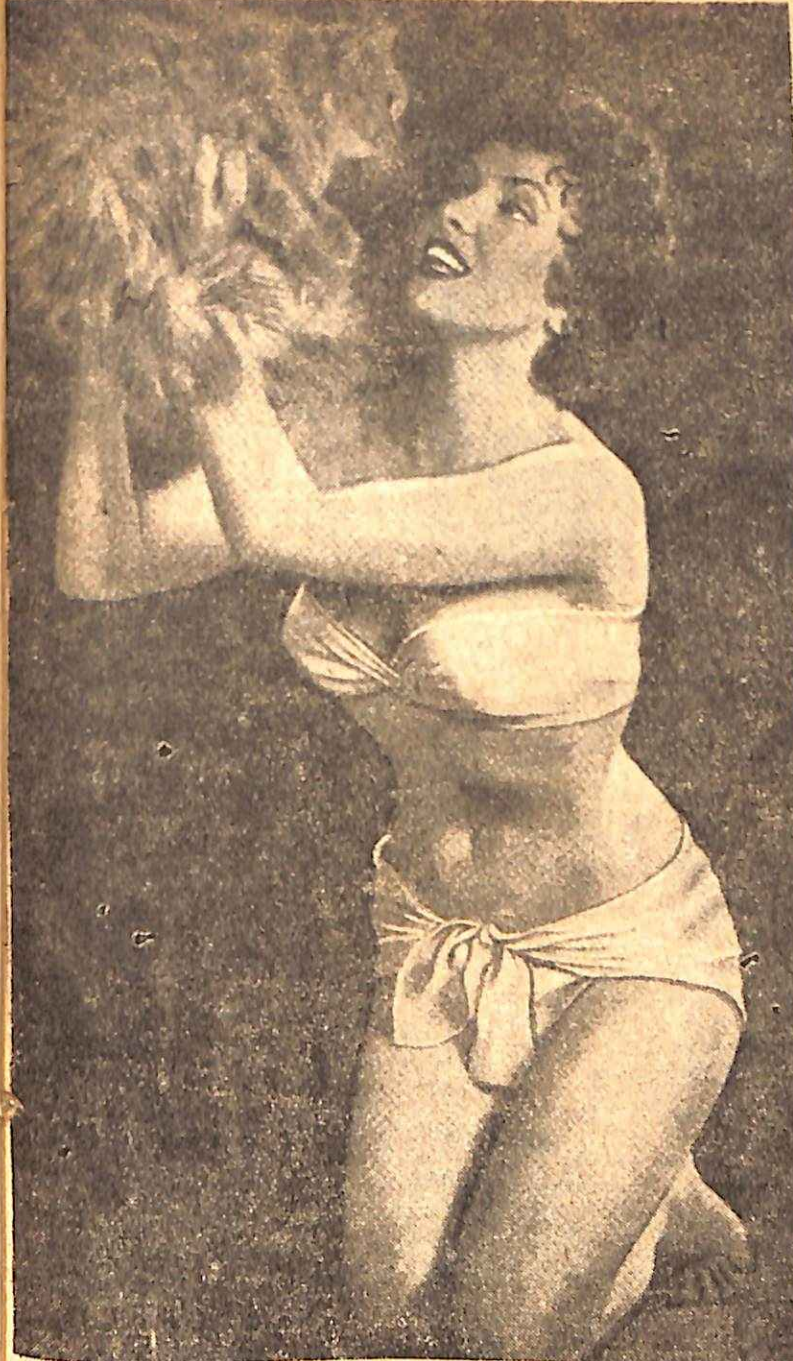
Και μερικές γνώμες της Λολομπριγκίτας

ΓΙΑ ΤΑ ΜΟΝΤΕΛΑ ΤΟΥ ΝΤΙΟΡ

«Είναι φοβερό! Είναι σα να φέρατε τα όπισθιά σας στο στήθος σας!»

ΓΙΑ ΤΗ ΜΑΙΡΛΑΝ ΜΟΝΡΟΕ

«Είναι πολύ όμορφη, αλλά εκείνη είναι

Μια ακόμα σπάνια και σχεδόν άγνωστη φωτογραφία της Τζίνα, που παρουσιάζει ανάγλυφη όλη την πλαστικότητα και την υπέροχη αρμονία του αγαλματέιου σώματός της.

Γοία ακόμα, ένδιαφέροντα στιγμιότυπα από τη ζωή της Τζίνα. Απώ πάνω προς τα κάτω: 1. Σαν Κάρμεν, με το τριαντάφυλλο που κρατάει στα δόντια της σε μία δεξίωση. 2. Η Τζίνα (τρίτη εξ' αριστερών, με το άσπρο μαγιό), φωτογραφίζεται μαζί με άλλες συνοπωφίες, όταν έλαβε μέρος στα καλλιστεία, για την ανάδειξη της «Μίς Ρώμης». 3. Η γοητευτικότητα της Τζίνα Λολομπριγκίτας, την ώρα που περιποιείται την ομορφιά της μπροστά στον καθρέφτη της τουαλέτας της, με φιλαρέσκεια.

ή Μαίριλιν Μονρόε, κι' εγώ είμαι η Τζίνα Λολομπριγκίτας

ΓΙΑ ΤΟ ΧΩΜΦΡΕΪ ΜΠΟΓΚΑΡΤ

«Μου έμαθε όλες τις εγγλέζικες δρισιές που ξέρω!»

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΔΡΕΣ

«Στην Ιταλία, κάθε γυναίκα έχει έναν άνδρα».

ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΡΟΦΗ

«Δεν κάνω δίαιτα, αλλά τρώω μόνον υγιεινά πράγματα. Έτσι μ' έχει μάθει ο Μίλκο».

ΓΙΑ ΕΝΑ ΜΑΤΣ ΜΠΟΣ ΠΟΥ ΕΙΔΕ

«Θεέ μου, είναι φοβερό! Δεν θάθελα ποτέ να δρικόταν ο άνδρας μου στη θέση τους!»

ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Η Γκρέτα Γκάρμπο έσακολούθει να περιβάλλη τον εαυτό της με μυστήριο. Πριν επιδιδασθώ στη θαλαμηγό του Αριστοτέλη Ωνάση διαπραγματευθήκαμε ν' αγοράσει

τη δίλα «Ο δράχος» του Έλληνος εκατομμυριούχου Όμηρου Πισάνη στην Κσα-νιά Ακτή. Η δίλα αυτή βρίσκεται κοντά στην έπαυλή του Σασά Γκιτρί. Δεν είναι γνωστό αν τελικά έγινε η αγορά αυτή ή όχι, γιατί κανένας ενδιαφερόμενος δεν θέλησε να ανακοινώσει τίποτα.

Ο νεαρός ήθοποιος Ντανιέλ Κασού κληρονόμησε ένα σεδαστό ποσό εκατομμυρίων. Αμέσως διέλυσε τους άρραβώνες του με την Τέρρυ Μουρ και πολλοί περιμένουν πως θα εγκαταλείψει και την οθόνη τώρα που έγινε τόσο πλούσιος.

Ένας διεθνής διαγωνισμός προκηρύχθηκε στην Ιταλία για τη συμπλήρωση του τίτλου μιας ταινίας. Είναι η νέα ταινία του Ντε Σίκα «Ψωμί, έρωτας και ό,τι θάνα». Σ' αυτήν ο Ντε Σίκα δεν θα πρωταγωνιστή πια με την Τζίνα Λολομπριγκίτα, όπως στις άλλες του είδους αυτού, αλλά με την αντίπαλό της Σοφία Λορέν.

Ο διαγωνισμός είναι για να βρεθεί η τρίτη λέξη του τίτλου. «Ψωμί, έρωτας και...». Όπως είναι γνωστό, έγινε ως τώρα «Ψωμί, έρωτας και φαντασία» και «Ψωμί, έρωτας και ζήλεια». Ποιός θα είναι ο επόμενος;

Επιστρέφοντας από τη Βηρυτόν και τα Ιεροσόλυμα η Αίριν Ντάν σταμάτησε για λίγες μέρες στο Παρίσι, πριν να ξαναγυρίσει στο Χόλλυγουντ.

Η Μαίριλ Πίκοφορντ, συνοδευμένη από τον τρίτο της σύζυγο Τσαρλς Ρότσερς έφθασε στο Παρίσι, που είναι η αγαπημένη της ευρωπαϊκή πρωτεύουσα.

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΥΝ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ

ΟΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΜΑΣ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Όλες οι λύσεις στη σελίδα 66)

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝΑ

— Μίμη, Λάκη, όταν δέσετε τον κόμπο στα σκοινάκια, νάρητε να τα φάτε.
— Ποιά μαμά;
— Σας το είπα.
— Πώς θα τα φάμε;
— Και αυτό σας το είπα.

ΤΡΙΓΩΜΟ

Π —
Π —
Π —
Π —
Π —
Π —
Π —
Π —
Π —
Π —

1) Νότα Βυζαντινή, 2) Έρωτηματικό, 3) Πρόθεσις, 4) Νήσος, 5) Σάν λαμπάδα, 6) Πατέρας του Πάση, 7) Παναγία, 8) Λοιμώδης νόσος.

ΦΩΝΗΝΤΟΛΙΠΟ

τ σ π ρ θ υ ρ α ς

ΣΚΑΛΑ

Μ —
Μ —
Μ —
Μ —
Μ —
Μ —
Μ —
Μ —
Μ —
Μ —

1) Άρνητικό, 2) Χρονική μονάδα, 3) Έφευρετής του τηλεγράφου, 4) Από δύο φυλές, 5) Προσφιλές πρόσωπο, 6) Προϊστορικό ζώο, 7) Βαθύπλωτος Ρωμαιοί, 8) Κομμάτι της Ελλάδος, 9) Βιβλικό πρόσωπο.

ΠΥΡΓΟΣ

Κ — Σ
Κ — Σ
Κ — Σ
Κ — Σ
Κ — Σ
Κ — Σ
Κ — Σ
Κ — Σ
Κ — Σ
Κ — Σ

1) Νήσος, 2) Επίθετον, 3) Αρχιερέας των Εβραίων, 4) Γρήγορος δημασίον του αλόγου, 5) Αρχαίος αρχιτέκτων, 6) Υπέρτης της εκκλησίας.

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ ΚΑΙ Ο ΗΛΙΟΣ

ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ

ΜΕΓΑΛΗ επανάστασι στον ούρανο: οι άγγελοι ζητούν άκρόασι από τον Θεό... Κάτι το σοβαρό συμβαίνει. Το Φεγγάρι αρνείται να βγεί στη συνήθισμένη του ώρα.

Όταν τάκουσε αυτά ο Θεός, σηκώθηκε και με το μεγαλόπρεπο δήμα του, πήγε να δει το Φεγγάρι.

Τι τιμή για μένα, βασιλιά των ούρανων, είπε το Φεγγάρι καθώς σηκωνόταν από το ντιβάνι στο οποίο ήταν ξαπλωμένο ήσυχο.

Τι συμβαίνει, του είπε ο Θεός με το καλοκάγαθο ύφος του. Όλος ο ούρανος είναι ανασταταμένος. Μου είπαν πως δεν θέλεις να βγής. Γιατί;

Θα σάς εξηγήσω, είπε το Φεγγάρι. Αγαπώ πολύ τα παιδιά, τα λουλούδια, τα πουλιά, που είναι πάνω στη γη. Θ' άθελα να τ' άκουσω

να τραγουδάνε, θ' άθελα να τα δω να γελάνε! Μά δεν τα καταφέρνω ποτέ! Μόλις ξεμυτίζω όλα πέφτουν και κοιμούνται. Και το ταξίδι μου γίνεται τρομερά ανιαρό. Γι' αυτό απεφάσισα να μείνω σπíti μου...

Καταλαβαίνω... είπε ο καλός Θεός. Μά πρέπει να βρούμε μία λύσι... Άν... Έκανες μία συμφωνία με τον Ήλιο; Πρότείνε του να πάρης τη θέση του για μερικές μέρες.

Ή! ευχαριστώ! Τρέχω να τον δω. Το Φεγγάρι έβαλε την πιο όμορφη του φορεσιά και πήγε στο σπίτι του Ήλιου. Τον βρήκε να δροσίζεται στη σκιά ενός σύννεφου.

Καλημέρα, φίλε. Τι καλός άνεμος σ' έφερε κατά δω; Κάτσε, σε παρακαλώ! Θα πάρης κάτι. Το Φεγγάρι δέχθηκε

μία δροσοσταλίδα, την ήπιε, και είπε:

— Κουδέντιασα με τον Πανάγαθο Θεό. Έχω τη συγκατάθεσί του. Θέλεις ν' αλλάξουμε θέσι πάνω στη Γη μερικές μέρες;

— Ή! αν αυτό σ' ευχαριστή, γιατί όχι! Μά μου φίνεται πως η παρουσία σου δε θ' αντικαταστήσει τη δική μου.

— Γιατί έχεις αυτή την προκατάληψη; Θα δούμε! είπε το Φεγγάρι.

Όταν γύρισε σπίτι του, ετοιμάστηκε γρήγορα, ανέβηκε πάνω στο άρμα, του που τώσερναν τέσσερα δόλοαμπρα άστέρια, και έφυγε. Έφθασε στο μέρος, απ' το οποίο ο Ήλιος παρουσιαζόταν πάντοτε στη Γη, κι' όλογορο, πήρε τη θέση του.

Στη Γη, τη συνήθισμένη ώρα, ο κόκκορας ξύπνησε για να τραγουδήσει την ανατολή του Ήλιου. Μά καθώς έκανε πήκτρα σκοτάδι, εναμπίηκε στο κοτέσι, κι' άποκοιμήθηκε. Οι κότρες έκαναν το ίδιο. Το Φεγγάρι, που τα είχε δει όλα, άπογοητεύτηκε.

Τα πουλιά δγχαν, όπως συνήθως από τις φωλιές τους, κύτταξαν τον ούρανο, και, όταν είδαν που δεν είχε φέξει ξαναχώθηκαν στις φωλιές τους και συνέχισαν τον ύπνο τους. Κανένα δεν ήθελε να βγί.

Αναγνωρίζοντας την άποτυχία του, άναμεσα στα ζώα και τα λουλούδια, το Φεγγάρι είχε την ελπίδα ότι θα ήταν πιο τυχερό με τους ανθρώπους. Όλα τα ευπητήρια χτύπησαν για ν' αναγγείλουν στα μικρά παιδιά ότι ήταν ώρα να σηκωθούν. Ένα παράθυρο άνοιξε και κατόπι ένα άλλο. Οι άνθρωποι, έκπληκτοι δεν καταλάβαιναν τίποτα μ' αυτή την αναστάτωση. Όλοι γύρισαν στα σπίτια τους και ξάπλωσαν πάλι στα κρεβάτια τους...

Το καμένο το Φεγγάρι ήταν άπελπισμένο. Κατάλαβε ότι ο Ήλιος, είχε δίκιο. Καθένας στη θέση του! Καθένας στην άποσταλή του! Έπέστρεψε στον Ήλιο.

Είχες δίκιο, είναι αδύνατο να ανατρέψουμε τα καθιερωμένα... Ξαναπάρε τη θέση σου κι' έγω τη δική μου...

Ή Ήλιος χαμογέλασε, πήρε το μεγάλο του άρμα και έτρεξε για να κερδίση το χαμένο καιρό. Μόλις πρόβλεψε στη Γη, ο κόκκορας λάλησε, τα πουλιά έπιασαν να τραγουδι, τα παιδιά πήδαν, οι άνθρωποι άνοιξαν, τα παιδιά πήδαν στο σχολείο και η ζωή ξαναπήρε το συνήθισμένο της δρώρο.

ΤΟ ΦΑΡΑΓΓΙ ΤΟΥ ΚΕΡΑΥΝΟΥ

Ανάγνωσμα με εικόνες για τους μικρούς αναγνώστες μας

5ον 'Ο Ντακότα Ντάν μη κε σά σίφουνας με το άμάξι πούταν φορτωμένο πυρομαχικά μέσα στο Μεγάλο Φουόριο. Μόλις πέρασε την πύλη πήδηξε κάτω και φώναξε σ' ένα στρατιώτη:

— Λύσε τα άλογα, είναι φόφια από την κούρασι. Που είναι ο ταγματάρχης;

— Στο παρατηρητήριο του άπάντησε ο στρατιώτης.

Ή Ντάν χωρίς να πάρη άνάσα, σκονισμένος, όπως ήταν και ιδρωμένος, έτρεξε στο παρατηρητήριο του φουορίου. Έκεί βρήκε τον ταγματάρχη να είναι πολύ άνησυχος.

— Ταγματάρχη, του φώναξε ο Ντάν μόλις ανέβηκε στο παρατηρητήριο. Δεν έχουμε ούτε λεπτό για χάσιμο. Σε λίγο θα βρίσκονται εδώ οι Πάννις.

— Μά τι συνέβη; τον ρώτησε ο ταγματάρχης.

Ή Ντάν του διηγήθηκε γρήγορα την έπίθεσι που είχε δεχθή το άποσπασμα μέσα στο Φαράγγι του Κεραυνού. Πως κατόπι είχε κατορθώσει αυτός να πάρη το άμάξι και να φύγ.

— Μά τώρα, πρόσθεσε, οι Πάννις όπου και νάναι θα έρθουν. Έχουν ξεκινήσει για πόλεμο και έχουν άποφασίσει να έπιτεθούν στο Μεγάλο Φουόριο.

— Άς έρθουν, είπε ο ταγματάρχης, θα τους κάνουμε καλή υποδοχή.

Κι' έδωσε έντολή να πάρουν οι στρατιώτες τις θέσεις τους στο έυλινο φράχτι που περιέβαλλε το στρατόπεδο.

Πολεμικός συσχετισμός έπεκάτρησε στο φουόριο, ενώ ο Ντάν και ο ταγματάρχης κύτταζαν μακριά προς το δρώρο απ' όπου έπρεπε να φανούν οι Ινδιάνοι. Ξαφνικά ο ταγματάρχης φώναξε:

— Νάτοι, έρχονται! είναι πολλοί!

Πραγματικά δεκάδες καβαλαρείοι είχαν προβάλει σε άσκητή άπόστασι από κεί. Περίεργο, όμως, δεν έτρεχαν και φαινόταν σαν να ύπνηχαν, άνάμεσα τους και πεζοί.

Ή Ντάν δεν έπτε τίποτα, μόνο κύτταζε έντατικά προς το δρώρο. Στο μεταξύ οι καβαλαρείοι πλησίαζαν. Όταν έφτασαν σε άπόστασι που μπορούσε κανείς να τους διακρίνη καλύτερα, ο ταγματάρχης φώναξε:

— Ντάν, είναι άμερικανοί στρατιώτες, κι' έχουν άνάμεσά τους Ινδιάνους άιχμαλώτους. Δεν πρέπει να τους χτυπήσουμε.

Και άπευθυνόμενος στο λοχία που στεκόταν πλάι του:

— Μην πυροβολήση κανένας!

Ή Ντάν όμως άσπαξε τα κυάλια από τα χείρια του ταγματάρχης.

• Ή Ντακότα Ντάν άωρησε προς το μαγειρείο.

νάμεσά τους τους Ινδιάνους άιχμαλώτους;

— Σου λέω πως είναι Πάννις, είπε σε έντονο ύφος ο Ντακότα Ντάν, είναι παγίδα. Γους ξέρω καλά τους έρυθροδέρμους. Φόρεσαν άμερικανικές στολές για να μάς ξεγελάσουν, να μπουν στο φουόριο και να μάς σφάξουν όλους προτού προλάβουμε να φέρουμε όποιαδήποτε αντίστασι. Δάσε διαταγή να τους χτυπήσουν! Μην καθυστερήσ καθόλου.

Ή ταγματάρχης έάναμψε τα κυάλια και κύτταξε κατά τη μεριά των καβαλαρείων.

— Δεν μπορεί να το πιστέψω, Ντάν. Φαίνεται όλοκάθαρο πως είναι άμερικανοί στρατιώτες. Κύταξε τις φυσιολογικές τους.

— Είναι έρυθροδέρμοι! φώναξε ο άρχηγός των άνιχνευτών. Τους κατάλαβα άμέσως. Είναι το μυστικό σχέδιο του Φράνσις Λατούρ, του μιγάδα. Τάκουσα που το έβλεπε μέσα στο φάραγγι. Μην χάνης καιρό, ταγματάρχη, διάταξε τους στρατιώτες να πυροβολήσουν!

Ή ταγματάρχης όμως δεν φαινόταν να συμμερίζεται τους φόβους και τις άνησυχίες του Ντακότα Ντάν. Στεκόταν σιωπηλός κυττάζοντας μακριά τους καβαλαρείους που έρχόντουσαν. Σκεπτόταν πως αν ήταν άμερικανοί στρατιώτες και τους χτυπούσε θα γινόταν ένα τρομερό κακό. Άν όμως πάλι, ήταν έρυθροδέρμοι, όπως έέμενε ο Ντάν; Μά δεν μπορούσε να ήταν Ινδιάνοι.

— Μή χάνουμε καιρό έπανάλαβε ο άρχηγός των άνιχνευτών.

Τότε ο ταγματάρχης στράφηκε άποφασιστικά προς τον Ντακότα Ντάν και του έπτε:

— Δεν μπορεί να κάνω ένα τέτοιο πράγμα, Ντάν. Ή εύθύνη είναι μεγάλη. Άσε τουλάχιστο να πλησιάσουν περισσότερο.

— Άμα πλησιάσουν περισσότερο, είμαστε χαμένοι, ούρλιαξε τώρα ο Ντακότα Ντάν. Θα διατάξω να πυροβολήσουν, και ή όχι!

— Όχι! άπάντησε ο ταγματάρχης.

— Τότε θα τους χτυπήσω μόνο μου, είπε ο Ντακότα Ντάν και άωρησε προς τη σκάλα.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Τό τέλος.

• Ή Ντάν έβγαλε την πέτρα που κρατούσε το άμάξι.

— Τι θα κάνης; του φώναξε ο ταγματάρχης.

— Θα δής! είπε ο Ντάν.

Κι' έτρεξε προς το ύψος του όπου γινόταν η παρασκευή του συστήτιου των άνδρών, άρπάξε ένα μεγάλο άναμμένο έυλο από τη φωτιά κι' έπέστρεψε κοντά στο άμάξι με τα πυρομαχικά.

— Τι πάς να κάνης, Ντάν; Τρελλάθηκες; του φώναξε ο ταγματάρχης.

— Θα αντιμετώπισω τους έρυθροδέρμους μόνο μου, ούρλιαξε σχεδόν ο Ντακότα Ντάν.

— Θα χτυπήσης τους πατριώτες μας;

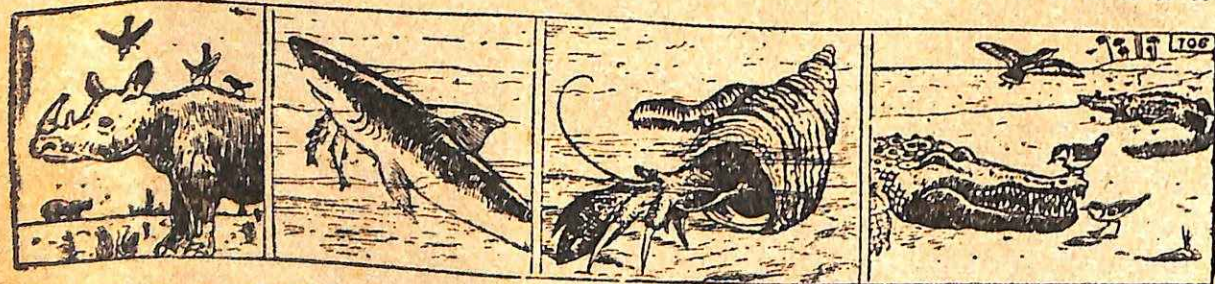
— Θα χτυπήσω τους έρυθροδέρμους που έχουν φορέσει στολές πατριωτών μας.

— Πιάστε τον! φώναξε ο ταγματάρχης στους άνδρες που βρίσκόντουσαν κοντά του.

Ένας λοχίας με δυό στρατιώτες άωρησαν προς το μέρος του Ντακότα Ντάν.

Ή άρχηγός όμως των άνιχνευτών τρανάζοντας τον άναμμένο δαυλό έτρεξε προς την πύλη. Με μία δυνατή γραβιά έάπλωσε άναίσθητο το φουόρι κι' άνοιξε τη μεγάλη καγκελωτή πόρτα. Ύστερα πάλι, με άστραπιαία ταχύτητα έαναγύρισε κοντά στο άμάξι με τα πυρομαχικά που βρίσκόνταν κοντά στην πύλη. Έβγαλε από την πινή ρόδα τη μεγάλη κορώνια που το συγκρατούσε και το άμάξι άρχισε να κυλά προς τα έξω στον καταφορικό δρώρο, ίσια πάνω στους έπίδες μεί.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Τό τέλος.

ΑΛΛΟΚΟΤΕΣ ΦΙΛΙΕΣ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΖΩΑ

Ανάμεσα στα ζώα υπάρχουν μερικές πραγματικά αλλόκοτες φίλιες.

Ο ρινόκερος, λόγου χάρι, το φοβερό παχύδερμο της άφρικανικής ζούγκλας, έχει στενές σχέσεις μ' ένα πουλάκι. Το προστατεύει από τα άρνεα κι' έκείνο σε άντάλλαγμα του καθαρίζει τη χοντρή έπίδερμίδα του από τα διάφορα παράσιτα.

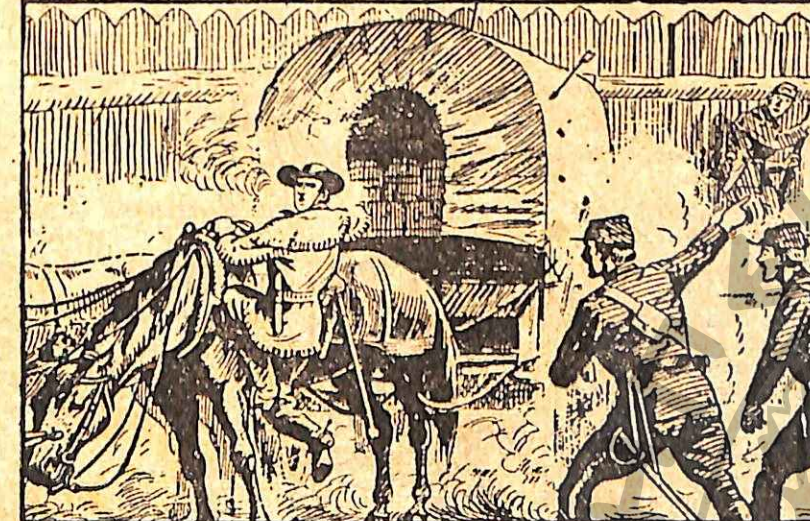
Περίεργη είναι ή φίλια άνάμεσα στον καρχαρία και ένα μικρό ψάρι. Το ψάρι αυτό χρησιμεύει στον καρχαρία για σκοπό, κι' όταν το θαλάσσιο τέρας κοιμάται, το ψαράκι άγρυπνεί, κι' αν τύχον παρουσιασθή κίνδυνος, τον ειδοποιεί.

Πιο αλλόκοτη είναι ή φίλια του πάγουρα —τό έβρετε δά το μι-

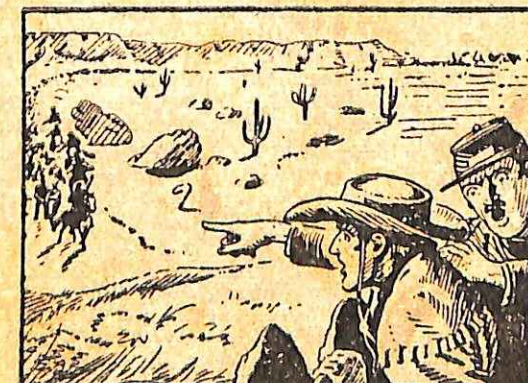
κρό αυτό ζώο της θάλασσας που ζή μέσα σε κοχύλια — και ένός σκουληκιού. Μοιράζονται την ίδια κατοικία και το σκουλήκι τρέφεται από τα περισσεύματα του πάγουρα.

Πάλι όμως μ' ένα πουλάκι έχει στενές σχέσεις ένα άλλο φοβερό θηρίο: ο κροκόδειλος, που ζή στα μεγάλα ποτάμια της Α-

φρικής και της Άμερικής. Το θηρίο λοιπόν αυτό, που το τρέμουν τα άλλα ζώα, δέχονται τις περιποιήσεις ένός πουλιού, που λέγεται πλουβιανός. Ή πλουβιανός του καθαρίζει τα δόντια από τα υπολείμματα των τροφών, κι' έτσι βλέπε συχνά το θέαμα, ένα κροκόδειλο νάχη όρθάνοιχτο το στόμα του και... ν' άλάνηζ μέσα ένα πουλάκι.

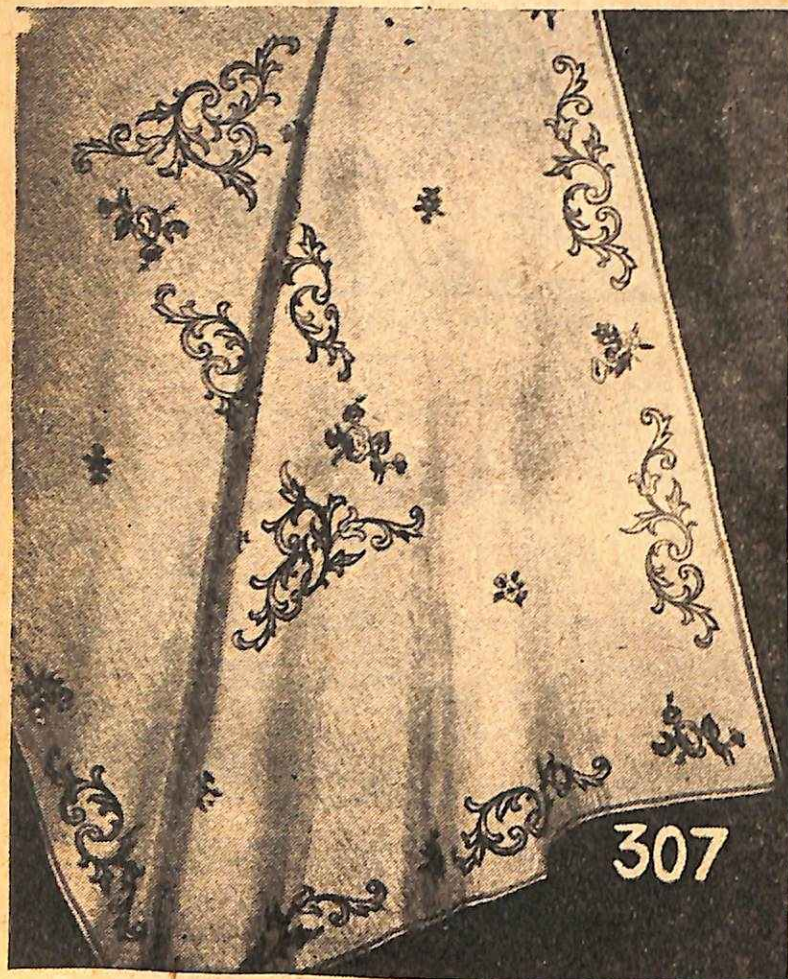
• — Λύσε τ' άλογα! Είναι φόφια απ' την κούρασι.

• — Σου λέω, πως είναι Άμερικανοί στρατιώτες, Ντάν!

ΤΑ ΚΕΝΤΗΜΑΤΑ ΤΟΥ 46 ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ ΜΑΣ

Με γαλλικές κλωστές μουλινέ Ντε-Μι-Σέ

307

● ΜΕΤΡΗΤΟ ΤΡΑΠΕΖΟΜΑΝ- ΤΗΛΟ

305 Δυο όμορφες μπορντούρες τοποθετημένες σε κανονικά διαστήματα είναι το σχέδιο αυτού του τραπεζομάντηλου. Κεντιέται σε λεπτό εταμίν με κλωστές μουλινέ Ντε-Μι-Σέ σε ένα χρωματισμό, πράσινο No 905.

● ΠΕΤΣΕΤΟΥΛΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ

306 Κεντήστε στις πετσέτο-ούλες του παιδιού σας τα έξυπνα αυτά μοτίφ. Κεντιώνται στο πισοβελονιά με κλωστές μουλινέ Ντε-Μι-Σέ. Τα ίδια μοτίφ μπορείτε να τα τοποθετήσετε στις γωνίες του μικρού τραπεζομάντηλου του παιδιού σας καθώς και στην πετσέτοθήκη του.

● ΤΡΑΠΕΖΟΜΑΝ- ΤΗΛΟ ΦΑΓΗΤΟΥ

307 Κεντήστε στο λινό τραπεζομάντηλο τα μοτίφ που δίνουμε μ' ανεβατή βελονιά και ριζοβελονιά με λευκό μουλινέ Ντε-Μι-Σέ. Το μοτίφ 307 θα τοποθετηθεί στην εξωτερική μπορντούρα καθώς και τα μεγάλα μπουκέτα από τα μοτίφ 3076.

Για την κεντρική μπορντούρα θα μεταχειριστήτε το μοτίφ αρ. 307 ενώνοντάς το με το 307α στα σημεία Α και Β. Τα μπουκέτα 3076 θα τα σκορπίσετε στο ενδιάμεσο.

● ΚΕΝΤΗΜΑ ΓΙΑ ΝΥΧΤΙΚΟ

308 Όμορφο κεντήμα για το νυχτικό που σας δίνουμε στο σημερινό πατρών. Τα λουλούδια θα τα κεντήσετε με σπλικσιόν στο χρώμα του υφάσματος σας, τα μικρά φυλλαράκια ανεβατά, τη λουρίδα πουάν-ντόμπρ και το τελειώμα του λεπτού φεστόνι. Όλο το σχέδιο θα κεντηθεί με μουλινέ Ντε-Μι-Σέ στο χρώμα του υφάσματος που διαλέξετε.

309

308

306

● ΜΙΚΡΟ ΚΑΡΕ - ΝΤΕ - ΤΑΜΠΛ

309 Το σχέδιο που σας δίνουμε είναι το τέταρτο του όμορφου αυτού καρέ. Κεντιέται σε λινό υφάσμα με μουλινέ Ντε-Μι-Σέ στο χρώμα του υφάσματος. Όλο είναι κεντημένο κοφτό με φεστόνι στο τελειώμα του.

● ΑΠΛΟ ΠΕΤΣΕΤΑΚΙ

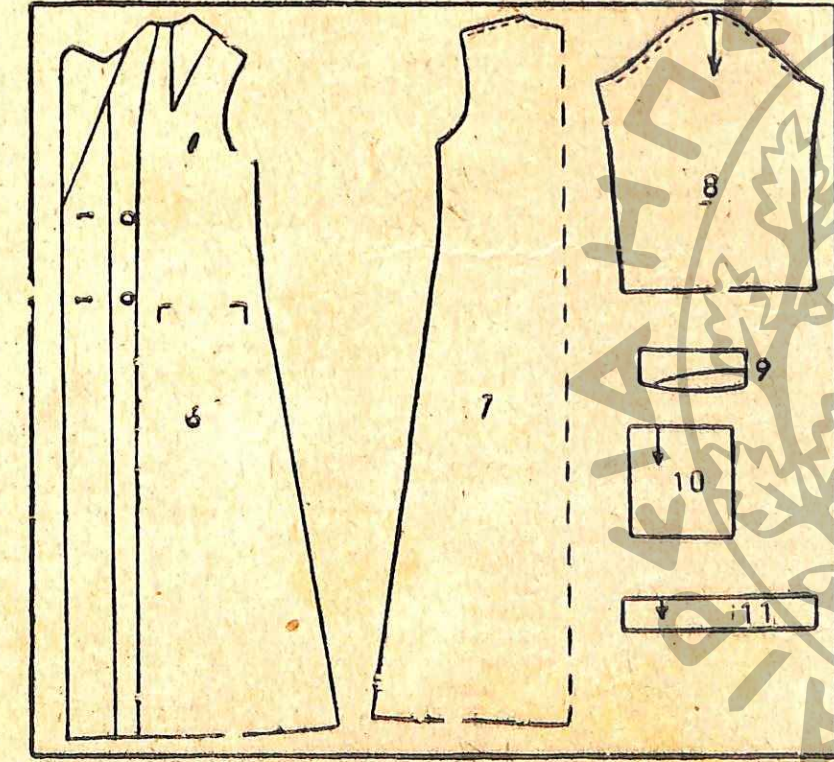
310 Εύκολο σχέδιο για ένα μικρό αλλά χρήσιμο πετσετάκι για το ραδιόφωνό σας. Θα κεντηθεί με σταυροβελονιά και πισοβελονιά με κλωστές μουλινέ Ντε-Μι-Σέ. Τα λουλούδια κεντήστε τα σε διάφορους χρωματισμούς κίτρινο No 726 ροζ No 3326 μπλε No 931 και πράσινο No 319.

Το κεντήμα είναι μια εύχρηστη απασχόληση τις ώρες που δεν υπάρχει δουλειά στο σπίτι. Όξυνε την παρατηρητικότητα, εξασκεί την ανία και μάς χαρίζει συγχρόνως κι ωραιότατα πράγματα για το νοικοκυριό μας.

Ο.Ε.

ΤΑ ΠΑΤΡΟΝ

ΤΟΥ 46 ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ ΜΑΣ

ΟΜΟΡΦΟ ΝΥΧΤΙΚΟ

Ακόμη και τη νύχτα η γυναίκα πρέπει να διατηρή την κομψότητά της. Ένα πεποιημένο νυχτικό της δίνει πάντα την απαιτούμενη θηλυκότητα και όμορφη. Ράψτε, λοιπόν, και σεις το νυχτικό του σημερινού πατρών μας και κεντήστε το κορσάκι του. Το σχέδιο του κεντήματος θα το βρείτε στο παράρτημα κεντημάτων.

● ΕΞΗΓΗΣΙΣ

Το νυχτικό αποτελείται από πέντε κύρια κομμάτια και επί πλέον τη ζώνη που θα την φτιάξετε πέντε πόντους φάρδια και θα αρχίσει από τις πλαϊνές ραφές για να δένη πίσω σε φιόγκο.

Τα κομμάτια υπ' αριθ. 1 και 3 θα τα κόψετε διπλά χωρίς ραφή στη μέση και τα κομμάτια υπ' αριθ. 2, 4 και 5 θα κοπούν δυο φορές το κάθε ένα. Το μακρὸς οὐ νυχτικὸυ θα τὸ κανονίσετε ὅσο θέλετε ἀνάλογα μὲ τὸ ὕψος σας. Τὸ ὕφασμα ποὺ θὰ χρησιμοποιήσετε μπορεῖ νὰ εἶναι ραγιὸν μὲ πολὺ λεπτὰ ἐμπριμέ, κρέπ ντέ σὶν ἢ κρέπ - σατέν.

● ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ

Βγάλετε τα κομμάτια σε τσιγαρόχαρτο αντιγράφοντας όλες τις λεπτομέρειες. Τοποθετήστε τα τσιγαρόχαρτα στο διπλωμένο υφασμά σας και κόψετε τα κομμάτια σύμφωνα με τις ραφές και τα γυρίσματα. Τρυπώστε όλες τις ραφές προσέχοντας ώστε να συμπίπτουν τα Α, Β και Γ. Ράψτε κατόπιν τις ραφές με βελονιά ενώσεως. Τοποθετήστε και το σουρωμένο βολάν μέσα στην εμπρός ραφή. Κεντήστε τέλος στο ίδιο χρώμα του υφάσματος το κορσάκι και κάμετε ένα λεπτό φεστόνι γύρω γύρω.

ΡΟΜΠΑ ΣΕ ΑΝΔΡΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ

Πολύ στη στη μόδα οι ρόμπες σε ανδρικό στυλ. Προτιμήστε και σεις αυτό το είδος και οποσδήποτε θα σας φανή πολύ βολικό. Μπορείτε να την φτιάξετε από οποιοδήποτε καλοκαιρινό υφάσμα ή και χειμωνιάτικο από λεπτό μάλλινο ή χονδρό μαφλόν.

● ΕΞΗΓΗΣΙΣ

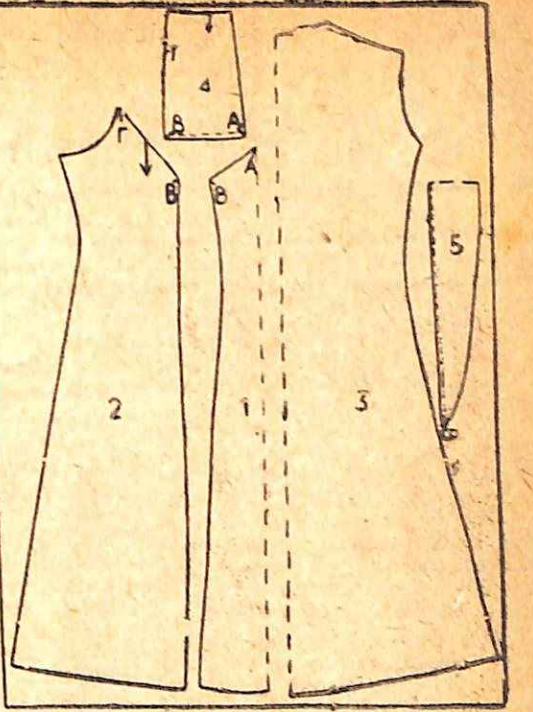
Η ρόμπα μας αποτελείται από εξη κύρια κομμάτια και επί πλέον τα δύο κομμάτια για τις μαστρες τα οποία θα κόψετε από το κομμάτι υπ' αριθ. 6 από τη γραμμή τοποθέτησης μαστρας.

Θα κόψετε τα κομμάτια υπ' αριθ. 6, 8, 10 και 11 δυο φορές το κάθε ένα, και τα κομμάτια υπ' αριθ. 7 και 9 διπλά χωρίς ραφή. Θα χρειασθήτε και μια ζώνη 5 πόντους φάρδος που θα δένη εμπρός.

Το μακρὸς τῆς ρόμπας μπορεῖ νὰ γίνη ὅσο θέλετε, πάντως στὸ στυλ αὐτὸ δὲν γίνονται πολὺ μακρυές.

● ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ

Βγάξτε όλα τα κομμάτια σε ένα τσιγαρόχαρτο, καρφισώστε τα στο διπλωμένο σας υφάσμα και κόψτε σύμφωνα με τις ραφές και τα στρίψωματα. Τρυπώστε τις ραφές και τα μανίκια και προβάρετε. Τοποθετήστε ακόμη στα σημεία Α, Β, Γ, Δ, Ε, Ζ, Η, Θ, Ι, Κ, Λ, Μ, Ν, Ξ, Ο, Π, Ρ, Σ, Τ, Υ, Φ, Χ, Ψ, Ω, τα κομμάτια που σας δίνουμε. Κεντήστε τους τις ραφές, τον γιακά και τις μαστρες.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΣΧΙΑΛΓΙΑ

Απλό και αποτελεσματικό φάρμακο έναντι της ισχιαλγίας:

Διπλώστε στα τέσσερα μια πετσέτα από λεπτό υφάσμα. Βρέξτε την καλά με δυνατό ξύδι. Βάλτε την στο μέρος που πονάτε, σφίξτε την, και περάστε από πάνω επανειλημμένα ένα σίδερο του σιδερώματος πολύ ζεστό. Ο πόνος θα ελαττωθεί ή και θα λείψει τελείως.

Ο.Ε.

 ΕΙΝαι υπάρχει αμφιβολία ότι είναι καλές γέροντες, όταν έχω χάσει την όρεξη για ζωή. Και η όρεξη αυτή δεν εξαρτάται από την ηλικία, αλλά από τη ζωτικότητα, το ενδιαφέρον για τη ζωή, το κεφάλι, την ορμητικότητα. Για να πεισθώ, δεν υπάρχει τίποτα καλύτερο από το να παραστήτε σε μια συγκέντρωση παλαιών συμμαθητριών του σχολείου.

θυμία. "Υστερα, οί άνθρωποι φοβούνται τις εὐθύ-
νες τῆς πρωτοβου-
λίας, θέλουν νὰ
"ασφαλισθοῦν" ἐναντίο κάθε ἀ-
προόπτου. Αὐτὰ εἶναι πού
γεγυρνῶν τὸν ἄνθρωπον! Ἐγώ,
γιά λογαριασμό μου, τουλάχισ-
τον, κάθε φορά πὸ τοιοῦ-
θω νὰ παρασύρομαι ἀπὸ τις ἀ-
νέσεις καὶ νὰ τεμπελιάζω, φεύ-
γω γιὰ ταξίδι, κάνω παρέα με
νέους ρίχνομαι εἰς κάποια και-
νοτομία ἀνασχόλησι. Ἐκτός
αὐτοῦ, ἔχω πάντα ἕναν κύκλο
ἀπὸ νεαρές φίλες. Αὐτὸ κάνει
λίγους λίγο τὴ γυναικα μου νὰ
ζηλεύη καὶ νὰ διατηρῇ τὸ ἐν-
διαφέρον της γιὰ μένα — Ἰσα
ἴσα ὅτι χορεύεται γιὰ νὰ μὴν
ἀσπῇ τὸ γάμο μας νὰ κατα-
λῇ εἰς ἀνίηρη συμβίωσι —
ἀλλὰ μοῦ δίνει κι' ἐμένα τὴ
δυνατότητα νὰ διατηρῶ τὸ κέ-
φι μου καὶ νὰ βρίσκομαι εἰς ἐ-
παφὴ με τὸν τρόπο πὺ σκέπτε-
ται καὶ ἐνέργει ἡ νεολαία τῆς
ἐποχῆς μας...

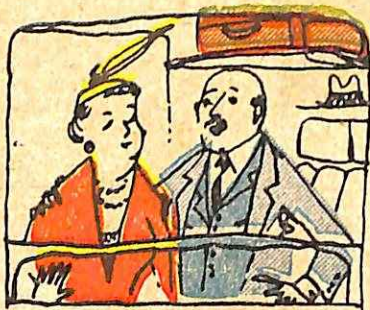
‘Η Έλδώρα Ν. είναι μία ὁμορφὴ γυναίκα, 40 ἐτῶν, ποὺ ζεῖ μὲ τὸ ἀγοράκι της σ’ ἓνα διαμέρισμα ἐπιπλωμένο μὲ πολλὸ γούστο, ἀπάντησε μὲ καθαρὸ μυαλὸ στὴν ἴδια ἐρώτησι:

— Για μιὰ γυναίκα σὰν ἐ-
μένα, χωρισμένη, ἡ ιδέα τοῦ
γῆρατος εἶναι δυσάρεστη. Για-
τί τὸ νὰ γερνάει κανεὶς μ' ἕνα
σύντροφο, προστατευμένη ἀπὸ
τὸν κύκλο τῶν φίλων του, εἶ-
ναι πολὺ διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ
νὰ γερνάει μόνος.

Ἐπὶ τοὺς ἑπτὰ ἡμέρας τὴν ἐρώτησιν αὐτῶν, ἡλικιωμένοιο κύριον, 70 ἐτάων, πάλιν καθόταν δίπλα μου κατὰ τὴν διάρκειαν ἐνὸς γεύματος. Μοῦ ἔμοιαζε σάν νὰ τὸν ἤξερα ἀπὸ χρόνια, τόσο ἡ συνήθεια μας ἦταν ζωηρὴ καὶ ἐνδιαφερόμενη. Δὲν τοῦ ἔκρυψα

— Πῶς εἶναι δυνατόν, τοῦ
εἶπα, νὰ συνεννοοῦμεθα τόσο
καλὰ, ἂν καὶ μᾶς χωρίζουν δυὸ
ὁλόκληρες γενεές; Ποιό εἶναι
τὸ μυστικὸ τῆς νεότητός σας;»

— Ἡ ζωτικότητα, μὴ ἀπαύστηση χαμολοφώντας. Ὁταν ἦμουν νέος, τὸ μυαλό μου ἦταν γεμάτο ἰδέες, μεγάλα σχέδια. Ὅτι δῆποτε ἦταν καινούργιο, μὲ ἐνδιέφερε πάντοτε μὲ πάθος. Βέβαια, ἔκανα μερικές ἀνοησίες, τὸ ὁλοφάνη, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία. Ἐκεῖνο ποὺ ἔχει ἀξία εἶναι ἡ πίστη: αὐτὴ ἀνοίγει τοὺς ὁρίζοντες μπροστά μας. Στὴν ἐποχή μας, οἱ ἀνθρώποι πολὺ σπᾶν καὶ κάνουν ἐκεῖνο ποὺ ἔχουν πραγματικὰ διάθεσι νὰ κάνουν, καὶ ἀπ' αὐτὸ προέξεται ἡ τόση πικρία, ἡ ζήλεια, ἡ ἐπι-

1 Διατηρῶ τὴ ζωτικότητα μου
κάνοντας παρέα με νέους. **2**
Γιὰ μᾶς, γεράματα εἶναι τὸ
νὰ πάθουν ἡ μᾶς ἀγαποῦν, νὰ
μᾶς ἐπιθυμοῦν. **3** Ἡ γυναῖκα
μου με μεταμόρφωσε, με ξα-
νάνοιωσε. **4** Ἐνοίωσα μόνη
καὶ ὕψαιμένη.

● Ο ΓΑΜΟΣ ΣΑΝ...«ΑΝΤΙ-ΔΟΤΟ»

Ἐνας ὑπάλληλος, 37 ἐτῶν,
μᾶς ἐμπιστεύθηκε:

— Σε ηλικία 35 ετών, είχα άρχιση να παίρνω στα σοβαρά το ύψος του ηλικιωμένου ανθρώπου. Σκέφονταν. Καί γινόμενα σχολαστικός και τυπικός σαν κανονικό γεροντοπαλήκαρο. Δεν πίστευα ότι θα ήμουν χειρότερος στα 60 μου χρόνια! Πήγαινα τακτικά στη δουλειά μου, έβλεπα καθημερινά τους ίδιους φίλους. Το καλοκαίρι, φάρεμα με καθετή. Τò

[illegible]

Τέλος, η γιαγιά όκτώ μ.
κρών έγγονιών, ηλικίας 65 έ-
τών, μās άποκρίθηκε χαμογε-
λώντας:

— Δεν είχα ποτέ λόγο να νοιώσω ότι γερνάω. Καί όμως, νοιώζω πώς κάθε γυναίκα περνά από ώρ σμένες κρίσιμες περιόδους, που νοιώθει έξαφ'απ'όπου ότι είναι πολύ ηλικιωμένη, άχρηστη πιά... "Ετσι ένοιωσα κι' εγώ όταν τὰ παιδιά μου έφυγαν από τὸ σπίτι. "Η κόρη μου παντρεύθηκε. Είχε δύσκολο χαρακτήρα και όλοι μας έλπιζαμε ότι με τὸ γάμο της οί σχέσεις μας — πού συχνά ήταν τεταμένες — σὺ μεγάλο βαθμό, θά εμαλάκωναν — πράγμα πού, πραγματικά, συμβαίνει συχνά. "Εν τούτοις, ένοιωσα μεγάλη λύπη με τὴν αχάωρησι τού παιδιού μου από τὸ σπίτι. "Υστερα, ήρθε ἡ σειρά τού γιου μου, πού γράφτηκε σ' ἕνα ξένο πανεπιστήμιο. "Ενοιωσα τότε μόνη, ξεπερασμένη, γερασμένη καί άχρηστη. Είμαι φρικτὸ συναισθηματ. "Αν δὲν είχα τὸν άντρα μου, πού είναι τόσο καλὸς καί γεμάτος κατανόηση, ἀσφαλώς θά είχα ἀποκτήσει συμπλήρωματ! Εὐτυχὲς όμως, άόχισαν νά ἐρχονται στὸν κόσμο τὰ ἐγγόνια μου. Βρήκα τότε καινούργια ἀποστολή, καινούργια χαρά σ' αὐτά... Καί από τὴν ἐποχὴ ἐκείνη πού εἶμαι γιὰγιά, σκέπτομαι λιγώτερο παρὰ ποτὲ τὰ γεράματα!...

Ἐκεῖνος: Ἐχεις κι' ἄλλες
ἀδελφές στὸ σπῆτι;
Ἐκείνη: Ναί, ἄλλες δύο.
Ἐκεῖνος: Ὅστε ὁ πατέρας
σας ἔχει τρία στόματα νὰ ταῖ-
σῃ; Ὁχι, τρία ἔφα-

Ἐκεῖνη: Οὐχὶ τρεῖς. Ἐση..
Ἐκεῖνος: Πῶς;
Ἐκεῖνη: Εἵμαστε κι' οἱ τρεῖς
παντρεμένες! *

Μάριος: "Έχω δὴ στὴν 'Α.Φ.οικὴ ἓναν μαύρο τόσο μαύρο πού ἔπρεπε νὰ δημερώσῃ γιὰ νὰ τὸν δει κανεῖς...
"Ολίβ: Αὐτὸ δὲν εἶναι τίπο-
τε. Ἐγὼ εἶδα ἓναν Ἑγγλέζο
τόσο λιγνὸ πού ὅταν πῆγαινε
στὴν ἑλάν μέρος γιὰ νὰ τὸν δοῦν
ἔπρεπε νὰ πάῃ... δυὸ φορές!

1 Το φάσμα αυτό έχει υποστόχο κομμάτι. Ό υπο-
 στοχος γίνεται από μονόχρωμο φάσμα στο χρώμα που
 έχει το φόντο του έμπριμέ της φύσας. Το έμπριμέ
 αυτό πρέπει να είναι ριγέ φανταζίκι, ώστε να παρου-
 σιάζεται περίπου σαν την φύσας
 του μοντέλου, όταν τσασκιστή σε
 τίετες. Στόν, υποστόχο επαναλαμ-
 βανέται με κέντημα το μοτίφ του
 έμπριμέ σε ταίριαστή αρμονία.

2 Φόρεμα σε γνωστή γραμμή. Ἡ ἐντυπωσιακὴ ὁμως φαρδεῖα πρωτότυπη πάντ, τοῦ δίνει τὴ σφραγίδα τοῦ ὠραίου μοντέλου.

3 Φαρδειαὶ κεντημένῃ
μπάντα γαρνίρει τὸ
ἀπλὸ αὐτὸ φόρεμα.
"Ὅλη ἡ ἐπιτυχία ἐξα-
τᾶται ἀπὸ τοῦ συν-
δυασμοῦ χρωμάτων.

ΤΟ ΣΠΑΣΜΕΝΟ ΚΟΛΙΕ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΔΑΣ ΜΕΡΕΛ (ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ: ΑΛ. ΚΑΡΡΕΡ)

11^{ον}

ΤΗΝ αγάπη και τη γαλήνη... Ό,τι αξίζει στη ζωή, είπε η Λούσυ.

— Σου είπα ότι αυτά δεν είναι για μένα. Η Λούσυ άπλωσε ζωγρά το χέρι κι' έστρωσε πίσω τα πλούσια μαύρα μαλλιά του Τζιμ. Είπε με τρυφερότητα στη φωνή της:

— Νομίζεις ότι τα βάσανα και οι δοκιμασίες σε γέρασαν πρώιμα... Δε συμβαίνει τίποιο πράμα. Τζιμ. Δεν είσαι παρά ένας έφηβος που δέχτηκε ένα πλήγμα και που τρελαίνεται ή επιθυμία να εκδικηθεί... Ναι, Τζιμ, ένας μαθητής τυφλωμένος από το θυμό.

— Ο Λάν σηκώθηκε απότομα. — Πάμε! Φτάνει! φώναξε ξεφορτισμένος.

— Η Λούσυ τον κύτταξε σιωπηλά. Ο Τζιμ πρόσθεσε στον ίδιο τόνο:

— Υποθέτω ότι τώρα, θα μου πής να σου ζητήσω συγγνώμη.

— Η Λούσυ κούνησε το κεφάλι της και είπε τονίζοντας τα λόγια της:

— Οι φωνές σου και ο θυμός σου επιβεβαιώνουν αυτό που είχα υποθέσει: φώτισες τα βάθη της καρδιάς σου και μπορώ να διαβάσω μέσα της καθαρά.

— "Ο! φώναξε ο Τζιμ, έχω κανα τρέλλα που ήθαμ εδώ! Δεν μπορώ να καταλάβω τι ήταν αυτό που με έκανε να έρθω.

— "Εγώ νομίζω, αντιθέτως, ότι το ξέρεις πολύ καλά... Κι' αν δεν θέλεις να ομολογήσεις την αλήθεια, θα σου την πω εγώ...

— Ο Τζιμ έκανε μια κίνηση άμυνας με το χέρι του σα για να σταματήσει τα λόγια πάνω στα χείλη της Λούσυ και τραυλίσσε:

— "Ομολογώ... Ομολογώ... Για όνομα του Θεού, άφησε με να φύγω!

— "Ερριξε μια ματιά γύρω στο σαλόνι για... προσανατολιστεί και διευθύνθηκε προς την κρεβατοκάμαρα, που διέσχισε τρέχοντας, άνοιξε την πόρτα, που έπικοινωνούσε με το δικό του δωμάτιο και την έκλεισε με δύναμη πίσω του.

— Η Λούσυ έμεινε μια στιγμή ακίνητη. Ύστερα πλησίασε στο παράθυρο, τράβηξε τις κουρτίνες κι' έσκυψε έξω σα για να άναπνεύση καλύτερα...

— Ο ούρανός ήταν σκεπασμένος με σύννεφα και δε φαινόταν καθόλου. Η Λούσυ έφερε το χέρι της στο μέτωπό της κι' αναστέναζε βαθιά... Τα γεγονότα αυτής της ημέρας έδιναν άλλη έννοια στη ζωή της: ήξερε ότι ο Τζιμ δεν αγαπούσε τη Ζάσαλιν ότι δεν την είχε, αγαπήσει ποτέ κι' ότι χόλειε τον Όλιβιέ!

— Μπροστά σ' αυτή τη θαυμασία απόκαλιψη, δεν μπορούσε πια να θυμώσει με τα ψέματα της Ζάσαλιν. Καινούργιες σκέψεις, καινούργιες ελπίδες γεμίζαν την καρδιά της.

— Ακόμα και η άπαγευματινή

περιπέτειά της με τον Μπίλλυ, είχε υποχωρήσει στη σκιά, τόσο η Λούσυ ήταν θαυματούχη από το ξαφνικό φως, που οι τελευταίες αποκαλύψεις της έαριχναν μέσα στην ψυχή της. Δεν σκεπτόταν σχεδόν τον Τζιμ, τον ώνειρευόταν. Τα λεπτά περνούσαν καθώς βύθιζε τα μάτια της μέσα στη σκοτεινή νύχτα. Μια νύχτα γεμάτη μυστήριο μέσα στην οποία χάνονταν οι γλυκιές της όνειροπολήσεις.

— "Επειτ' από λίγο, η Λούσυ απέκτησε πάλι συνείδηση της πραγματικότητας, έσκυψε έξω και κύτταξε τον ούρανο που φάνταζε μαύρος και άπειλητικός... Τραβήχτηκε πίσω απότομα, έκλεισε τις κουρτίνες, έ-

σθυσε το φως και πέρασε στην κρεβατοκάμαρά της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 16

— Όταν η Λούσυ ξάπλωσε, έμεινε πολλή ώρα με τα μάτια ανοιχτά. Δεν κατόρθωσε να συγκεντρώσει τις σκέψεις της, ενώ οι αναμνήσεις από τις στάσεις, τα δέματα και τα λόγια του Τζιμ αλληλοδιαδέχονταν συγκεχυμένα μέσα στη μνήμη της. Όταν τέλος αποκοιμήθηκε, άρχισε να έχει εφιάλτες. "Ακούγε τη φωνή του Μπίλλυ κι' έβλεπε τα μάτια του που αλλοιθωρίζαν τρομαχτικά άναμεσα σε μαύρα σύννεφα...

— Σιγά - σιγά, το όνειρο έγινε πιο συγκεκριμένο: το ξενοδοχείο είχε πιάσει φωτιά, που

ήν είχε βάλει ο Μπίλλυ. Φλόγες πετάχτηκαν από παντού. Οι πελάτες έτρεχαν προς όλες τις μεριές, και ξαφνικά οι τοίχοι κατέρρευσαν με τρομαχτικό κρότο... Η Λούσυ αναστήθηκε στο κρεβάτι της, άναψε το φως και κατάλαβε ότι θύελλα είχε ξεσπάσει. "Ευείνη μια στιγμή ακίνητη, τρομοκρατημένη, ενώ οι αστραπές φωτίζουν το δωμάτιο και οι θρόνους έκαναν τα τζάμια να τρίζουν... "Όπως πάντα, την κυριεύσε πανικός: χωρίς να έχει συνείδηση, πήδηξε από το κρεβάτι της, τυλίχτηκε σ' ένα πενιούρα κι' έτρεξε προς την πόρτα...

— Φαίνεται πως ο Τζιμ, από την πλεύσά του, την είχε σκεφθεί, γιατί η Λούσυ τον είδε στο κατώφλι της καμαράς του με μια χοντρή πυτζάμα. "Εκείνος είπε:

— Δε συμβαίνει τίποτα, μη φοβάσαι, μικρή μου Λούσυ. "Αν με θέλεις, τίποτα, είμαι στη διάθεσή σου...

— Την ρώτησε αν τον ήθελε τίποτα! Με τα χέρια άπλωμένα προς το Λάν, η Λούσυ κρεμάστηκε πάνω του και άμεσως κατόπι ένοιωσε δυό δυνατά μπράτσα να τη σηκώνουν και να την αποθέτουν ελαφρά πάνω στο κρεβάτι της. Ο Λάν την τίληξε με τις κρυβέστες και κάθισε πλάι της. Την κρατούσε πάνω του, ακουμπώντας το κεφάλι του στον ώμο της:

— Είναι κουτό, τραυλίσσε η Λούσυ ενώ πιανόταν επάνω του άπελπισμένα... Κάτσε κοντά μου, Τζιμ, μ' αφήνεις... Είχα ένα τρομερό εφιάλτη...

— Φυσικά, θα μείνω. Κράτησέ με δυνατά... Είσαι ένα κοριτσάκι! Τι σε κάνει να φοβάσαι τόσο πολύ;

— Δεν ξέρω... "Ο πανικός με κυριεύει ξαφνικά... μουρμούρισε η Λούσυ, κρύβοντας το πρόσωπό της στο στήθος του συζύγου της τη στιγμή που μια έκτυφλωτική αστραπή αλάκωνε το δωμάτιο για ν' ακολουθήσει έπειτ' από λίγο μια τρομαχτική βροντή.

— "Εκείνος την αγκάλιασε ελαφρά, και την έσφιξε πάνω του με τρυφερότητα. Η Λούσυ άνασχηκώθηκε λίγο και του έδειξε το χλωμό της πρόσωπο.

— Ο κεραυνός βάπτισε πολύ κοντά, αυτή τη φορά. Τζιμ, είπε η Λούσυ με φωνή που μόλις άκούγόταν.

— Πιθανόν. Μη φοβάσαι. Δεν πρόκειται να πέση πάνω μας κεραυνός.

— Δεν είναι τόσο ο πραγματικός κίνδυνος που με κάνει έτσι... μα δεν μπορώ να υποφέρω αυτή τη χλωμή λάμψη κι' αυτόν τον τρομαχτικό κρότο...

— Ο Τζιμ δεν μπόρεσε να μη γελάσει ακούγοντας αυτούς τους παιδιαστικούς συλλογισμούς.

— Τόξερα πως θα ξεσπούσε καταιγίδα, μουρμούρισε η Λούσυ προσπαθώντας να μιλήσει ήρεμα. Κάνει μέρες τώρα πολύ ζέση, ώ! Τζιμ, είμαι πολύ ευχарιστήμένη που θρέθηκες εδώ. Τι θα είχα κάνει μονάχη μου;... Με θεωρείς πολύ κουτή;

— "Οχι, Λούσυ, όχι... "Ενα μικρό κοριτσάκι, απλά, πρόσθεσε ο Λάν πολύ σιγά.

— Προσπαθώ να λογικευθώ... "Ο! Τζιμ! φώναξε η Λούσυ τη στιγμή που μια καινούργια αστραπή φώτιζε το δωμάτιο.

— "Ησυχάσε. Η θύελλα δεν

έχει πια την ίδια ένταση, είπε εκείνος.

— Η Λούσυ έμεινε ακίνητη, μέσα στην προστατευτική αγκαλιά του Τζιμ. Ός τη στιγμή που η θύελλα πέρασε έντελως. Ο Τζιμ έσφριξε τότε τα χέρια του και η Λούσυ ξανάπεσε στα μαξιλάκια της. "Επειτα από μια στιγμή σιωπής, είπε με φωνή συγκινημένη:

— Ευχαριστώ, Τζιμ. "Εκείνος σηκώθηκε ζωγρά και τσάβηξε για την καμαρά του.

— Είσαι πολύ καλός όταν θέλεις, πρόσθεσε η Λούσυ ακολουθώντας τον με τα μάτια.

— Ο Τζιμ εξακολούθησε το δρόμο του χωρίς ν' απαντήσει. Μόνο που με κοροϊδίες, Τζιμ, για το φόβο μου.

— "Εκείνος μισοστράφηκε.

— Θα μπορούσα κι' εγώ, Τζιμ, να σε κοροϊδίσω για τους φόβους σου πρόσθεσε η Λούσυ.

— Ο Τζιμ είχε φτάσει στην πόρτα και είχε πιάσει το χερούλι. Στράφηκε έντελως και είπε:

— Τους φόβους μου; — Δεν φανταζόμαι να νομίζω ότι αποτελείς εξαίρεση; Φυσικά δεν ενσω από την καταιγίδα.

— Τα μεγάλα μπλέ μάτια τον κύτταζαν άναμεσα από τις χυρσές μπουίκλες που έτεφταν στους ώμους...

— Ο Τζιμ έσφιξε ένστικτώδικα το χερούλι της πόρτας μα δεν άπάντησε.

— Ξέρω δυό τουλάχιστο λόγους που σε κάνουν να φοβάσαι... Σε μια δεδωμένη στιγμή, φοβήθηκε τον Όλιβιέ.

— Ο Τζιμ δάγκωσε τα χείλη του, μα εξακολούθησε να μνήν σιωπηλός.

— Και τώρα, τούτη τη στιγμή... Ξέρω τι σε κάνει να φοβάσαι... Κάτι που ωστόσο είναι πολύ λιγότερο τρομαχτικό από την καταιγίδα, εξακολούθησε η Λούσυ. Τζιμ, φοβάσαι έμένα... Φοβάσαι να μ' αγαπήσεις...

— Δεν είναι αλήθεια, Τζιμ; — Λούσυ! φώναξε ο Τζιμ, λες κι' αυτή η λέξη του είχε άποστασή με βασανιστήρια.

— Έμεινε μερικές στιγμές ακίνητος: ήγειν φανερό πως μέσα του γινόταν κάποια πάλη. "Ύστερα άνοξε απότομα την πόρτα και πέρασε στο διαμερισμά του.

— Η Λούσυ έμεινε να κυττάζει την κλειστή πόρτα μ' ένα χαμόγελο στα χείλη.

— Άπλωσε κατόπι το χέρι κι' έσθυσε το φως. Δεν μπόρεσε ωστόσο να κλείση τα μάτια της παρά μόνο όταν ημερώσε. "Αποκοιμήθηκε τότε βαθιά και δεν ξύπνησε παρά στις δέκα...

— Σιγά - σιγά ξαναγύρισαν στο μυαλό της αυτά που είχαν συμβεί την προηγούμενη νύχτα κι' η θυμωρή της προστατευτικής αγκαλιάς την έκανε ξανά να χαμογελάσει.

— Μόλις έτοιμάσθηκε, πέρασε στο σαλόνι: Ο Τζιμ στεκόταν όρθιος στο παράθυρο και κύτταζε έξω. Το τραπέζι ήταν έτοιμο για το πρωινό. Ο Τζιμ στράφηκε όταν μπήκε η Λούσυ κι' έμειναν για μια στιγμή να κυττάζονται. Η Λούσυ δεν ήξερε τι να πει κι' άναρωτιόταν ποια νάταν η ψυχολογική κατάσταση του Τζιμ έπειτα από τα νυκτερινά γεγονότα. Τα φαινόμενα δεν ήταν ενθαρρυντικά.

— Η Λούσυ κατέφυγε στη συμβατική τυπικότητα:

— Καλημέρα, Τζιμ!

ΗΛΙΟΘΕΡΑΠΕΙΑ και ώραίο
μελαχρινό χρώμα

Προστατεύσατε το δέρμα σας με λάδι NIVEA. Το προφυλάσσει από σκασίματα και έγκαύματα και του δίδει ώραίο μελαχρινό χρώμα.

Καθημερινή περιποίηση με κρέμα NIVEA διατηρεί το δέρμα δροσερό, νεανικό.

Μόνον η NIVEA περιέχει EUCERIT, ουσία συγγενή προς τα συστατικά του δέρματος.

ΛΑΔΙ-ΚΡΕΜΑ NIVEA
ΓΗΝΙΑ ΠΡΟΙΟΝΤΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ BEIERSDORF, ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

— "Εκείνος άπάντησε στον ίδιο τόνο:

— Καλημέρα, Λούσυ. Με μια μικρή νευρική κούνηση, η Λούσυ έρριξε μια ματιά κάτω το μέρος του τραπέζιου.

— Δεν έφαγες ακόμα; ρώτησε.

— Σε περίμενα. Η Λούσυ τον κύτταξε κατάφαση και είπε:

— Πολύ... ευγενικό από μέρους σου. Είσαι στα κέφια σου, σήμερα;

— Ο Τζιμ δεν άπάντησε, αλλά πήγε να χτυπήσει το κουδούνι για να φέρουν το πρωινό.

— "Η σιωπή σου εξισώνεται με κατάφαση, εξακολούθησε η Λούσυ άναστενάζοντας. Κι' αλλάζοντας ξαφνικά τόνο, πρόσθεσε:

— Και ξέρεις γιατί είσαι κακά διατεθειμένος απέναντί μου;

— "Εκείνος σήκωσε τα μάτια του:

— "Αφού ξέρεις τόσο καλά τα αισθήματά μου, πές μου το.

— Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο, άπάντησε η Λούσυ γελώντας.

— Ποιό λόγο;

— "Ακριβώς γιατί ξέρω τι σκέπτεσαι.

— "Εκείνη τη στιγμή μπήκε η καιμαριέρα μ' ένα δίσκο και η Λούσυ όρθηκε την ευκαιρία να διακόψη τη συζήτηση.

— "Ενώ τοποθετούσε τα φλυτζάνια και τα πιάτα πάνω στο τραπέζι, η καιμαριέρα τούς ρώτησε αν είχαν άκούσει την καταιγίδα. Η Λούσυ κύτταξε τον

μας άπλός ήλιος. "Η θέσι του είναι σε φρενοκομείο.

— Η Λούσυ συμφώνησε και ρώτησε:

— Μπορώ να έρθω μαζί σου;

— "Επειτα από ένα μικρό διασταγμό, ο Λάν άπάντησε:

— "Αν θέλεις. Τη στιγμή που έτοιμαζόταν να βγούν, η Λούσυ είπε ξαφνικά:

— Δεν κινδυνεύεις να σε άναγωνιάσουν;

— Δεν μ' ενδιαφέρει πια τώρα αν με άναγωνιάσουν ή όχι: η εταιρία Γκορσχαμ είναι υπό την έδραση μου. Δεν έχω πια λόγο να κούω την ταυτότητα του πραγματικού ιδιοκτήτου της εταιρίας Λιντφορς.

— Η Λούσυ πλησίασε στο παράθυρο και φάνηκε να κυττάζει το τοπίο, μα το μυαλό της ήταν άλλο. Στράφηκε απότομα:

— "Ετσι... "Αν μ' αγαπούσες... δεν θα παραιτιόσουν από την εκδίκησή σου; ρώτησε περισσότερο με το δέλεμα παρά με τη φωνή.

— Ούτε αυτό δε θ' άλλαζε τίποτα, άπάντησε ο Λάν χωρίς διασταγμό.

— Τα λόγια αυτά άντηχησαν στ' αυτιά της Λούσυ σαν πένθιμη καιμπάνα. Την προηγούμενη μέρα, είχε φαντασθεί ότι ο Τζιμ ήταν έτοιμος να την έρωτευθεί. Και τώρα, ο Τζιμ της είχε πη ότι ούτε ο έρωτας δεν μπορούσε να διώξη το μίσος από την καρδιά του. Κι' η Λούσυ είχε σπείρει όλες τις ελπίδες της στη δύναμη της αγάπης. Είχε σκεφθεί ότι και μια κακιά δύναμη δεν ήταν σε θέση να τα βάλει μαζί της... Τώρα, έβλεπε πόσο μάταιες ήταν οι προσπάθειές της. Τι άλλο μπορούσε να κάνει ακόμα; Παραιτήθηκε από κάθε συζήτηση, και είπε με φωνή που πάσχισε να κάνει ήρεμη:

— Καλά! πάμε.

— Πρίν' βγεί από το ξενοδοχείο πήρε τον "Αελιν στο τηλεφώνο: "Εσύ είσαι, Όλιβιέ; είπε όταν τη συνδέσανε με τον ξάδελφό της. "Ηθελα να σου πω να μη με περιμένεις σήμερα το πρωί στο γραφείο, όπως είναμε συμφωνήσει: ήλθε ο άντρας μου ξαφνικά χθές το βράδυ κι' έχουμε να κάνουμε μερικά ψώνια σήμερα το πρωί. Με συγχωρήσε."

— Η φωνή του Όλιβιέ πρόδινε μια συγκίνηση που διέμενε τα ήρεμα λόγια του: "Τίποτα το φυσικώτερο. Πάντως δεν θα μπορούσα να σου άφιερώσω πολλή ώρα γιατί ο Μακλίν μου ζήτησε την άδεια ν' άπουσιάση δυό ώρες. Θα σε δούμε το άπογευμα."

— Η Λούσυ είπε με ένα μικρό διασταγμό: "Δεν είμαι θεδαρή. Δεν ξέρω τι σχέδια έχει ο Τζιμ για το άπογευμα."

— "Ο "Αελιν έκανε μια προσπάθεια για να παρατηρήσει με τον πιο φιλικό τόνο: "Θα μού κάνει ίσως την ευχαρίστηση να σε συνοδέψω; "Ετσι θα έχη την ευκαιρία να έπισκεφθεί τα ναυπηγεία."

— "Επειτα από μια άρκετα μακριά σιωπή, η Λούσυ εξακολούθησε: "Θα δεχθώ φανταζόμαι μ' ευχαρίστηση. "Αν παρατείνη τη διαμονή του εδώ. Θα σου τηλεφωνώ άργότερα για να σου δώσω μιαν όριστική άπάντηση. Λοιπόν, γιεί σου"

— Μπορεί. Πάντως, νομίζω ότι ο Μπίλλυ δεν είναι πια έ-

9

9

9

9

9

πρόσθεσε ζωγρά και κρέμασε το ακουστικό.
— Βρήκε τον Τζιμ στην πόρτα. Δεν θα πάρομαι το αυτοκίνητο, για να μην τραβήξουμε την προσοχή, είπε ο Λάν.
Το τραμ τους άφησε στο μέρος που η Λούσυ είχε κατέβει την προηγούμενη μέρα. Μόλις βγήκαν στο μονοπάτι του Μπράντυ, είδαν το ριγμένο κορμό της φτελιάς: το γιγάντιο δέντρο φάνταζε με τα κλαδιά απλωμένα προς τον ουρανό σαν να ζητούσε βοήθεια. Η Λούσυ κύτταξε γύρω της και είπε:
— Δεν μπορώ να πιστέψω ότι αυτό το γραφικό τοπίο έφερε κακοτυχία στη γρήα Μπράντυ... Θά ξέρεις, φαντάζομαι, την πράξη που υπάρχει γι' αυτό το μέρος...
— Ναι, απάντησε ο Τζιμ.
— Σ' αυτήν αποδίδεις και εσύ τη θλιβερή ιστορία σου;
— Έ, όχι, απάντησε σε τόνο σαρκαστικό ο Λάν. Υπεύθυνοι είναι ο Μακλίν, ο Όλιβιέ "Αμελιν" και ο Τζόν Γκρή-σχαμ!

— Παραδέχομαι ότι η ευθύνη της οικογένειάς μου είναι δυστυχώς αναμφισβήτητη.
Αφού εξήτασε το γύρω μέρος προς όλες τις διευθύνσεις, ο Λάν ζήτησε από τη Λούσυ να του δείξει το σημείο που ο Μπίλλυ είχε θάψει τ' ασημένια νομίσματα... Έπειτα από πολλές αναζητήσεις, η Λούσυ κατόρθωσε να ανακαλύψει έναν από τους «θησαυρούς» του Μπίλλυ. Ύστερα κάθισαν με την ελπίδα ότι θα έβλεπαν τον ίδιο τον ήλιο να εμφανίζεται, μάταια όμως περιμέναν. Η Λούσυ κάποια στιγμή ρώτησε:
— Μπορούμε να υπούμε στο Κότταζ, Τζιμ; Θέλω να επισκεφθώ το σπίτι που έμενες άλλοτε.
— Θα προσπαθήσουμε, είπε ο Λάν σπρώχνοντας την καγκελόπορτα και μπαίνοντας πίσω από τη Λούσυ στον εγκαταλελειμμένο κήπο.

Το χορτάρι είχε ψηλώσει. Ίσαμε μισό μέτρο και ο κισσός που στόλιζε τους τοίχους του Κότταζ είχε σκεπάσει σιγά-σιγά όλη την πρόσοψη κι άρχισε να κρύβει ακόμα και τα παράθυρα και τις πόρτες.
— Τώρα, με την κακή φήμη που έδωσε το σπίτι αυτό κανένας δεν έρχεται να το νοικιάσει, μολονότι υπάρχει κρίσι στεγής, είπε ο Λάν.
Η Λούσυ γύρισε με χερούλι της πόρτας, μα αυτή ήταν κλεισμένη.

— Άλλοτε, η γρήα Μπράντυ κρεμούσε το κλειδί σ' αυτή πη γωνιά, είπε ο Λάν, ψάχνοντας μέσα στον κισσό πλάι στην πόρτα... Νάτο! αναφώνησε κινώντας το κλειδί.
Το έβαλε στην κλειδαριά και είδε με μεγάλη του έκπληξη ότι γυρνούσε μ' ευκολία.

Φανταζόμουν πως με τη σκουριά δεν θα λειτουργούσε η κλειδαριά, είπε ανοίγοντας την πόρτα.
Μπήκαν μαζί στο σαλόνι.
— Μυρίζει μούχλα! πρόσθεσε ο Λάν πλησιάζοντας στο παρσόρ και ανοίγοντας τα πατζούρια.

— Πού έμενες; ρώτησε η Λούσυ κυττάζοντας γύρω της.
— Στο πρώτο πάτωμα, απάντησε ο Τζιμ.
Και ανέβηκαν τη σκάλα. Σταμάτησαν στα δυο δωμάτια που κατείχε άλλοτε ο Τζιμ: τα παράθυρα άδειχναν σ' ένα χαρούμενο τοπίο. Η Λούσυ ζήτη-

ΑΛΕΚΤΩΡ.

**ΜΗΝ ΑΦΙΝΕΤΕ ΤΗΝ ΚΟΠΩΣΙ
ΝΑ ΣΑΣ ΔΕΙΞΗ ΓΗΡΑΣΜΕΝΗ**

Dermine

**ΕΝΑ ΑΚΟΜΗ ΘΑΥΜΑΣΙΟ ΠΡΟΪΟΝ, ΠΟΥ ΣΑΣ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ Ο ΟΙΚΟΣ
"ΜΕΛΠΑΝ", Ο ΦΥΛΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΣΑΣ**

σε πληροφορίες με μεγάλο ενδιαφέρον κι' ο Λάν χρειάστηκε να της περιγράψει με κάθε λεπτομέρεια την επίπλωση εκείνης της εποχής. Χωρίς να το δείχνει ο Λάν είχε συγκινηθεί μ' αυτή την αναπόληση του παρελθόντος.

— Τώρα, είπε η Λούσυ, να κατέβουμε, και να επισκεφθώ με τον κήπο.
Βρέθηκαν ανάμεσα στα ψηλά άγρια χόρτα. Η Λούσυ κύτταξε τον Τζιμ στα μάτια και είπε:

— Θέλεις να μου δείξεις, Τζιμ, το μέρος που έγινε το δράμα;
Με μία εσθνική σκληρή έκ-

φραση στο πρόσωπο, ο Λάν έδειξε πάνω από τον τοίχο, τον κορμό του χτυπημένου από τον κεραυνό δέντρου.
— Στη ρίζα της φτελιάς, βρήκαν τον πληγωμένο, μα η επίθεσι πρέπει να γίνει στο γύρισμα του μονοπατιού...
— Ύστερα, προχωρώντας κατά μήκος του τοίχου, ακούμπησε το δαχτυλίδι του πάνω στα τούβλα και είπε:

— Έδω δρέθηκε το πορτοφόλι μου με τα χαρτονομίσματα... Δεν περιείχε όμως παρά ένα μικρό μέρος από τα κλεμμένα χρήματα... Τα υπόλοιπα, έξαφανίστηκαν! Ίσως δε βρεθούν ποτέ... Πιστεύεις πάντα

στην αθωότητά μου, Λούσυ; προσηύχονταν στα κλεφτά... Ένα γυναικά...
— Άντα, τον έδεσάινε και κείνη...
— Ο Λάν έκανε μερικά δημα-τα σά να θέλει ν' απομακρυν-θώ... Σαφικά όμως έμεινε ο κίνητος και είπε:
— Κάποιος έρχεται!
— Η Λούσυ σταμάτησε και ακο-λούθησε τη δεινότητα του βλέμ-ματος του Λάν... Ένας άνθρω-πος ήταν σκυμμένος πάνω από τη ρίζα της φτελιάς και καθά-ριζε με το πόδι του το μέρος από τα φύλλα και τα ξερόκλα-δα.

Ευστοκιστικά, η Λούσυ ά-πλωσε το χέρι της για να τρα-βήξει τον Τζιμ πίσω, μα την ίδια στιγμή, ο άνθρωπος ση-κώσε το κεφάλι του και τους είδε... Η Λούσυ έπνιξε μία κοσυγή εκπλήξεως και μουρού-ρισε σ' αυτό του Λάν:
— Ο Μακλίν!... Τι θα κά-νεις;
— Τίποτα, απάντησε εκεί-νος. Δεν τον φοβάμαι τον Μα-κλίν.

Ο Μακλίν είχε αναγνωρίσει τη Λούσυ και προχωρούσε, προς το μέρος της με το χα-μόγελο στα χείλη. Σταμάτησε στον τοίχο και είπε με το υπο-κριτικό ύφος που από την πρώ-τη φορά, είχε προδιαθέσει α-σχημα τη Λούσυ εναντίον του.
— Καλημέρα, κυρία Λάν.
Έμαθα σήμερα το πρωί ότι έπεσε κεραυνός σ' αυτά τα μέ-ρη και ήρθα να δω τι κατα-στροφές έκανε. Δεν άπομνει τίποτα σχεδόν από την γιγάν-τια φτελιά, πρόσθεσε γυρίζον-τας κατά το μέρος του Λάν.
— Σύστησέ με, είπε ο Λάν με παγερό φωνή.

Η καρδιά της Λούσυ χτυ-πούσε δυνατά και η νέα γυ-ναίκα χρειάστηκε να κάνει μία προσπάθεια για να φωνή ήρε-μη:

— Ο άντρας μου... Ο κύ-ριος Μακλίν είναι από τους δι-ευθυντές των ναυπηγείων.
Ο Μακλίν χαμογελώντας πάντα, άπλωσε το χέρι του προς τον Λάν. Αυτός τον κύττα-ταζε από την κορφή ως τα νύχια, με τα χέρια χαμένα στις τσέπες, με βλέμμα παγε-ρό, τα χείλη σφιγμένα.

Ο Μακλίν έμεινε σαν απο-σβολμένος... Έσκυψε λίγο πάνω από τον τοίχο έχοντας τα μάτια του σπληνωμένα στον Λάν... Το χαμόγελο έξαφani-στηκε από τα χείλη του και μί-τραχία φωνή αναφώνησε:
— Ο Ουάρρινγκτον!

— Ακριβώς... Ο Ουάρριν-γκτον, επανέλαβε ο Λάν χω-ρίς να κάνει την παραμικρή κί-νησι.

— Όποτε... αποφυλακίστη-κες; εξακολούθησε ο Μακλίν χωρίς να δίνει σημασία στην παρουσία της Λούσυ.

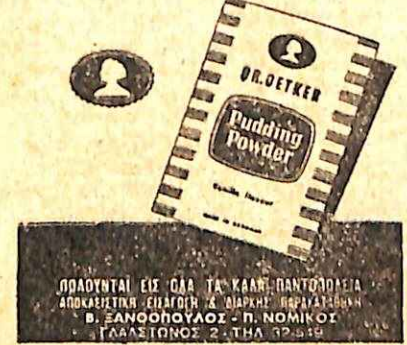
— Ναι, Μακλίν, είμαι ελεύ-θερος, απάντησε ο Λάν με μιάν έκφρασι τόσο απειλητική που ο Μακλίν, ώπισθοχώρησε απότο-μα σά να τον είχαν χτυπήσει.

— Δεν πρέπει να σε παρα-ξενεύη η αποφυλάκισή μου, ε-ξακολούθησε ο Λάν με τρομαχτι-κή ήρεμια. 'Επί τρία χρόνια δε μέτραγες τις μέρες, τις έβδο-μάδες και τους μήνες, όπως έ-γώ; Κάθε πρωί, δεν έλεγες: «Μία μέρα λιγότερη»; Δεν ά-ναρωτιόσουν κάθε στιγμή τι θα γινόταν όταν θα έβγαينا από τη φυλακή; Έτσι δεν συνέβη-σαν τα πράγματα, Μακλίν;
— Η συστηματική επανάληψι

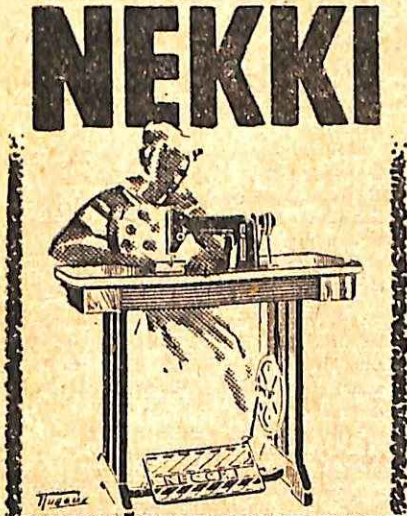
αυτής της ερωτήσεως αλαφια-ζε τον Μακλίν. Έχασε κάθε έλεγχο του εαυτού του. Άνοι-κκλινώντας τα μάτια του κύτ-ταζε τον Λάν κι' ένοιωσε όλο το οικοδόμημα της σταδιοδρο-μίας του να πέφτει σε συντριμ-μια γύρω του.
Ο Μακλίν προσπάθησε ν' αντιδράσει: Έφερε τα χέρια του μπροστά σά για ν' απωθήση τον Λάν απ' τον οποίο ωστόσο τον χώριζε ο τοίχος.
— Ο διάβολος να σε πό-ρη! φώναξε εσθνικά... Πώς μου

DR. OETKER
Ασφαλώς!
ΘΑ ΦΑΝ
ΤΗΝ ΚΡΕΜΑ ΤΟΥ
αν...
ΚΑΙ ΣΕΙΣ ΤΗΝ
ΦΥΙΑΣΕΤΕ ΜΕ
ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΟΥ
Δουπορος, ΕΤΚΕΡ

ΠΡΟΑΓΓΕΛΙΑ ΕΙΣ ΤΑ ΤΑ ΚΑΛΗ ΠΑΝΤΟΠΟΛΕΙΑ
ΑΠΟΚΛΕΙΤΗ ΕΙΣΑΓΩΓΗ Α ΔΙΑΚΗ ΠΑΡΑΛΕΙΨΗ
Β. ΣΑΝΦΟΡΝΑΝΟΣ - Π. ΝΟΜΙΚΟΣ
Γ. ΓΑΛΑΤΙΝΟΣ 2, ΤΗΛ. 39.419

Πρίν αγοράσετε
ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΗ
Ζητήσατε να δτε την
NEKKI
ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ
ΜΕ ΕΥΚΟΛΙΕΣ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

μιάς έτσι; Κλέφτη, κλέφτη!
Σου έστριψε στη φυλακή;
— Η φωνή του γινόταν όλο και πιο ψιλή και, από τέλος, έσπασε.
Ο Λάν απάντησε άταραχα:
— Θα μπορούσε πραγματι-κά να υο' είχε στρίψει στη φυ-λακή... Μα κατόρθωσα να δια-τηρήσω την πνευματική μου ι-σορροπία για να φέρω σε πέ-ρας το σκοπό μου. Μείνε ήσυ-χος, Μακλίν.

Ο Λάν έκανε ξαφνικά ένα δημα μπροστά, κι' η Λούσυ αντιλήφθηκε ότι είχε γράλει τα χέρια του από τις τσέπες. Έ-πιασε τον άντρα της από τον ώμο και του ψιθύρισε:
— Τζιμ... σε ικετεύω...
— Δεν έχω σκοπό να τον χτυπήσω... αυτή τη στιγμή.

Ο Μακλίν, με φωνή που προσπαθούσε να κάνει ήρεμη, είπε:
— Γιατί δε με χτυπάς άμέ-σως όπως χτύπησες εκείνον τον φοκαρά; Γιατί είσαι δει-λός, όπως όλα τα κτήνη... Κλέ-φτη!

Σαφικά, ο Μακλίν φάνηκε να αντέλθηκε την παρουσία της Λούσυ: προσπάθησε να ξαναπαρή τους ευγενικούς του τρόπους και το χαμογελάστο του ύφους.
— Λυπούμαι πολύ, κυρία Λάν... Λυπούμαι πολύ πολύ... Φυσικά, αυτή η αποκάλυψι εί-ναι για σας μεγάλο πλήγμα... Λυπούμαι πολύ...
Σαφικά σταμάτησε, κύττα-ξε διαδοχικά τον Λάν και τη Λούσυ, και σά να κυριεύθηκε από πανικό, έφυγε τρέχοντας.

Ο Λάν έμεινε για μία στι-γμή απόλυτα ακίνητος. Ύστε-ρα, είπε:
— Με την κατάθεσι αυτού του ανθρώπου καταδικάστη-κα.

Η Λούσυ ακούμπησε το χέ-ρι της στο μπράτσο του Λάν και είπε με φωνή συγκινημένη:
— Ξέρω, ξέρω... Είναι άπι-στευτο... Καταλαβαίνω τι νοι-ώδεις, Τζιμ.

Ο Λάν σκέπασε ξαφνικά το πρόσωπό του με τα χέρια του: η θέα του Μακλίν του έφερε στο νου με τέτοια ένταση τις μέρες της δοκιμασίας που είχε περάσει, που του φάνηκε πως τις ξαναζούσε.

Τζιμ, ρώτησε η Λούσυ σιγά, τι να γύρευε ο Μακλίν ε-δώ;

— Αμέσως ο Τζιμ ξαναγύρισε στο παρόν.
— Πραγματικά, τι έκανε ε-δώ; επανέλαβε σκεπτικός, κυτ-τάζοντας γύρω του σά να γύ-ρευε τη λύσι του αίνιγματος.

Η Λούσυ εξακολούθησε:
— Είπε πως είχε έρθει για να δη τις καταστροφές πουχε κάνει η καταιγίδα. Αυτό μου φαίνεται απίθανο.

— Δε λέει ίσως ποτέ αλή-θεια, είπε ο Λάν.

— Όταν τον αντιληφθήκα-με παραμέριζε τα κλαδιά του δέντρου και μόλις μάς είδε χλώμιασε. Έψαχνε τίποτα;

Λες να έχη κρύψει κάτι στον κορμό του δέντρου;
— Η παρουσία του πάντως σ' αυτά τα μέρη είναι περίερ-γη. Δεν φαντάζομαι να τον έν-διαφεραν τόσο πολύ οι κατα-στροφές που προέβλεπε η κα-ταιγίδα, ώστε να τρέξει με τό-ση διασύννη να τις δώ... Κάποιο λόγο άσφαλώς είχε που ήρθε ε-δώ.

— Θέλεις να πάμε να κυτ-τάξουμε μήπως ανακαλύψουμε τίποτα; είπε η Λούσυ, με ζωη-

ρότητα. Ίσως δρούμε αυτό που γύρευε.

Ο Λάν σκεπτόταν σιωπη-λός... Έκείνη τη στιγμή φάνη-καν μερικοί περιπατητά να ερ-χονται προς το μέρος τους.

— Όχι, είπε ο Λάν ζωγρά.
— Αν έχη ε-δώ έναν κρυφώνα, θα ξαναγυρίσει. Κατά τη διάκρισι της ημέρας θα έπικεφθούν πολ-λοι το περμένο δέντρο... Ο Μακλίν, αν είναι να ξαναοδη-θή, θα κάνει την εμφάνισή του, το βράδυ... Θα πάσω τα μέτρα μου για να επιτηρηθώ ε-δώ το μέρος. Πάμε τώρα στο ξενοδο-χείο.

Διέσχισαν τον κήπο, πήραν το μονοπάτι κι' έπειτ' από λί-γο βγήκαν στο δρόμο.

Όταν έφτασαν στο Νιου-τσέστερ, πήγαν στο γραφείο ενός ιδιωτικού ντεντέκτιβ: συμ-φώνησαν να πάη ένας άνθρω-πος το βράδυ να επιτηρήσει το Μπράντυ Κάτταζ. Ο Λάν δεν ανέφερε το όνομα του Μακλίν κι' ούτε έδωσε κανένα συγκεκρι-μένο στοιχείο για την υπό-θεσι που τον ενδιέφερε. 'Αρ-κέστηκε να πη ότι πιθανόν ένας άνθρωπος να έχοταν το βρά-δυ για να ψάξη είτε γύρω στη φτελιά, είτε στον κήπο, είτε και μέσα στο σπίτι κι' ότι έ-πρεπε να του αναφέρουν κάθε του κίνησι.

Ο Τζιμ είπε στη Λούσυ ότι η κλειδαριά της πόρτας της εισόδου που είχε λειτουργήσει με τόση ευκολία έδειχνε ότι έ-πισκεπτες είχαν μη τελευταία στο Κότταζ.
Όταν ο Τζιμ έδωσε όλες τις αναγκαίες οδηγίες στο α-στυνομικό γραφείο, ώδηγησε τη Λούσυ για φαί σ' ένα εστιατό-οιο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 17

Επιστρέφοντας με το τραμ στο Έντγκεστον, ο Μακλίν έ-πεσε σε θαθεά συλλογή: τα έβαλε με τον εαυτό του που δεν είχε διατηρήσει την ψυχραι-μία του όταν είδε τον Ουάρ-ρινγκτον. Τό ήξερε φυσικά ότι ο Ουάρρινγκτον είχε βγη από τη φυλακή: όπως το είχε μαν-τέψει ο Τζιμ, ο Μακλίν δεν εί-χε πάψει να μετράη τις μέρες που τον έχωριζαν από την απε-λευθέρωσι του καταδικασ... Κα-θώς όμως περνούσαν οι έβδο-μάδες χωρίς ο Ουάρρινγκτον να δώση σημάδια ζωής, ο Μα-κλίν είχε αρχίσει να ήσυχάζη. Τώρα, καταλάβαινε την έντυ-πωσι που θα έπρεπε να είχε κά-νει ο φόβος του. Στο κάτω-κάτω όμως, σκεφθηκε, η κα-τάστασι δεν ήταν διαφορετική από κείνη που είχε οδηγήσει στην καταδίκη τον Ουάρριν-γκτον.

Η απόφασι είχε στηριχθή στην κατάθεσί του. Γιατί δεν θα επαναλάβαινε και τώρα, ο-σα είχε πη τότε στο δικαστή-ριο, αντικρουόντας τους ισχυρι-σμούς του κατηγορουμένου; Καταλάβαινε ότι είχε συμφε-ρον να δισόη τα πράγματα και να πάρη έτσι προτού ο Λάν έ-πέμνη για δεύτερη φορά. Με κόπο κατόρθωνε να συγκεντρώ-η τις σκέψεις του και στο τέ-λος κατέληξε σ' ένα σχέδιο. «Πάντα έχει όφελος εκείνος που επιτίθεται πρώτος» σκέ-φθηκε. Μόλις λοιπόν έφτασε στο Γκρήσχαμ, ανέβηκε άμέ-σως στο γραφείο του. 'Αμελιν: χωρίς να χτυπήσει σχεδόν, ά-νοιξε απότομα την πόρτα και σταμάτησε λαχανιασμένος μπροστά στον προϊστάμενό

του, χωρίς να μπορή να προσέ-ρη ούτε μία λέξι.

— Τι συμβαίνει, Μακλίν; ρώτησε ο 'Αμελιν.
— Κύριε, φώναξε ο Μακλίν, έκανα πρό όλιγου μία τραγική ανακάλυψι... Μου είχε κάνει έν-τύπωσι η έπιμωή της κυρίας Λάν να θέλη να μελετήσει την υπόθεσι του Ουάρρινγκτον.

Έκφράζονταν με δυσκολία και μιλούσε με κομμένη φωνή.

— Λοπόν! ρώτησε ο 'Αμε-λιν ανυπόμονα, ποιά είναι η ά-νακάλυψι σου;
Ο Μακλίν πλησίασε στ

ΡΥΤΙΔΕΣ-ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ-ΕΛΛΕΙΣ
ΤΑΧΥΤΑΤΗ · ΥΠΕΡΥΥΝΗ · ΑΝΔΡΥΝΗ
ΡΙΖΙΚΗ 100%
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ESTHETIQUE MODERNE
Mre KASTRIOTIS
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 6 ΚΟΛΟΝΑΚΙ ΤΗΛ. 612-010
Επίσκεψις Δωρεάν Άπο 330-1304-8η

ΜΟΝΟΝ ΕΠΙ
3-4 ΗΜΕΡΑΣ...
τον μήνα είναι δυνατόν να συλλάβη μία γυναίκα. Ποι-ες είναι οι ημέρες αυτές; Το ειδικόν γυναικείον δερμά-μετρον **CYCLOTEST**, σας δίδει την σπουδαίαν αυτήν πληροφοσίαν. Ύστερα από μερικές πωινές θερμο-μετρήσεις, με καταπληκτι-κήν ακρίβειαν. Είναι ο α-παραίτητος σύμβουλος κά-θε γυναικάς. Φαρμακείον Ι. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ, Χω. Τρι-κούπη 79, Τηλ. 612.995. 'Αθήνα

84-113
Το τηλέφωνο των πλυντηρίων **ΚΡΗΝΗ**
Παραλαβή Παράδοσις κατ'οίκον
Ε.Δ.Ι 1643

ASA

ΤΟΥ 'Ανεξίτηλου κραγιόν "ΖΙΝΝΙΑ," τὸ ὁποῖον
 παρασκευάζεται με βάσιν τὴν Λανολίνην.

Τοῦ Ἀνεξίτηλου
 παρασκευάζεται με βάσιν τῆς
 2^{ον}) τὴν ἐντελῶς νέαν ΛΑΝΟ - ΚΡΕΜ "ΖΙΝΝΙΑ"
 ἢ ὁποῖα παρασκευάζεται με βάσιν τὰ καθαρά
 καὶ εὐγενῆ συστατικὰ τῆς ΛΑΝΟΛΙΝΗΣ.

ΔΕΙΓΜΑΤΑ ΔΩΡΕΑΝ. Αποστέλλοντας την διεύθυνσίν
 σας καί δραχ. 2 εἰς γραμματόσημα, δι' ἐξοδόν
 ἀποστολῆς, θὰ σᾶς ταχυδρομήσωμεν ΔΩΡΕΑΝ
 2 δείγματα Κραγιὸν καὶ Λανο - κρέμ
 ΖΙΝ

Γράψατε : ΖΙΝΝΙΑ Μενάνδρου 46α

JOHN

ONOMA

ΟΔΟΣ & ΑΡΙΘ.

Linnia